

Giới thiệu Áp Trại Tiểu Vương Phi

Truyện Áp Trại Tiểu Vương Phi của tác giả Tứ Nguyệt xoay quanh cô nàng gặp nạn và được cứu bởi một tên sơn tặc.

Không cảm tạ hần mà nàng còn tặng hần đôi bạt tai khiến hần không thể bỏ qua và muốn bắt nàng về để “trả thù”.

Nàng cũng là quá ngây thơ và quá ngốc, tin vào lời ông thầy tướng số, lão bảo rằng vị hôn phu của nàng không là vương gia, lại là một tên lục lâm thảo khấu. Đã thế nàng quyết đi tìm cho ra cơ hội tâu thoát cho mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“Sàng tiền Minh Nguyệt quang.”

“Ừ.”

“Nghĩ thi địa thượng sương.”

“Không sai.”

“Cử đầu. Cử đầu vọng. Vọng.”

Nguyên bản tiếng ngâm thơ trong trẻo đến câu thứ ba câu thi xuất hiện nguy hiểm, làm phu tử ở một bên không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Vọng. Vọng.”

Thảm rồi, vọng cái gì?

Tiểu nữ hài bộ dáng hết sức khả ái giương đôi mắt to đẹp nhìn người xung quanh.

Chỉ thấy phu tử đang cố gắng hít thở, cây quạt trong tay liễu mạng phe phẩy, tiểu nha hoàn cũng gấp giống như kiến bò trên chảo nóng, vội vàng muốn giúp tiểu thư nhà mình, nhưng có lòng mà không đủ lực.

Nguyên nhân có hai, một là các nàng thân là nha hoàn, nào có phúc khí đọc sách? Cái nguyên nhân còn lại là Mộng Đại lão gia đang mở to mắt, hung tợn trừng mắt nhìn, người nào có gan hồ tởm trợ giúp tiểu thư?

“Vọng. Vọng.”

“Vọng Minh Nguyệt, đúng không?” Mộng lão gia mỉm cười thay ái nữ giải vây.

“Đúng! Đúng! Thật là kỳ quái, cử đầu nhất định phải là vọng Minh Nguyệt, không thể vọng người khác sao? Thật là ——”

“Thật là quá tệ.”

“Đúng! Thật là quá tệ. Cha.”

“Ta nói con, Mộng Tiểu Trúc!” Mộng lão gia rống giận, dùng sức vỗ mặt bàn, hại tất cả mọi người tại đều dọa cho sợ đến đầu cúi gằm xuống.

Nữ nhi trước mắt này đáng đáp thật xinh đẹp, khả ái yêu kiều, mà hần cực nhọc đem nàng nuôi lớn. Không nghĩ tới nàng trừ một tay nấu thức ăn ngon ở ngoài, cái gì cũng không được.

Đọc sách không được.

Nữ công không được.

Toán thuật không được.

Buôn bán cũng không được.

“Tiểu Trúc, cũng ba ngày rồi, ta thấy nha hoàn cả Mộng Trúc Lâu cũng đã đọc thuộc lòng bài thơ này rồi, mà con còn không. Con nói xem, con

có phải là cố ý hay không?”

“Con không phải.” Mộng Tiểu Trúc ngược mắt nhìn nóc phòng, hàm răng trắng nhỏ nhẹ nhàng cắn môi dưới, một bộ không thể làm gì, bộ dạng đáng thương.

Mộng lão gia làm sao lại không biết tư chất của nữ nhi bảo bối? Đáng tiếc Tiểu Trúc của hắn không thể liệu trước là độc sách.

“Cha, con không nghe nữa! Trước kia người không quản con muốn hay không muốn, có thể hay không thể học những thứ ư ư a a kia. . . , thế nào giờ già rồi liền thúc bách người nhà?”

Mộng Tiểu Trúc chu cái miệng nhỏ, như một tiểu cô nương bị ăn hiếp, nước mắt cũng sắp chảy ra.

Nàng biết cách đối phó cha mình, nước mắt vẫn là vũ khí hữu hiệu nhất.

Chỉ bất quá nàng cũng không biết, lần này cho dù nàng khóc đến chết cũng vô ích —

“Con cho là ta thích ép con sao? Nếu như con gả cho một nhà bình thường, ta nhiều lắm là nhiều chuẩn bị một chút đồ cưới, tin tưởng con vẫn có thể có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn; nhưng con phải gả cho Tiểu vương gia !”

“Tiểu vương gia rất giỏi sao? Trong thành này thì rất nhiều Tiểu vương gia.”

“Tiểu vương gia Thạc vương phủ, người nào dám động vào?” Mộng lão gia liếc nữ nhi một cái.

Mộng Tiểu Trúc rung mình một cái, ánh mắt tròn thật lớn. Mặc dù nàng bình thường rất ít xuất môn, nhưng nàng cũng nghe không ít chuyện của Tiểu vương gia Thạc vương phủ.

Nghe nói tỷ tỷ hắn là quý phi hoàng thượng sủng ái nhất, phụ thân Thạc thân vương ở trong triều lại càng quyền cao chức trọng, thâm thụ tôn kính. Tiểu vương gia bản thân lại tuấn tú lịch sự, tư chất thông minh, văn võ song toàn, hoàng thượng vô cùng coi trọng.

Người trong kinh thành đều có hi vọng có thể đem con gái của mình gả cho hắn, trở thành hoàng thân quốc thích, có quyền có quý.

“Đây là người người cầu còn không được, một hôn sự tốt.” Mộng lão gia bình luận nói.

“Nhưng con không cảm thấy có cái gì cầu cũng không được.” Mộng Tiểu Trúc rất xem thường.

“Còn mạnh miệng? !” Mộng lão gia găm lên giận dữ.

Mộng Tiểu Trúc dọa sợ vội vàng cầm miệng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn không thuận. Nàng mới không muốn gả đi, nàng muốn đi theo phụ thân cả đời!

“Ta cũng không biết hắn làm sao lại chỉ định muốn con là vương phi hắn, bất quá hắn có phái người đưa một thứ cho con, nói con nhìn sẽ biết.”

“Thứ gì?” Nàng lập tức đứng lên, muốn chạy ra bên ngoài.

“Đứng lại! Con học thuộc thơ thì mới được đi.” Mộng lão gia kêu nữ nhi lại.

Mộng Tiểu Trúc chỉ có thể than thở, “Cha, xuất giá thì xuất giá, tại sao phải học những thứ không cần thiết này?”

“Ta đây là muốn tốt cho con. Thân là Tiểu Vương phi, tại sao lại có thể trong bụng không có chút học vấn nào? Như vậy làm sao giữ được tâm trạng phu?”

“Nhưng con có thể dùng thức ăn giữ dạ dày hắn! Vương đại nương bên cạnh nói tài nấu nướng của con có thể bắt được mười dạ dày nam nhân đấy!”

“Con muốn làm vương phi hay làm nữ đầu bếp?” Mộng lão gia lại điên cuồng hét lên một tiếng.

“Con.”

“Tóm lại con ngoan ngoãn học thuộc hết mới được đi ra ngoài!”

“Dạ”

Mộng Tiểu Trúc nặng nề thở dài, trong lòng thật không rõ, rốt cuộc nàng là phải lấy chồng hay là vào kinh đi thi?

Thật thâm! Ngày mai nàng nhất định phải đi miếu Quan Âm bái lạy, cầu vận.

“Tiểu thư, mệnh phu quân đã định của cô không phải là Vương gia, mà là sơn tặc.”

Son tặc? !

Mộng Tiểu Trúc giờ phút này rõ ràng thấy dưới mặt trời, trên đường người đến người đi, nhưng đầu của nàng trống rỗng, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, trời đất dường như chỉ còn mình nàng.

“Tiểu thư? Tiểu thư?”

Thầy tướng số gọi nàng mấy tiếng, biết nàng nhất định là không thể tiếp nhận sự đả kích này.

“Ngươi nói là thật sao? Vậy tiên sinh có biết là son trại nào?”

“Ta thấy là thấy là. A! Là ở phía Đông.”

“Phía Đông?”

“Phải. A! Phía Đông chỉ có một son trại, ta nghĩ phu quân tương lai của cô chính là ở son trại đó.”

“Phải không?” Mộng Tiểu Trúc vội vàng hỏi, “Ngươi mau nói cho ta biết, son trại đó tên là gì?”

“Cuồng Phong trại.”

Buổi tối hôm đó, Mộng Tiểu Trúc ở trong phòng chạy tới chạy lui, còn lớn tiếng sai bảo nha hoàn Hương Nhi, tay chân luống cuống.

“Hương Nhi, nhanh một chút, không thể để cho cha ta phát hiện.” Mộng Tiểu Trúc đang cố gắng đem tất cả y phục xinh đẹp của mình mang đi.

“Tiểu thư, tại sao chúng ta phải đến hang thổ phi đó? Nơi đó tất cả đều là kẻ giết người không chớp mắt!” Hương Nhi hù dọa. Người bình thường tránh không kịp, vậy mà tiểu thư lại muốn đến hang thổ phi đó? !

Cái này rõ ràng là đem hai con cừu nhỏ đưa đến cửa nhà một đám dã lang.

“Hương Nhi, ta phải đi, ta gả vào phủ Vương gia, mỗi ngày đều ngắm trăng, vậy không bằng đi tìm chân mệnh thiên tử của ta.”

“Nhưng, số mệnh tiên sinh kia nói chính xác sao?” Hương Nhi không khỏi hoài nghi.

Mộng Tiểu Trúc dừng động tác, nhìn chăm chăm nàng, từng chữ từng câu nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, chúng ta đi nhanh đi!”

“Nhưng tiểu thư.”

Mộng Tiểu Trúc đem bao y phục lớn để vào tay Hương Nhi, không nói một lời đi ra cửa lớn, Hương Nhi cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ than thở, vội vàng đuổi theo.

“Tiểu thư, chờ em với!”

Thế là hai chủ tớ lần đầu triển khai cuộc hành trình trốn nhà.

Cuồng Phong trại có vị khách không mời mà đến.

“Đại đương gia, không xong!”

A Tam vội vội vàng vàng chạy vào cửa, nhìn thấy một đôi vợ chồng đang thân mật ôm nhau —

“A, thật xin lỗi.” Tiểu Mễ đỏ mặt, vội vàng lui ra từ cánh cửa khác.

Lôi Diệt Thiên mặt lạnh như băng nhìn chăm chăm A Tam không biết điều, “Sao ngươi càng ngày càng không có lễ phép?” Chắc, hẳn đang muốn cùng thê tử ân ái một chút.

“Thật xin lỗi, Đại đương gia, tiểu nhân không biết ngài đang cùng phu nhân. Ách, phát triển tình cảm. Nếu như không phải là chuyện nghiêm trọng, tiểu nhân thật không muốn mạo hiểm tánh mạng —”

“Bớt sàm ngôn đi.” Giọng của Lôi Diệt Thiên đủ làm cho người ta lạnh từ lòng bàn chân lên cả người.

“Dạ!” A Tam vội vàng thông báo sự tình —

“Tiểu vương gia hân. Hân lại tới!”

Một người thân ảnh cao lớn anh tuấn đứng nghiêm trong đại sảnh Cuồng Phong trại, chỉ thấy hân một thân ăn mặc sang trọng, bên cạnh còn mang theo một tiểu thư đồng.

Lúc này hắn đang nhìn bày trí trong đại sảnh, tầm mắt dừng ở trên bức tranh sơn thủy phía sau đại sảnh, bức tranh hiện ra một khí thế hấp dẫn.

“Thật là hảo họa!”

“Dĩ nhiên. Bất quá ta tuyệt đối sẽ không bỏ những thứ yêu thích.”

Đức Chiêu xoay người, khoe miệng cười dẫn ra nụ cười, nói thẳng với Lôi Diệt Thiên không hề giấu trong lòng.

“Đại ca, đã lâu không gặp. Ta lại tới.”

“Đức Chiêu, nơi này không phải là nơi ngươi nên tới.” Lôi Diệt Thiên ngồi ở chủ vị đại sảnh, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường ngày, bất quá trong đôi mắt ngăm đen không che giấu được sự bất lực đối với người tới.

“Đại ca.”

“Đừng gọi ta đại ca, ta gánh không nổi.”

“Ta vẫn muốn cùng ba huynh đệ các ngươi kết làm kim lan. Ta không hiểu, ba huynh đệ các ngươi cũng không phải là cùng phụ cùng mẫu, tại sao ta lại không được?”

“Đức Chiêu, ngươi là Tiểu vương gia cao quý, tại sao có thể cùng sơn tặc xưng huynh gọi đệ?” Lôi Diệt Thiên rất là nhức đầu.

“Không được sao? Vậy ta liền mang binh tới tiêu diệt Cuồng Phong trại các ngươi!”

Lời Đức Chiêu vừa thốt ra, ngay sau đó cảm nhận được không khí biến chuyển, trong lòng biết lời mình vừa nói ra có tác dụng vô cùng lớn.

Ai dám không nghe lời của Tiểu vương gia hắn? Đức Chiêu trong lòng vẫn còn dương dương đắc ý.

Lôi Diệt Thiên ngồi ở trên ghế, lần đầu — không, phải nói mỗi lần cái kẻo mạch nha này xuất hiện, hắn sẽ có kích thích muốn giết người.

“Ngươi không làm một Tiểu vương gia tốt —”

“Hết cách, vị hôn thê của ta đang chạy trốn, chuẩn bị tới nơi này của ngươi.”

“Tới chỗ của ta làm cái gì?”

“Gã cho sơn tặc.”

Không khí hiện trường lần nữa trở nên đông cứng, trừ bên ngoài truyền đến mấy tiếng gáy thì một mảnh im ắng.

“Vậy liên quan gì đến Cuồng Phong trại?” Hắn cũng đi tìm vị hôn thê bảo bối của hắn để hỏi cho rõ ràng mới đúng !

“Đương nhiên là có liên quan. Ta muốn ở nơi này một thời gian, làm Sơn đại vương.”

Lôi Diệt Thiên đầu đau hơn. Hắn biết có người sẽ cướp ngôi hoàng đế, nhưng là. Sơn đại vương?

“Ngươi làm Sơn đại vương, vậy ta làm cái gì? Tiểu vương gia sao?” Lôi Diệt Thiên tức giận hỏi.

“Đúng, cho ngươi làm Tiểu vương gia, ta làm Đại vương.”

“Chuyện này quá hoang đường!”

“Vậy ta liền diệt Cuồng Phong trại!”

“Ngươi —”

Thời điểm hai người đang giằng co, một thanh âm trong trẻo vang lên phía sau hai người.

“Không thành vấn đề.”

Hai người nam nhân này đồng thời đưa ánh mắt chuyển sang cô gái nhỏ phía sau, chỉ thấy nàng ôm cái bụng bự, nhưng vẫn không giảm nét khả ái thanh lệ.

“Tiểu Mễ, nàng không nghỉ ngơi, tới đây làm gì?” Lôi Diệt Thiên vừa thấy ái thê, liền ôn nhu tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được.

“Đại tẩu, nàng khỏe.” Đức Chiêu lễ độ chào hỏi. Hắn cho là, nữ tử có thể giữ được tâm Đại đương gia Cuồng Phong trại, tuyệt đối là đáng tôn kính.

“Ngươi khỏe.” Tiểu Mễ biết Tiểu vương gia Đức Chiêu trước mắt này. Nhiều năm trước kia trọng phụ đã từng cướp bóc Tiểu vương gia, không nghĩ

tới hán chẳng những không giống hải tử vừa khóc vừa náo loạn, ngược lại còn một bộ rất mới lạ, bộ dạng an nhàn, vì vậy mọi người cũng mặc hán làm Sơn đại vương ở Cuồng Phong trại mấy ngày. Không ngờ rằng ngay từ đầu đã rước lấy một tiểu ác ma.

Sau này chỉ cần hán tâm huyết dâng trào, liền đến Cuồng Phong trại nói muốn làm Sơn đại vương. Làm Sơn đại vương thật tốt như vậy sao? Thật không hiểu Tiểu vương gia này đang suy nghĩ gì!

“Tiểu vương gia, người nói người muốn giành chén cơm tướng công nhà ta tất cả đều là vì vị hôn thê của người, đúng không?”

“Có thể đúng, cũng có thể không.”

Hán không muốn thừa nhận mình vì một nữ nhân, bởi vì hán đường đường là Tiểu vương gia, nữ nhân đối với hán mà nói không quan trọng, cũng không đáng để quan trọng.

Hán lại tổn công tổn sức như vậy, chỉ vì hán thân là nam nhân phải giành lại tôn nghiêm mặt mũi, đồng thời cũng cho tiểu hôn thê mê tín của hán biết tay.

Nàng muốn gả cho sơn tặc, hán càng muốn nàng làm Tiểu vương phi của hán, không để cho nàng làm áp trại phu nhân!

Tiểu Mễ biết Tiểu vương gia cùng vị hôn thê đào hôn kia giữa hai người nhất định có chuyện, liền hỏi: “Người biết Tiểu vương phi tương lai của người sao?”

“Biết.”

“Vậy nàng không thích người sao?”

Tiểu Mễ gọn gàng dứt khoát vấn đề làm Đức Chiêu sững sờ tại chỗ, không biết nên hưởng ứng như thế nào.

“Nói đi.” Tiểu Mễ thúc giục.

“Bỏn vương. Bỏn vương không trả lời vấn đề này.” Gương mặt tuần tú của Đức Chiêu thể mà đỏ mặt vô cùng hiếm thấy.

Ô ô! Tiểu vương gia luôn luôn cao cao tại thượng, duy ngã độc tôn (duy nhất một mình) vậy mà sẽ đỏ mặt? Thật không thể ngờ được!

Lôi Diệt Thiên cũng cảm thấy hết sức buồn cười, bất quá vì ngại lễ phép, hán cũng không có cười ra ngoài.

“Vậy chúng ta cũng không để cho người làm Sơn đại vương.” Tiểu Mễ nói xong, kéo tướng công của mình muốn đi vào trong.

“Đợi. Đợi một chút!”

“Người muốn nói gì?”

“Ta không cho là chuyện này cùng làm Sơn đại vương có quan hệ gì!” Hán vẫn không chịu buông tha, bất quá nghe giọng nói đã mềm hoá rất nhiều.

“Đương nhiên là có quan hệ. Chúng ta làm sao biết người có phải hay không muốn nhân cơ hội này tới diệt Cuồng Phong trại chúng ta?” Tiểu Mễ nói hợp tình hợp lý.

“Ta giống loại tiểu nhân đó sao?” Đức Chiêu có chút tức giận bị người vu tội như thế.

“Rất khó nói.” Tiểu Mễ mỉm cười nói.

“Đúng.” Lôi Diệt Thiên cũng phụ họa theo.

Đức Chiêu vẻ mặt hết sức khó coi. Đợi vợ chồng một đáp một xướng, rõ ràng không đạt mục đích sẽ không dừng tay.

Hết lần này tới lần khác hán lại phải cầu người.

“Nói đi.” Tiểu Mễ kéo tướng công ngồi xuống, sau đó hướng nha hoàn nháy mắt.

Tiểu nha hoàn hiểu phu nhân muốn ăn điểm tâm, lập tức đi chuẩn bị.

Thật lâu không có chuyện vui để nghe, lần này nàng cần phải vừa ăn điểm tâm, vừa nghe một chút chuyện xưa của hán.

“Nói đi.” Lôi Diệt Thiên thay hán bắt đầu.

“Nói thì nói!” Đức Chiêu tức giận ngồi xuống, nói đến một tháng trước hán gặp Mộng Tiểu Trúc chính là buổi chiều nọ.

Chương 2

Ngày này, như thường ngày, Đức Chiêu một mình bái lạy ở một Miếu Quan Âm nổi danh ngoài thành, bái lạy xong, hấn đi ra phía sau.

Phía sau này mặc dù không có hùng vĩ như Ngũ Nhạc*, nhưng cũng có một cảnh phong tình.

(*Ngũ Nhạc: năm quả núi lớn tiêu biểu ở bốn phương và vùng giữa Trung Quốc, Đông Nhạc Thái Sơn, Tây Nhạc Hoa Sơn, Nam Nhạc Hành Sơn, Bắc Nhạc Hằng Sơn và Trung Nhạc Tung Sơn.)

Ngẩng đầu nhìn, trời xanh mây trắng, một tòa núi cao ngạo đứng vững trong trời đất, có một loại kiêu ngạo cô độc cùng ngang nhiên, làm trong lòng người ta bất giác sinh ra cảm động khó nói rõ.

Mặc dù trong nhà cũng có tạo cảnh núi hồ giả, nhưng đi tới vùng đại sơn nước biển này hít thở không khí tự nhiên, có một loại cảm giác cực kỳ khác nhau.

Một người cảm giác thật tốt, cảm giác thật tự do, cảm giác thật tuyệt, cảm giác tốt —

“A!”

Hấn quá mức chuyên chú thường thức phong cảnh bốn phía, không chú ý tới cái hố phía trước, bước đi vô tư, thế là rơi vào trong hố.

“A.” Hấn muốn đứng lên, lại phát hiện chân mắt cá chân của mình bị thương, nếu di chuyển sẽ đau đớn hơn.

“Đáng chết, là ai đào cái hố này? ! Để Bồn vương biết, ta nhất định đem hấn lôi đi chém!”

“Nha! Thật sự bắt được con mèo!”

Thanh âm của một cô gái từ đỉnh đầu hấn truyền đến, hấn vừa ngẩng đầu, ánh mắt vậy mà không kim hãm được khóa lại ở khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Trên mái tóc đen nhánh cắm một cây trâm hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm, hai hàng lông mày tựa như liễu rủ, đôi mắt vừa to vừa tròn, lấp lánh như sao, sống mũi thẳng khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch, tựa như củ ấu.

Hiển nhiên là một nhân nhi thanh lệ tinh xảo.

“Ừ! Nàng mau cứu ta lên đi!” Hấn ra lệnh.

Mộng Tiểu Trúc nghiêng đầu, tựa hồ đang suy tư điều gì.

“Nàng còn do dự cái gì? Mau gọi người cứu ta lên!” Đức Chiêu tức giận. Xem ra nàng bắt quả chỉ có cái vỏ đẹp, tiểu oa xinh đẹp không có cái đầu.

“Ta —”

Lời của nàng bị một cô gái khác cắt đứt, “Tiểu thư, nàng bắt được cái gì?”

“Ta. Ta bắt được.”

Hương Nhi ghé đầu vừa nhìn, biết nguyên nhân tiểu thư nói lắp. Bởi vì nàng cũng bị hù dọa —

Tiểu thư bắt được một nam nhân? !

“Tiểu thư, thảm rồi, hại người.” Hương Nhi trong lúc nhất thời cũng tay chân luống cuống. Mà về mặt nam nhân trong động kia cũng thật là đáng sợ.

Ánh mắt Mộng Tiểu Trúc rơi vào trên người nam tử xinh đẹp trong động nói, “Nhưng thầy tướng số nói phải giữ chặt con mèo đầu tiên mang về nhà, nuôi ba ngày mới có thể thả ra, nếu không nhà chúng ta sẽ có chuyện bất hạnh phát sinh.”

“Tiểu thư, đây không phải là một tiểu động vật, đây là một nam nhân!” Hương Nhi tay run rẩy chỉ vào quý công tử trong động đã giật đến đỉnh đầu bốc khói.

“Nhưng.”

Thấy hai nữ nhân này ở trên đầu hấn đối đáp, Đức Chiêu nóng nảy, chân cũng càng ngày càng đau, khiến hấn hấn càng thêm nổi giận.

“Nữ nhân ngốc, nàng đào một cái hang hại người lớn như vậy, cẩn thận ta báo quan bắt nàng trị tội!” Hấn lạnh lùng mở miệng.

Mộng Tiểu Trúc nhìn “Con mồi” của nàng. Công tử này đáng đáp thật anh tuấn, nàng cảm thấy hấn là đại soái ca có thể nhìn cả đời cũng sẽ không chán.

Bất quá nàng không thích ánh mắt hấn nhìn người — lạnh như băng lại ngạo mạn, tuyệt không ưa thích.

“Hố là ta đào thì thế nào? Ta đâu có bảo người nhảy xuống! Là người ngốc, đi không chú ý. Nếu người hại nhà ta xảy ra chuyện gì, ta mới không tha người!”

“Nàng đã làm sai, còn hùng hồn như vậy? !” Hấn giận đến gầm nhẹ.

Mộng Tiểu Trúc áp ứng, “Ta.”

“Đào hố trước, chẳng lẽ nàng muốn có người té xuống?”

Nàng lắc lắc đầu nhỏ.

Hấn muốn té xỉu.

“Vậy bây giờ bởi vì nàng đào hố hại bốn thiếu gia té xuống, còn bị trật chân, nàng phải thấy áy náy mà nhanh một chút cứu ta lên!”

Nàng mở to mắt, dùng sức gật cái đầu nhỏ.

Cuối cùng còn có chút cứu giúp. Đức Chiêu lúc này mới thoáng hết giận.

“Vậy còn không mau tới cứu ta? !”

Hấn gầm nhẹ một tiếng làm cả người nàng lập tức bật lên.”A!”

Mộng Tiểu Trúc đang muốn gọi Hương Nhi cùng nàng đi tìm cứu binh, lại bị hấn lần nữa gọi lại. “Chờ một chút.”

“Người thật phiền, muốn ta tìm người cứu người, còn gọi bọn ta lại. Người thật khó ở chung đó.”

“Ta khó ở chung? !” Đức Chiêu lần đầu bị người khác nói khó ở chung, hơn nữa còn là một nữ nhân ngốc như vậy.

Hừ, nàng không để cho hấn đi lên, hấn nhất định giết nàng!

“Ta làm sao biết nàng có bỏ đi hay không, vứt ta ở đây tự sinh tự diệt?”

“A!”

“Đề dự phòng vạn nhất, nàng ở lại, kêu nha hoàn nàng đi cầu cứu.”

“Này.” Mộng Tiểu Trúc cắn môi dưới, nhìn Hương Nhi.

“Tiểu thư, nhìn dáng vẻ cùng cách ăn mặc của hấn, không giống hạng người bình thường. Để chuyện không ầm ĩ lên, nàng ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, để ta đi gọi người cho.” Hương Nhi nhỏ giọng nói bên tai tiểu thư.

“Nhưng.”

“Tiểu thư, đừng nhưng là. Nàng nhớ kỹ. Chớ chọc giận hấn, nếu không hấn nói với lão gia, chúng ta liền thảm.” Hương Nhi dặn dò.

Thật ra thì nàng là vì mình mới suy nghĩ, bởi vì một khi sự việc đã bại lộ, xui xẻo nhất định là nàng nha đầu này.

“Đứng rồi! Nếu bị cha biết, vậy ta lại không thể ra ngoài.” Nàng cũng không thể chịu nổi không được ra ngoài chơi!

“Vậy —”

“Các nàng đang nói chuyện phiếm sao?” Đức Chiêu không nhịn được rống to.

“Hương Nhi, nàng nhanh đi.” Mộng Tiểu Trúc đẩy đẩy nha hoàn.

“Dạ.” Hương Nhi chạy lên phía trước mấy bước lại chạy về, “Tiểu thư, nhớ đó! Đừng chọc hấn tức giận có thể hấn sẽ tha chúng ta, sẽ không đi nói cho lão gia.”

“Được.” Nàng dùng sức gật đầu.

Không được chọc hấn tức giận nữa, không được.

“Này! Đi tìm người chưa?” Trong hố lại truyền tới tiếng gầm nhẹ không hề vui mừng.

“Có có có, Hương Nhi đi.”

Nam nhân đó thật hung dữ! Nàng muốn về nhà.

Nàng nhìn bốn phía, không có chỗ để ngồi. Hôm nay nàng mặc bộ đồ mới ra ngoài, không thể tùy tiện ngồi dưới đất, nếu không làm dơ y phục sẽ không tốt.

Nàng đang suy nghĩ nhiều việc, nam nhân dưới hố lại rống lên, “Này! Nàng đang làm gì?”

Nàng đang tìm cái ghế, hấn không nhìn thấy sao? Mộng Tiểu Trúc trong lòng lầu bàu, căn bản quên hấn trong hố, muốn nhìn cũng không thấy được.

“Này!” Đức Chiêu lại kêu lớn một tiếng, nghĩ thầm chẳng lẽ nàng nhân cơ hội chạy đi?

“Chờ một chút, ta đang bận.” Nàng đáp hấn một câu.

“Nàng tới đây, cho ta nhìn nàng!” Nam nhân lại ra lệnh.

Cái gì, hấn thật ảm ỉ. Mộng Tiểu Trúc có hết sức di chuyển tảng đá đến bên hố, vừa để tảng đá xuống liền tiến tới miệng hố để cho hấn nhìn một chút. Làm hấn an tâm.

Kết quả nàng không có chú ý, tảng đá đè lên quần của nàng, nàng lại không cẩn thận bị vấp, sau đó — “A —”

Mộng Tiểu Trúc cảm thấy trời đất quay cuồng, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, một đôi bàn tay đã thô lỗ đã bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Ngay sau đó nàng ngênh đón một đôi hắc mâu xâm chiếm như báo săn, mà nàng trong mắt hấn giống như tiểu bạch thỏ ngon miệng—

“Hắc! Xem vật nhỏ nào rớt xuống đây?” Khẩu khí của hấn thập phần hưng phấn, giống như tiểu nam hài bắt được đồ.

“Buông ta ra!” Nàng như con mèo nhỏ không ngoan, liều mạng giãy giụa.

“Này, ta không có bắt nàng, là nàng ép ta.” Hấn cố sức giữ lấy miều trào của nàng đang muốn cào lên gương mặt tuấn tú của hấn.

Khuôn mặt hấn là kiệt tác trời cao, sao có thể để cho nàng cào loạn? !

Mộng Tiểu Trúc lúc này mới phát hiện cả người nàng đè trên người hấn — khó trách mặc dù từ trên cao té xuống.

Nàng cũng không cảm thấy đau.

Nàng vội vàng đẩy hấn ra, lui đến một góc, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào hấn.

Hấn cũng duỗi thẳng chân, dựa vào tường đất, hung hăng nhìn thẳng nữ nhân trước mắt.

Hấn quyết định dùng ánh mắt của hấn đem tức giận truyền cho nàng, để cho nàng hiểu nàng không chính trực, nhảm chán, ngu ngốc hại hấn thảm hại!

“Ta. Thật xin lỗi ! Người không nên lại tức giận, bộ dạng người tức giận thật đẹp. Cái đó.”

Đức Chiêu không biết nên giận hay nên cười. Hấn cau mày nhìn tiểu nữ nhân lấm lem trước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ có điểm nhỏ, thoạt nhìn chẳng những không làm người ta chán ghét, ngược lại làm cho người ta cảm thấy thật đáng yêu.

“Cái nào?” Khẩu khí của hấn vẫn hung ác.

“Dường như. Muốn đem người ta ăn sạch.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức cắn ròi đầu lưỡi mình. Sao nàng lại nói ra loại lời mập mờ này? Hi vọng hấn sẽ không hiểu lắm.

Đáng tiếc hấn thật hiểu lắm, trong đầu hiện lên vô số viễn vông —

“Nàng thoạt nhìn đúng là ăn rất ngon.” Hấn tự lẩm bầm.

Cái gì? ! Thân thể nhỏ bé của Mộng Tiểu Trúc vội vàng lui về phía sau, không che giấu được sợ hãi trong lòng.

“Nàng đang run. Thế nào, sợ sao?” Đôi mắt nóng bỏng của Đức Chiêu dừng trên người nàng, giọng nói đầy đùa giỡn.

“Không có. Đây! Không được đến gần ta.” Nàng còn phất phất tay nhỏ bé, giống như tiểu miêu đang đuổi tiểu cầu.

“Chân ta trật khớp rồi, nàng giúp ta xoa một chút.” Hấn cứng rắn chen đến bên người nàng, gần gũi nàng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực của hấn.

Tim của nàng đập thật mạnh.

“Ta cũng sẽ không khước từ, vạn nhất không thể để cho tình xuống xấu đi ——”

Nàng còn chưa nói xong, hấn đã đưa tay túm lấy đuôi sam của nàng, kéo nàng đến lồng ngực của mình, lỗ mũi của hai người chỉ cách mấy tấc.

“Bỏn thiếu gia nói một, không cho phép người ta nói hai. Hiểu không?” Hấn nhẹ giọng nói, ngữ khí uy hiếp.

Mộng Tiểu Trúc nhìn chăm chăm hấn —— Gương mặt tuấn mỹ của hấn hiện ra ngạo khí quý tộc, mày kiếm anh tuấn có hình, sống mũi thẳng tắp, đôi môi khiêu gợi, lông mi dài.

“Nói!” Hấn bức bách nói.

Mộng Tiểu Trúc cũng tức giận. Nàng cũng không phải là đầy tớ, có thể mặc hấn kêu tới kêu lui! “Nếu như ta nói không muốn?”

Đức Chiêu không trả lời, lại bị nàng khơi dậy ham muốn chinh phục trời sinh trong cơ thể.

Thấy bộ dạng nàng có vẻ dễ ăn hiếp, không nghĩ tới không nghĩ tới lại là tiểu dã miêu cứng đầu.

Thật tuyệt! Nàng gọi lên hứng thú của hấn rồi!

“Nàng tên là gì?” Hấn đột nhiên hỏi.

A? Cái miệng nhỏ khê nhếch, có chút kinh ngạc, hấn nhanh như vậy liền nói sang chuyện khác. “Người không thể như vậy! Vấn đề trước của chúng ta còn chưa nói xong, người lại hỏi ta vấn đề khác, vậy ——”

Trong nháy mắt, lời nói của nàng biến mất, bởi vì đôi môi khiêu gợi của hấn ngăn lại miệng anh đào nhỏ của nàng.

“A.” Nàng liều mạng gãy giữa.

“Ta còn tưởng rằng ta sẽ ghét nộ hôn này.” Hấn đặt trên môi mềm mại của nàng, thanh âm khàn khàn hấp dẫn, tràn đầy khát vọng.

“Người. Người nói cái gì?” Nàng bị nộ hôn của hấn làm cho choáng váng, trong lòng nhảy loạn không ngừng. “Ta còn chưa có. Mãng người.”

“Mãng ta cái gì?”

“Hạ lưu.”

Hấn đột nhiên kéo lại khoảng cách hai người, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm. “Nàng nói ta hạ lưu? !”

Hấn đường đường là một Tiểu vương gia, nữ nhân muốn cho hấn hôn còn xếp hàng đến cuối phố, con mèo nhỏ trước mắt này lại nói hấn hạ lưu?

Cái này đối với hấn là nỗi nhục lớn nhất!

“Được, ta liền cho nàng biết cái gì gọi là hạ lưu!” Hấn vừa nói xong, cánh môi bá đạo rơi xuống, nộ hôn lần này cơ hồ làm nàng muốn ngạt thở.

Mộng Tiểu Trúc liều chết gãy giữa, không muốn để mặc cho tên vô lại này muốn làm gì thì làm, nhưng hai tay của hấn giữ rất chặt, để làm nàng không cách nào tránh thoát.

Hơn nữa, vị vậy ở trong hố không lớn không nhỏ này, nàng có thể chạy trốn đi đâu?

Đáng hận chính là, nàng còn tay chân vụng về ngã xuống dưới hố.

“Dừng tay.” Nàng hoa dung thất sắc vỗ vào cái tay không an phận của hấn, cảm giác vuốt ve tựa như kiến bò, bộ dáng hết sức khô hời hợt.

“Ta mạn phép không.” Bàn tay hấn không khách khí chạm vào bộ ngực nhô lên của nàng, bừa bãi xoa nắn, căn bản không để ý tới quyền cước như muỗi cắn kia của nàng.

“Dừng tay! Dừng tay dừng tay.”

“Không muốn! Không muốn không muốn.”

“Ngươi là quỷ xấu xa vô lại!”

“Nàng là nữ nhân ngọc!”

“Cái gì?” Mộng Tiểu Trúc tức giận, như tiểu miêu đánh đá lao về phía hắn. Dám nói nàng ngọc? Nàng nhất định phải đánh chết hắn!

Hai người ở trong cái hồ nhỏ hẹp triển khai một cuộc dây dưa chém giết.

Vốn là Đức Chiêu cũng vui vẻ chơi trò chơi này với nàng, cho đến khi trong lúc hỗn loạn, đột nhiên có một thanh âm truyền đến —

Ba!

Trong lúc nhất thời, bốn phía không có bất kỳ thanh âm, Mộng Tiểu Trúc hoa dung thất sắc nhìn trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn in năm dấu tay nàng.

Rất rõ ràng nữa chứ!

Đức Chiêu sờ sờ gương mặt đau rát của mình, sắc mặt tái xanh, thoạt nhìn hết sức dọa người.

“Nàng!”

“A! Đừng đánh ta.” Mộng Tiểu Trúc ôm lấy đầu mình, hét lời cầu khẩn.

“Nàng nữ nhân điên này đầu tiên là đào cái hố hại bốn công tử té xuống đến bị thương ở chân, hiện tại nàng lại dùng bàn tay heo mập này bạt tai bốn công tử? ! Nàng —”

“Này! Ta đây là ngọc thủ, không phải tay heo mập gì cả?” Về điểm này, nàng cần phải nghiêm túc lên tiếng kháng nghị.

Hắn một phen túm lấy đuôi tóc nàng, kéo nàng đau đến kêu thành tiếng, không chút nào thương hương tiếc ngọc ở bên tai nàng rống to, “Nàng còn mạnh miệng? Nàng thật sự chọc giận ta!”

“Ta cũng không phải là cố ý.”

“Ta mặc kệ!”

Giờ, nam nhân này thật là ngang ngược bá đạo, không nói đạo lý. Đại bạo quân!

Hương Nhi ơi Hương Nhi, nàng nếu không tới, tiểu thư ta chỉ sợ sẽ bị nam nhân đáng sợ trước mắt này từng miếng từng miếng nuốt sạch vào, chết không toàn thây.

Tâm tư của nàng đều bị hắn đoán được, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nhếch lên một nụ cười xấu xa. “Hiện tại nàng kêu trời không đáp, gọi đất không linh.”

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng cảnh giác sợ hãi hỏi.

“Cho nàng một chút trừng phạt nhỏ!” Hắn thô lỗ đem nàng đặt trên đùi của mình, bàn tay không thương tiếc, nặng nề đánh một cái lên mông nhỏ của nàng.

“Thật là đau! Tại sao ngươi đánh ta. A!” Lại một cái.

“Chuyện cho tới bây giờ, nàng cư nhiên một chút ăn năn cũng không có, nàng nói nàng có đáng đánh hay không?”

“Từ nhỏ đến lớn cũng không có người đánh ta, ngươi dựa vào cái gì?” Nước mắt nhục nhã tụ lại trong mắt, dường như sắp tràn mi.

“Được lắm, bốn công tử cũng chưa bị người đánh, chúng ta coi như huề nhau.”

“Không công bằng! Ta mới đánh ngươi một cái, ngươi lại đánh ta nhiều như vậy. . . . A!” Nàng còn chưa nói xong kháng nghị, cái mông lại bị đánh một chưởng.

“Nói xin lỗi!”

“Ta.”

“Không nói ta liền —” Hắn lại giơ cao tay.

“Được rồi được rồi! Thật xin lỗi.”

“Nói tất cả đều là lỗi của nàng.”

“Tất cả đều là lỗi của ta.” Mới là lạ! Nàng ở trong lòng nói thêm hai chữ.

“Nói nàng tên là gì.”

“Nàng tên là gì.” Nàng cũng không suy nghĩ nhiều liền nói theo hần.

“Nàng là heo sao!”

Vừa một tiếng rống giận dữ dội, nàng mới lấy lại tinh thần phát hiện mình vừa mới —

Quá mất mặt!

“Nàng căn bản cũng không có tâm hồi cải!”

“Ta có. A! Chờ một chút, ta biết sai rồi.” Nàng vội vàng cầu xin tha thứ, nếu không tay hần lại đánh xuống, cái mông của nàng sẽ lại đau lắm.

“Đem tất cả của nàng nói cho ta — Còn có tên của nàng.” Hần đặc biệt ra lệnh.

“Được, ta nói. Có thể cho ta đứng lên nói không?”

“Không được, cứ như vậy nói.”

“Cái gì?”

“Có vấn đề sao?”

Khẩu khí của hần kinh khủng như vậy, cho dù nàng có nhiều vấn đề hơn nữa cũng coi như không.

Vì vậy Mộng Tiểu Trúc không thể làm gì khác hơn là nằm trên đùi một nam nhân nàng biết chưa lâu, nói nàng đi miếu xem số mạng.

Đức Chiêu nghe xong, không nhịn được phun ra lời bình, “Mộng Tiểu Trúc, nàng thật không phải gốc thông thường.”

“Không cho phép ngươi mắng ta gốc!” Nàng thật tức giận!

“Lời thầy tướng số nói nàng cũng tin, đây là cái gốc thứ nhất. Thứ hai, nếu quả thật muốn đào hố bắt con mồi về nhà nuôi ba ngày, sau đó sẽ thả ra —”

“Đúng vậy, nếu không nhà ta sẽ phát sinh đại sự.”

“Lúc ta nói chuyện không cho phép xen vào.” Hần không vui nói.

“A.” Nàng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn cầm miệng.

Đức Chiêu thấy nàng thuận theo như thế, hài lòng nói tiếp, “Nếu quả thật là như vậy, vậy nàng đào hố quá lớn. Nàng không sợ người khác rơi xuống sao?”

“Ngươi thật thông minh! Lúc đầu ta chỉ đào cái hố nhỏ, lại sợ con mồi không tới, cho nên càng đào lại càng lớn, càng đào càng sâu. Như vậy nhất định động vật gì cũng bắt được.”

Nghe nàng nói ý tưởng ngây thơ như thế, bình thường hần nhất định sẽ cười ha ha, còn có thể sờ sờ đầu nhỏ của nàng. Nhưng bây giờ —

“Nàng cảm thấy bây giờ nàng có bắt được “Tiểu động vật” gì sao?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Mộng Tiểu Trúc giãy giụa bò dậy, mà lần này hần không có ngăn cản. Thấy nàng hai tay vuốt cái mông nhỏ đau đớn, trong lúc nhất thời, hần có ý tưởng phóng đàng —

Hần muốn dùng hai tay của mình giúp nàng.

Mộng Tiểu Trúc từng mắt trước khuôn mặt anh tuấn, xoay người muốn trèo lên khỏi hố, nhưng tay hần túm lấy quần của nàng, dùng sức xé ra —

“A!”

Nàng lại ngoan ngoãn trở lại trong động, đồng thời lại một lần nữa đè trên người hần.

“Nàng coi ta là cái đệm đúng không?” Hần tức giận.

“Ngươi để cho ta leo lên, ta sẽ gọi người tới cứu ngươi!”

“Không được! Nếu giống như nha hoàn của nàng một đi không trở lại, vậy ta không phải phải ở chỗ này chờ chết?”

Nàng cho là hấn là ngu ngốc sao?

“Nhưng ——”

“Ngồi xuống!”

Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hấn. Chẳng qua là hồ này cũng không lớn, muốn hai người giữ một khoảng cách cũng không thể.

Hấn xa lạ, nhiệt độ nam tính nóng rực xuyên thấu qua, làm nàng cảm thấy một trận bất an. Nàng nghĩ đến lời hấn nói, nếu như không có người đến cứu bọn họ, vậy.

Nàng một mình suy nghĩ miên man, nước mắt sợ hãi vô thanh vô tức rơi xuống, nhiều giọt nước mắt hơn rơi trên váy trắng của nàng.

Đức Chiêu vốn còn muốn mắng nàng, ăn hiếp nàng một chút, muốn phát tiết một bụng hỏa khí của mình, nhưng hấn nhìn nàng cúi đầu thật thấp, bả vai còn bắt chợt run rẩy ——

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hấn nâng cằm nàng lên, đập vào mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn ngập nước mắt, trong nháy mắt, tất cả lửa giận hoàn toàn dập tắt.

“Tại sao nàng khóc?” Khóc đến hấn tâm hoảng ý loạn, tay chân luống cuống.

“Ta không nhìn được chứ sao.” Nàng nghẹn ngào nói, lệ không khống chế được cuộn cuộn chảy xuống.

Trước kia cho dù nữ nhân có khóc chết trước mặt hấn, hấn cũng không có bất kỳ thương hại trong lòng, bởi vì hấn ghét nhất là nữ nhân khóc sụt sùi.

Nhưng người này. Tiếng khóc đứt quãng bên tai giống như cây kim, một nhát lại một nhát đâm vào đầu của hấn ——

“Đừng khóc, khóc cũng vô ích!”

“Oa ——”

Hấn nói chưa dứt lời, hấn vừa nói, nàng lại càng khóc lớn.

“Nàng. Đừng cho là ta không có cách trị nàng! Ta.” Đáng giận! Sao hấn lại lắp bắp?

“Phải, ta là ngốc, ta là dại, nhưng ngươi không được mắng người nhà ta như vậy. Ô ô.”

Một loại cảm giác áy náy khó nói lên lời đột nhiên bùng lên, hấn còn chưa kịp suy nghĩ, đã đưa tay ôm chặt lấy nàng.

“Được rồi được rồi, đừng khóc. Ta không mắng nàng, như vậy được chưa?” Hấn thỏa hiệp nói, rất kinh ngạc cũng có một ngày mình lại cúi đầu khuất phục nữ nhân.

Mộng Tiểu Trúc rất muốn đẩy hấn ra, nhưng hấn ôm rất chặt. Một loại cảm giác luyến tiếc, say mê đầy trái tim.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ ngập đầy nước mắt nhìn hấn, lại đón nhận đôi môi ấm nóng của hấn.

Lần này, nàng không phản kháng mạnh. Có thể là vì trước đó đã bị hấn hôn qua, có thể là hiện tại đã quen thuộc hấn, cũng có thể có thể ở trong ngực hấn thật ấm áp, nàng không muốn rời khỏi.

Thật lâu sau, hấn mới buông nàng ra.

“Hôn nàng rõ là.” Trong đầu hấn lật tìm tất cả mọi từ để hình dung, bắt đầu dĩ lại không tìm ra từ thích hợp.

“Kêu người đi học không học cho tốt, giờ hối hận vì học hành ít chưa.”

Nghe ra nàng đùa cợt hân, hàng mày nhắm đen của hân dấy lên một ánh sáng nguy hiểm.

Hân nhìn chằm chằm nàng, nhìn đôi mắt đắm lệ của nàng trong suốt, gò má ửng đỏ, đôi môi bởi vì hân hôn mà hồng điểm ướt át —

“Không sao, ta lại hôn lần nữa!”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc còn chưa hiểu ra, lại bị môi của hân che lại. Lần này bàn tay to của hân không còn an phận nữa, đi tới trước ngực của nàng, dùng sức vuốt ve phần co dãn mềm mại kia.

“Không.” Thân thể của nàng run rẩy giống như điện giật, lại không ngăn cản được sự đụng chạm ngang ngược của hân. “Đừng.” Nàng yếu ớt cầu xin, nhưng cầu xin của nàng không những không có hiệu quả, ngược lại còn kích thích ham muốn chinh phục của nam nhân.

Tay của hân nhẹ nhàng vén quần nàng lên, thăm dò vào bên trong, môi cũng trượt xuống cái cổ mê người của nàng, cách lớp vải rất mỏng, dùng sức mút điểm nhỏ kia nhô lên, khiến nàng kịch liệt thở dốc.

Một thanh âm rất nhỏ không ngừng báo động trong đầu Mộng Tiểu Trúc, nhưng nàng lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác khoái hoạt lại cuồng liệt bá đạo đến như thế, nàng căn bản không có biện pháp để ý tới cảnh báo trong đầu.

Môi của hân gần như thô bạo xâm lược nàng, cướp đoạt nàng hết thảy, giọng nói khàn khàn đầy khát vọng, trên da thịt mềm mại của nàng rơi xuống vô số nụ hôn.

Mộng Tiểu Trúc cảm giác được thân thể của mình bởi vì hân hôn mà nóng lên, càng làm nàng sợ hơn chính là, bản năng phái nữ của nàng bị hân khơi dậy, không tự chủ được mà hưởng ứng.

“Không được.”

“Không được kháng cự ta, ta sẽ cho nàng cảm giác vui vẻ trước nay chưa từng có!”

Hân dùng thân thể của mình đè ép nàng, làm nàng sắp ngạt thở.

“A.” Nàng không nhịn được bật ra một tiếng thở gấp.

Tay của hân từ phía dưới y phục nàng thăm dò vào, cũng vỗ nhẹ lên bộ ngực mềm mại của nàng, đùa nghịch nhũ hoa nàng.

“Đừng như vậy.” Nàng cắn môi dưới, muốn chống lại cảm giác tê dại làm người ta xấu hổ đó.

“Nàng chưa từng bị nam nhân chạm vào như vậy.” Hân ở bên tai nàng xấu xa nói, đôi môi lửa nóng ngậm vành tai xinh xắn của nàng, đồng thời hàm răng cắn nhẹ.

“Không nên như vậy.” Nàng muốn đẩy hân ra, nhưng cơ thể hân to lớn như thế, nàng căn bản không thể động đậy.

Tay của hân ở trên bộ ngực sửa mềm mại của nàng dùng sức xoa nắn, “Không ngờ nàng lại đầy đặn như vậy.”

“Không được! Sẽ có người đi qua.” Nàng không dám tưởng tượng hậu quả đó!

“Nàng có thể kêu! Ta thích nhất nghe nữ nhân kêu!” Hân nghĩ, nàng kêu nhất định rất êm tai, khiến người khác mất hồn.

Đáng giận! Hân đoán chừng nàng chỉ sợ bị người phát hiện điều xấu!

“Nhìn nàng là muốn nhẹ giọng ngâm gọi, hay là vong tình kêu to, ta cũng không để ý.” Giọng hân tà ác, bắp đùi còn cố ý quấy rầy chân ngọc của nàng.

“Nếu như người muốn phát tiết thú tính của người, ta giúp người đi tìm kỹ nữ!” Nàng thờ phỉ phò nói, thân thể nhạy cảm cảm nhận được thân thể phái nam của hân bền chắc, ấm áp.

“Không cần!” Hân cự tuyệt rất kiên quyết.

Hân không ngừng hôn lên mặt nàng, ngón tay trêu chọc, đùa giỡn nhũ hoa nàng, làm toàn thân nàng không ngừng run rẩy, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

“Không.”

Hân tha thiết hôn nàng, chặn lại tất cả lời nói của nàng.

Người nào hân cũng không muốn, bởi vì hân chỉ muốn duy nhất nữ nhân đang nằm dưới hân.

Với nàng hân có thể muốn làm gì thì làm, bởi vì hân biết, nàng cuối cùng sẽ khuất phục dưới mị lực của hân.

“Nàng chỉ cần ngoan ngoãn, còn lại giao cho ta.” Hắn kéo y phục nàng lên, lộ ra cái yếm màu trắng. “Nàng thật đẹp.”

Hắn không nói sai, cái yếm màu trắng bao bọc lấy bộ ngực tuyết trắng đầy đặn của nàng, loáng thoáng có thể thấy tiểu hoa màu hồng cao vút trên tuyết phong kia.

Sự ẩn hiện kia càng làm người ta muốn thưởng thức.

“Van cầu người, đừng như vậy.” Nàng cắn môi dưới, đôi mắt to trong veo nhìn hắn không rời, đáng vẻ đáng yêu kia cho dù ai thấy cũng sẽ không đành lòng.

Nhưng nàng lại cầu xin sai địa điểm, cũng nhắm đối tượng rồi.

Nàng càng cầu xin hắn, càng khơi ra thú tính tiềm thức trong hắn —

“Muốn dùng khổ nhục kế mềm hoá lòng ta?” Trên mặt hắn cười xấu xa.

Nàng lắc đầu một cái, “Không phải vậy, ta thật hi vọng người không nên.”

“Thật xin lỗi!”

“Thật xin lỗi?”

Nàng kinh ngạc nhìn con người đen kịt kia lóe ra tia sáng cực nóng, nhịp tim không tự chủ được tăng nhanh.

“Ta sẽ không bị khổ nhục kế làm lung lay. Bất quá nếu là mỹ nhân kế..., ta rất vui lòng tiếp nhận.”

Hắn giấu cột cùng nụ cười tự đại làm lửa giận của nàng bùng lên, “Buông ta ra! Người, đồ vô lại này!”

Tay của hắn vỗ nhẹ lên khuôn mặt non mịn của nàng, say mê chạm vào da thịt tinh tế của nàng.

“Ta nhất định sẽ vô cùng nhẹ nhàng đối đãi nàng.”

Nhìn nàng gần như vậy, hắn phát hiện da thịt của nàng thật sự là tuyết trắng nhẵn mịn.

Hắn khát vọng nhìn thấy bộ dạng không mảnh vải che thân của nàng — da thịt trên người nàng có phải cũng mỹ lệ như vậy, không có chút tỳ vết nào?

“Không muốn.” Thân thể của nàng khẽ run.

“Nàng không muốn cũng không được, ta phải trừng phạt nàng!”

Trừng phạt? Hắn. Muốn cường bạo nàng sao? Mộng Tiểu Trúc kinh hoàng muốn chạy trốn.

Hắn không có thô bạo đối đãi nàng, mà là nhẹ nhàng kéo cái yếm của nàng lên, lộ ra cặp nhũ phong tròn trịa.

“Thật đáng yêu.” Hắn nhìn thẳng vào ngọc nữ phong của nàng lẩm bẩm.

Ngực của nàng mặc dù không lớn, nhưng lại vô cùng co giãn, nhũ hoa màu hồng trên bộ ngực tuyết non, khả ái lại mê người nằm chính giữa.

Tay của hắn vỗ về chơi đùa, cảm giác được nhũ hoa nhạy cảm lập tức đứng thẳng.

“Đáng ghét, không được nhìn.” Mộng Tiểu Trúc đỏ mặt, muốn bịt ánh mắt của hắn. Cho tới bây giờ nàng chưa từng bị nam nhân nhìn qua như vậy.

Hơn nữa hắn như muốn đánh gãy ánh mắt nàng, làm toàn thân nàng càng thêm không tự chủ được nóng lên mà run rẩy.

“Không nhìn? Vậy thì hút.”

“Không được.”

Không kịp rồi, đầu hắn đã chôn trước ngực tuyết của nàng, đầu lưỡi dùng sức mà lại chậm rãi liếm trên nhũ hoa màu hồng.

“A!” Toàn thân nàng chạy qua một trận run rẩy.

“Nàng thật nhạy cảm.” Ánh mắt của hắn có chút thâm tà nhìn gương mặt đỏ ửng của Mộng Tiểu Trúc một cái.

“Không.” Nàng lắc đầu muốn quăng đi con ác mộng này, nhưng nàng lại phát hiện thân thể của mình càng ngày càng không theo kiểm soát của nàng.

“Ném thử nằng đúng là thật ngọt.” Hấn không ngừng liếm lên điểm nhỏ nhạy cảm, khi thì dùng sức mút bộ ngực tròn nhẵn của nằng, nằng không nhận được mở miệng rên rỉ.

“A.” Nằng bởi vì hấn liếm láp cùng trên đầu mà không tự chủ uốn éo người.

Trong cơ thể nằng có loại khó chịu kỳ dị, khiến nằng càng ngày càng nóng, dường như nhất định phải kêu thành tiếng mới có thể phát tiết sơ sơ.

Đôi môi nóng rực của hấn ở trên ngực nằng thay nhau hút liếm. Dần dần, ham muốn trong cơ thể nằng được đánh thức.

“A a.” Từng trận khoái cảm kích thích làm nằng cũng nhận không được nữa mà kêu lên. Nằng chưa từng cảm thấy vui sướng như vậy, rất nhanh, nằng liền bị hấn mang tới thế giới cảm quan thuần khiết của nam nữ.

Tiếng kêu của nằng chứng tỏ xuân tâm nằng đã đại động, cũng làm hấn càng cảm thấy hưng phấn.

Môi của hấn từ trên ngực tuyết của nằng chậm rãi trượt xuống vùng bụng bằng phẳng, lập tức khiến thân thể nằng hướng về phía hấn, không ngừng run rẩy.

“Không được.” Nằng không kìm hãm được thân thể lay động, hoảng hốt cảm thấy giữa hai chân mình tựa hồ có chút cảm giác ẩm ướt.

Hấn vuốt ve đầu nằng thật thoải mái, nằng không bao giờ còn muốn phản kháng hấn nữa.

Vào lúc toàn thân nằng xụi lơ, tay của hấn cũng kéo quần nằng lên, lộ ra như hai chân bạch ngọc.

Đức Chiêu không khỏi nhìn ngây dại.

Chân nằng thon dài cân xứng với năm ngón chân trắng nõn không tỳ vết, vườn hoa thần bí nhất của thiếu nữ ẩn trong tiết khó nhỏ, đoạn vải giữa hai chân còn lộ ra chút nước bám vào, chắc hẳn là ái dịch từ trong tiểu huyết của nằng chảy ra.

“Tiểu bại hoại, nằng đã động tình.” Ngón tay của hấn cách lớp vải mỏng kia mà sát hoa huyết tinh tế của nằng.

Sự đụng chạm kỳ lạ của hấn khiến Mộng Tiểu Trúc trầm mê trong tình dục nhất thời phục hồi lại tinh thần.

“Đừng như vậy.” Tay của hấn như một dòng điện, vừa chạm đến địa phương nơi mà chưa có người nào từng chạm qua, thì nằng có cảm giác điện giật.

Nằng kinh hoàng muốn kẹp hai chân lại, nhưng bắp đùi của hấn đè lại nằng, nằng chỉ có thể bị hấn mạnh mẽ kéo chân ngọc ra, bàn tay thăm dò vào trong tiết khó nằng mà vuốt ve.

“Đừng như vậy! Không thể.” Nằng thở gấp liều chết lắc đầu, nhưng tay của hấn lại làm nằng cảm nhận được thoải mái khó nói lên lời, để cho nằng hoàn toàn hòa tan trong ngực hấn.

“Nằng thật đáng yêu! Làm người ta khó có thể kháng cự.” Ngón tay của hấn chậm rãi lục lọi chơi đùa trong cánh hoa bé nhỏ đã ướt của nằng, khiến nằng cơ hồ sắp thở không nổi.

“Đừng tay! Ta không chịu nổi. A.” Nằng khô sở cầu xin.

Rõ ràng, nằng cầu xin vẫn vô ích.

Hấn giống như hải tử tham lam mút lấy nhũ hoa của nằng, một tay kia khẽ vuốt tiểu hoa hạch nhạy cảm, trên đầu đồng thời như vậy làm cho nằng không kìm hãm được mà chảy ra nhiều ái dịch hơn.

“Tiểu bại hoại, nằng đã ướt.” Ngón tay của hấn đã bị ái dịch nằng thấm ướt rồi, chứng tỏ nằng đã chuẩn bị xong để cho hấn tiến vào trong cơ thể nằng.

Hấn một tay kéo quần lót của nằng xuống, để cho vườn hoa mê người kia của nằng hoàn toàn hiện ra trước mặt hấn. Ngón tay hấn mon trón cánh hoa màu hồng, nhẹ đùa bốn hoa hạch nằng, tựa như chạm vào lại nhẹ nhàng lay động.

“A. Ta muốn chết.” Tiếng kêu gay gắt của nằng chứng tỏ nằng đã hoàn toàn bị tình dục khống chế.

“Nằng còn chưa hưởng thụ đến cảm giác tuyệt vời nhất, ta sẽ không để cho nằng mau chết như vậy.” Hấn ở trước ngực nằng nói, hơi thở nóng rực phun trên da thịt nằng, lập tức làm nhũ hoa nằng trở nên cứng hơn.

Mộng Tiểu Trúc vẫn cảm thấy trong cơ thể mình có dòng tình ái không ngừng chảy ra, thấm ướt cả bắp đùi nằng, làm nằng có chút sợ.

“Dường như có cái gì từ thân thể ta chảy xuống. Thật là nóng.”

“Đồ ngọc, vậy chứng tỏ thân thể nằng cũng muốn.” Hấn nhìn thấy bộ dạng nằng vậy mà xấu hổ không biết làm sao, giọng nói không tự chủ được tràn

đầy sùng ái.

“Nhưng”

“Đừng lo lắng, hiện tại nàng chỉ cần theo phản ứng thân thể mình là được.” Hắn lần nữa hôn môi của nàng, đồng thời ngón tay cũng chậm rãi đưa vào trong khe huyết chặt chẽ mà ướt át của nàng.

Mộng Tiểu Trúc cảm thấy hạ thể mình bị vật cứng xâm nhập, theo bản năng muốn giãy giụa, nhưng nụ hôn của hắn càng sâu hơn, hôn nàng quên phản kháng.

“A.”

Đức Chiêu vừa hôn nàng, ngón tay bắt đầu ở trong huyết nhò tràn đầy ái dịch của nàng bắt đầu di chuyển, mà Mộng Tiểu Trúc cũng không tự chủ giờ cao hạ thân phối hợp hắn.

“A.” Cái miệng nhỏ của nàng ngậm ra tiếng kêu tuyệt vời lại mất hồn.

“Thích ta chạm nàng như vậy sao?” Đức Chiêu ở bên tai nàng nhẹ hỏi.

Nàng vô lực gật đầu, tình mâu khép hờ, gương mặt đỏ ửng, cả người tan mát ra hấp dẫn.

Hắn nghe vậy yên bụng tăng nhanh tốc độ, mỗi một lần kéo ra đều làm thân thể nàng không tự chủ được mà đông đưa theo hắn, cả người bị lạc trong khoái cảm cực điểm.

“A. Ta cũng không biết. Là cảm giác như thế.” Nàng thở gấp liên tiếp, hai tay vô ý thức ở trên người hắn vuốt ve.

Môi của hắn hôn khắp thân thể nàng, đầu lưỡi nóng rực đi qua mỗi tác da thịt nàng, tốc độ ngón tay càng nhanh hơn, làm nàng chảy ra nhiều ái dịch hơn.

Mộng Tiểu Trúc không nhịn được ôm đầu của hắn hét chói tai, “Ta không chịu nổi! Dừng lại.” Nàng cảm thấy toàn thân mình tựa như ngọn lửa, da thịt trắng như tuyết hiện lên màu đào mê người, bộ dạng tiêu hồn đủ cho mỗi nam nhân đều kích động sắc dục.

Đức Chiêu quyết định không thể nhẫn nại dục hỏa đã lên cao nữa, kéo mở thêm chân ngọc của nàng —

Lúc này, một trận huyền ảo từ bên trên truyền xuống, hơn nữa càng ngày càng đến gần.

“Đáng ghét!” Đức Chiêu thấp giọng nguyên rủa, Mộng Tiểu Trúc cũng từ trong tình dục tỉnh táo lại.

“Có người tới cứu chúng ta rồi!” Nàng vui vẻ muốn đứng lên gọi lớn, lại bị hắn kéo lại.

“Đồ ngốc, nàng muốn như vậy gặp người sao?”

Mộng Tiểu Trúc theo ánh mắt của hắn nhìn lên, đột nhiên phát hiện y phục của mình xóc xếch.

“A!” Nàng quỳnh lên, hai tay run không ngừng, y phục cũng càng loạn lên.

Đức Chiêu cũng không mất tinh thần lắm, đưa tay nhanh chóng chuẩn xác thay nàng mặc y phục lại cho chỉnh tề, còn thay nàng búi lại tóc dài cho gọn gàng.

Như vậy người ngoài cùng lắm là cho nàng bôi vì té xuống hố mà trở nên nhếch nhác, sẽ không nghĩ đến bởi vì bọn họ mới vừa.

“Tiểu thư, làm sao nàng cũng ở dưới hố?” Cửa động xuất hiện mặt Hương Nhi, mặt nghi hoặc nhìn hai người trong động.

Đức Chiêu lên tiếng trước nàng, “Mau đưa bốn công tử lên, Ít nói nhảm!”

Nghe giọng nói hắn lại khôi phục băng lạnh vô tình như trước, Mộng Tiểu Trúc cảm thấy có chút sợ, cũng không có mở miệng nữa.

Nàng biết hắn đã không còn là nam nhân vừa mới ôm nàng kia, mà là một công tử cao cao tại thượng, hơn nữa không vui tới cực điểm.

Hai người im lặng để người ta cứu lên, rồi lại tách ra nhà ai người nấy về, không có cơ hội nói chuyện với nhau nữa.

Bất quá Đức Chiêu cũng không lo lắng, bởi vì hắn đã biết nàng là nữ nhi nhà nào.

Cho nên, hắn quyết định trước tiên chữa khỏi vết thương ở chân hắn, hôm nào sẽ trở lại tìm nàng tính sổ.

Chương 4

“Chuyện đã xảy ra chính là như vậy.”

Đức Chiêu nói xong, xoay người một cái, lại ngậy ngậy cả người.

Vốn là trong đại sảnh chỉ có vợ chồng Lôi Diệt Thiên, chẳng biết lúc nào, lại thêm bốn người.

Thì ra là hai đôi vợ chồng Nhị đương gia và Tam đương gia mới từ bên ngoài bận rộn trở về. Bọn họ bị chuyện xưa của hấn hấp dẫn, quyết định ngồi xuống thưởng trà, ăn điểm tâm.

“Cho nên?” Lôi Diệt Thiên thay mặt mở miệng hỏi thăm.

“Cho nên ta muốn làm Sơn đại vương, trừng phạt nữ nhân ngốc nghếch không biết trời cao đất dày đó!” Hấn vừa nói vừa nắm chặt tay, phảng phất Mộng Tiểu Trúc đang đứng ở trước mặt hấn.

Mọi người nhìn sang hấn, lại xúm lại thảo luận một chút. Cuối cùng vẫn là Lôi Diệt Thiên đại biểu lên tiếng.

“Chuyện này không phải là không được, nhưng người phải giấy trắng mực đen viết rõ ràng trước.”

“Cái gì? Người không tin ta?”

Tiểu Mễ bổ sung: “Không có biện pháp, người đối với vị cô nương kia tựa hồ không chỉ là muốn trừng phạt nàng nhỏ nhỏ mà thôi. Chúng ta sợ đến lúc đó xảy ra vấn đề.”

“Hon nữa Cuồng Phong trại đã đi lên chính đồ, không muốn bởi vì ân oán cá nhân của người lại gặp phải phong ba.” Hòa Vô Tình cũng mở miệng.

“Hon nữa, đối phương cũng sẽ là Tiểu vương phi, chúng ta cũng không chọc nổi.” Thủy Tàn Tâm cũng phụ họa.

Đức Chiêu nhìn chằm chằm đám người trước mắt, cũng chỉ có thể tức giận gật đầu.

Tiếp theo, hấn liền giấy trắng mực đen, viết rõ ràng tất cả. “Kỳ hạn sẽ là một tháng! Trong vòng một tháng ta sẽ hoàn toàn chinh phục nàng!”

“Nắm chắc như vậy?” Tiểu Mễ vừa nói, nhìn tướng công một cái.

Lôi Diệt Thiên tự nhiên hiểu ánh mắt ái ân.

Nữ nhân nào chinh phục như vậy? Nếu như nàng không muốn, cho dù dùng hết mưu kế cũng không chiếm được tiện nghi.

Về điểm này, ba đương gia Cuồng Phong trại đều có cảm xúc rất sâu sắc, cho nên nhìn thấy Tiểu vương gia dương dương đắc ý, bọn họ không khỏi thay hấn đổ mồ hôi lạnh.

Mà Đức Chiêu cũng không biết điểm này, ở trong lòng vẫn còn âm thầm tính toán kế hoạch sau này của mình.

Mộng Tiểu Trúc, nếu nàng tin tưởng đích xác chân mệnh thiên tử của nàng là sơn tặc, vậy ta sẽ để cho nàng ném thử một chút tư vị làm “Áp trại phụ nhân”.

Tự do! Da da da!

Mộng Tiểu Trúc hưng phấn phải muốn nhảy dựng lên hết lớn, nhưng nàng vẫn phải đè nén xuống, bởi vì bây giờ nàng đang cùng Hương Nhi ở trong Cuồng Phong trại, đều là tiểu nha hoàn. Không, Hương Nhi so nàng cao cấp một chút, Hương Nhi đã thăng làm tiểu đầu lĩnh.

Bởi vì Hương Nhi vốn chính là nha hoàn, phục vụ người đối với nàng mà nói tuyệt không xa lạ, cho nên mới đi vào mấy ngày liền thăng chức.

Mà nàng, trừ một tay nấu ăn ngon, cái gì cũng làm không tốt, ngay cả làm nha hoàn, người ta cũng ngại tay chân vụng về.

Bất quá nàng tuyệt không để ý, bởi vì nàng tự do!

Lúc này nàng thật vất vả làm xong công việc, muốn lên đi tìm chân mệnh thiên tử của nàng là ai —

Thầy tướng số nói ngực của hấn có một vết đỏ, rất dễ nhận ra.

Không sai, chỉ bất quá muốn nàng một hoàng hoa đại khuê nữ đi khắp nơi nhìn ngực nam nhân, thật sự là bất tiện cũng không dễ dàng, cho nên hẳn chỉ có thể nhìn lên

“Tiểu thư!”

Mộng Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hương Nhi như một trận gió lốc tiến vào.

“Tiểu thư, Đại vương ở hậu viên mở hội ngâm thơ, mọi người có thưởng!” Hương Nhi kích động nói.

“Vậy ngươi còn không mau đi?”

“Không được, nàng cũng phải đi.”

“Ta?” Nàng mới không muốn đi đây. “Ta bề bộn nhiều việc.”

“Tiểu thư, cơ hồ người toàn trại sẽ tham gia hội ngâm thơ này, là cơ hội rất tốt để nàng tìm mệnh phu quân của nàng!”

“Cũng đúng!”

“Vậy chúng ta đi nhanh đi!”

Cứ như vậy, Mộng Tiểu Trúc bị Hương Nhi lôi về phía trước ——

Hậu viên tung bừng vui vẻ, dường như tất cả mọi người trong trại đã tới, vô cùng náo nhiệt.

Cao lương mỹ vị đầy bàn, còn có người ca hát khiêu vũ, căn bản không giống như là hội ngâm thơ, ngược lại như một loại người có tiền đang tìm vui.

Son tặc cũng có hứng này sao? Mộng Tiểu Trúc bắt đầu đi lắc đầu một cái.

Nàng không có hứng thú, trở về vẫn tốt hơn.

Nàng đang muốn rời đi, Hương Nhi lại kéo nàng lại, phảng phất phát hiện ra tin tức gì cực lớn, “Tiểu thư, người kia.”

“Người nào?”

“Người kia ! Hẳn không phải là Tiểu vương gia sao? Thế nào biến thành đại vương?” Hương Nhi nghi hoặc nhớ lại nam nhân bị ngã ngày đó. Nàng không nhìn lầm mới phải.

Mộng Tiểu Trúc nhìn thẳng vào mỹ nhân trong ngực kia, cười với xú nam nhân đến thích ý.

Lần trước lúc nàng bị ngã cũng không biết tên của hắn, sau lại nghe Hương Nhi nói hắn là Tiểu vương gia, nàng cũng không còn để ở trong lòng, chỉ biết hắn là đồ đồ tử, từng bất lễ với nàng.

Son đại vương? Thật đúng là phù hợp cá tính của hắn!

“Ai quản hắn là ai! Ta không có hứng thú, ta muốn trở về ngủ.” Công việc mệt chết người đây.

Nàng đang muốn đi, đột nhiên bị một giọng nam gọi lại ——

“Đứng lại!”

Nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, đúng lúc gặp một đôi hắc mâu sâu thẳm.

“Mộng Tiểu Trúc, nàng tới đây!” Đức Chiêu ra lệnh.

Nhưng Mộng Tiểu Trúc vẫn bất động, chỉ mở to mắt nhìn thẳng hắn.

“Tới đây!” Hắn lại ra lệnh, trong giọng nói có phần không kiên nhẫn.

Nàng còn chưa di chuyển.

Nữ nhân này! Vẫn còn dám đứng đó!

Đức Chiêu dứt khoát đi về phía nàng, một phen bắt được tay của nàng.

“Ngươi làm gì ?!” Nàng rốt cục có phản ứng, bắt đầu giãy giụa.

“Ngồi ở bên cạnh ta.” Đức Chiêu không để ý tới nàng hoang mang cùng kháng nghị, đem nàng kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, cũng thay nàng rót

rượu.

“Cha ta nói con gái không thể uống rượu.” Để làm một cô gái tốt, vì vậy không thể uống rượu.

Nghe thấy lời của nàng, hắn không nhịn được cười ra tiếng. “Không sai, cô gái tốt sẽ không tùy tiện cùng người xa lạ uống rượu.” Hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt sâu xa mỉm cười với nàng.

Vốn tưởng rằng lần nữa gặp nàng, hắn chỉ muốn báo thù nàng, không có ý khác, nào biết hắn sai lầm rồi, hơn nữa còn hoàn toàn sai.

Khuôn mặt diễm lệ động lòng người của nàng, đôi mắt to ngây thơ trong suốt, còn có từ trên người nàng truyền đến hương thơm nhàn nhạt mê người, tựa như một bàn tay vô hình, khiêu khích tâm hắn đang bình lặng như nước hồ thu.

Hắn không nhịn được nâng mặt nàng lên, môi rơi trên môi của nàng ——

Hành động bất ngờ của hắn làm không khí hiện trường bị cứng lại, Mộng Tiểu Trúc cũng ngây ngẩn cả người, cả đầu rung rục, trống rỗng.

Sau đó ——

Ba!

Một thanh âm của bàn tay vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh của hiện trường, mà vẻ mặt của người bị đánh cũng không dám tin, thay đổi thẹn quá thành giận.

“Nàng lại dám đánh lại ta? !” Hắn tức giận giữ lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, lực đạo mạnh, cơ hồ muốn bẻ gãy cổ tay nàng.

“Đau quá! Ngươi buông ta ra.” Nàng đau đến lệ cũng mau chảy xuống.

“Ta nói rồi, không được đánh ta! Nàng cố ý, hay là ngốc thật?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi kéo nàng vào trong ngực. Hung dữ nhìn chăm chăm nàng.

“Ngươi có thể hôn ta, tại sao ta không thể đánh ngươi?”

“Ta nói không thể chính là không thể!”

“Làm sao ngươi bá đạo như vậy?” Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng hắn cũng không muốn buông nàng ra, vì vậy mọi người ở trước mặt hai người đều kéo tới đông đủ, đại gia thấy cũng phải trợn mắt há mồm.

Thoát không khỏi kiềm chế của hắn, nàng dưới tình thế cấp bách, dùng cái tay tự do kia cầm chén rượu trên bàn hất lên mặt hắn.

“A!” Mọi người trăm miệng một lời kêu to.

Mộng Tiểu Trúc cũng bị hành vi của mình dọa sợ. Không thể tin được mình mà thô lỗ như thế này —— nam nhân này quá đáng sợ, luôn có thể đưa tới bộ mặt người khác không biết kia của nàng. . . .

Hắn lạnh lùng mở miệng, tràn đầy sát khí, “Ta không tin không trị được nàng!”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn kéo một phát, đi về phía sài phòng. (phòng chứa củi)

“Ngươi làm gì? Buông ta ra!” Nàng liều mạng giãy giụa.

“Ta muốn trừng phạt nàng!”

“Ngươi dựa vào cái gì? !”

Hắn đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhếch lên nụ cười làm người ta không rét mà run.

“Dựa vào ta là son đại vương của nàng.”

“Cái gì?”

Nàng chỉ kịp nói hai chữ, liền bị hắn ném vào sài phòng —— cũng may có đồng rom rạ, nếu không cái mông nàng đã nở hoa rồi.

“Nàng nên ngoan ngoãn đợi ở chỗ này đi, buổi hắn sẽ có gián, chuột bôi nàng, nàng không cần lo lắng sẽ tịch mịch.”

Sắc mặt của nàng lập tức một hồi trắng xanh.

“Không muốn.” Nàng sợ nhất những thứ kia, vừa nghĩ tới nàng đã muốn hét lên!

Thấy nàng sợ, trong lòng Đức Chiêu dâng lên khoái cảm trả thù.

“Nàng cũng biết sợ?” Hấn không có ý tốt hỏi.

“Ngươi. Ngươi đợi chút, ta sẽ xin lỗi ngươi!” Nàng xông lên túm lấy tay áo của hấn, vô cùng sợ hãi sẽ bị nhét vào nơi vừa đen vừa tối này.

Nàng không biết nam nhân trước mắt là có ý trừng phạt nàng, nàng càng cầu khẩn, hấn càng vui vẻ.

Về mặt tái nhợt của giai nhân làm trong lòng hấn nổi lên một tia bất an, nhưng là, hấn vẫn lựa chọn cố ý coi thường.

“Nàng hãy tự mình kiểm điểm lại đi!”

“Đừng.”

Không còn kịp rồi, cửa đã vô tình bị đóng lại.

Mộng Tiểu Trúc cả người co quắp dán sát vào cánh cửa, bên tai nghe được thanh âm hấn sai người khóa cửa, nước mắt sợ hãi không nhịn được lăn xuống.

Ô ô ô! Nàng thật sợ hãi.

Đức Chiêu vui vẻ trở lại hậu viên uống rượu mua vui, Hương Nhi nhìn thấy hấn, lập tức lao tới, quỳ xuống trước mặt hấn.

“Đại vương tha mạng.”

Đức Chiêu không hiểu nhìn về phía nàng, “Ngươi là?”

Chuyện cho tới bây giờ, Hương Nhi cũng không nữa che giấu thân phận của nàng nữa, khóc sụt sùi nói: “Đại vương tha mạng!”

“Tiểu thư nhà ta không phải cố ý, xin Đại vương tha cho nàng một mạng.”

“Nàng dám động thủ đánh người, nhất định phải trả giá thật lớn, người nào tới cầu xin cũng vô dụng!” Hấn lãnh đạm nói.

“Nhưng tiểu thư chưa từng bị đối xử như vậy, nàng hiện tại nhất định rất sợ.”

“Câm mồm, nếu không ngay cả ngươi ta cũng bắt nhốt!”

“Tạ Đại vương! Đem ta cùng tiểu thư giam chung một chỗ, ít nhất ta có thể bồi tiểu thư, nếu không nàng nhất định sẽ khóc.”

“Người đâu, kéo nàng về phòng nhốt lại!”

Lệnh hạ xuống, lập tức có người mang Hương Nhi đi, lần này bên tai hấn mới thanh tĩnh.

Hấn vừa uống rượu vừa nghĩ, nữ nhân a, dám không nghe lời của hấn, sẽ phải nhận trừng phạt! Nàng còn động thủ đánh hấn hai lần rồi, tuyệt đối không thể tha thứ!

Nhốt nàng trong sài phòng dọa nàng một chút, xem nàng còn hay không dám đối chọi hấn, đánh hấn!

Một lát sau, trong lòng hấn đã dần dần dâng lên ác cảm tội ác nồng đậm.

Hấn lại há miệng uống rượu trong chén. Kỳ lạ, hấn tại sao phải có ác cảm tội lỗi? Tất cả đều là nàng tự chuốc lấy, không thể trách hấn!

Nhưng, khuôn mặt nhỏ sắp khóc của nàng không ngừng lơ lửng trong đầu hấn, bộ dạng đáng thương, dường như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi.

Đáng chết, hấn sẽ không mềm lòng chứ, cần phải để cho nàng ở sài phòng vừa bẩn vừa tối đó ngủ một đêm mới được, nếu không hấn rất mất mặt!

Vứt bỏ cặp mắt to ngập lệ ở trong đầu đi, hôm nay hấn quyết tâm muốn tìm cảm giác đêm xuân với tiểu nữ tặc ——

Bất quá, thực hiện kế hoạch này có chút khó khăn. Bởi vì kế tiếp hấn cũng không biết mình làm cái gì, chỉ là vẫn muốn nàng, đến khi nằm ở trên giường, hấn nhìn thẳng trần nhà, vẫn là muốn nàng.

Đáng giận!

Hấn thăm mắng mình, lại đứng dậy mặc quần áo. Khi hấn ngẫm nghĩ hành vi trước đó của mình, hấn đã sai bước đi tới sài phòng ——

Chương 5

Ô ô! Nàng thật sợ hãi.

Cả người Mộng Tiểu Trúc co rúc trên cái bàn duy nhất trong phòng. Nàng biết hành động của mình hơi quá. Giống như con mèo nhỏ bị dọa đến sợ hãi, nhưng vào giờ phút này, nàng lại hết sức hi vọng mình là con mèo.

Ít nhất mèo sẽ không sợ gián, sợ chuột, mà nàng lại sợ chết.

Mộng Tiểu Trúc cố gắng nghĩ tới các loại lời mắng chửi ác độc mắng xú nam nhân đó, nhưng đầu lại trống rỗng, nàng chỉ cảm thấy một trận trời đất ngã nghiêng, dường như muốn té xỉu.

Cái ý nghĩ này vừa hiện lên, trước mắt của nàng đã tối sầm, thân thể tựa như băng tan chảy, tê liệt ngã xuống ở trên bàn.

Đức Chiêu mở cửa thấy một màn như vậy, sợ hãi.

Hắn vội vàng đi tới bên cạnh nàng, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt, tim của hắn mãnh liệt co thắt lại.

Hắn vỗ vỗ mặt của nàng, “Tiểu Trúc. Nàng không sao chứ?”

Đáp lại hắn chỉ có im lặng.

Đáng chết! Hắn gầm nhẹ một tiếng, vội vàng ôm lấy nàng đi ra ngoài.

Trở lại gian phòng của mình, hắn đặt ở trên giường, vụng về giúp nàng cởi áo khoác ngoài.

Không biết có phải bởi vì quá mức kinh sợ hay không, ngón tay của hắn run rẩy e rằng sẽ không dễ dàng làm được, mất một khoảng thời gian mới giúp nàng cởi được áo ngoài ra.

Lúc này nàng phát ra tiếng “ừm” nhẹ nhàng, hắn mới yên tâm hạ xuống tảng đá lớn trong lòng.

Nàng sẽ không có chuyện mới phải.

Tâm tình trấn định lại, sau hắn mới chú ý tới y phục trên người nàng đã nhanh chóng bị hắn lột sạch, chỉ còn lại một cái yếm màu trắng, phía trên còn thêm cây trúc nhỏ xanh biếc, bao quanh ngực xinh xắn của nàng.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mịn màng của nàng, truyền tới lòng bàn tay là một trận lạnh như băng.

Xem ra nàng thật sự bị dọa sợ.

Hắn lẳng lặng ngồi ở bên giường nhìn nàng. Vật nhỏ này mảnh mai như thế, phảng phất gió vừa thổi có thể bay đi mất, nhưng tính tình của nàng lại cố chấp ghê gớm.

Mà nàng lại đào hôn, chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đầu ngón tay của hắn chậm rãi đi xuống vai của nàng, mon trón da thịt vô cùng mịn màng của nàng, “Điểm này của nàng cũng làm ta rất bội phục.”

Dù sao không có một nữ nhân nào có dũng khí lớn như vậy, dám cự tuyệt trở thành vợ của hắn!

Hắn cho là mình chỉ muốn trừng phạt nàng, nhưng nội tâm có một thanh âm không ngừng nói cho hắn biết, hắn muốn không chỉ như thế.

Không chỉ như thế mà thôi.

Đáng chết, hắn muốn chạm vào nàng, thưởng thức nàng, hoàn toàn đoạt lấy nàng!

Hắn nhanh chóng đứng lên đưa lưng về phía nàng, ra sức hít thở.

Không được, hắn không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Nhưng.

Hắn lại xoay người, chỉ nghe nàng lại hừ nhẹ một tiếng, một tiếng này tràn đầy quyến rũ cùng hấp dẫn.

Hắn biết nàng chẳng qua là vô ý thức rên rỉ, nhưng, đối với một nam nhân huyết khí phương cương mà nói, cũng là hấp dẫn trí mạng ——

“A.” Nàng từ từ mở mắt, lại nhắm lại.

Hắn lập tức vọt tới bên người nàng, lo lắng hỏi: “Nàng có sao không?”

“Đừng rời khỏi ta.” Thần trí nàng không còn thanh tỉnh, chẳng qua là theo bản năng ôm lấy hắn.

Hành động bất ngờ của nàng làm hắn sững sốt một chút. Bất quá hắn cũng ôm chặt lấy nàng. “Ta sẽ không rời khỏi nàng, nàng đừng sợ.”

“Ngươi không được đi, không được để ta lại một mình, không được, không được không được.” Nàng nói liên tiếp vài câu, nước mắt cũng chảy xuống.

Trước nàng tránh hắn cũng không kịp, nhưng bây giờ lại ôm chặt hắn như vậy, giống như tiểu hài tử sợ bị người ném vứt bỏ

Xem ra nàng thật sự bị dọa sợ.

Trong lòng Đức Chiêu tràn đầy cảm giác tội ác, cũng không còn tức giận với nàng nữa, đưa hai tay ra nâng khuôn mặt tái nhợt của nàng lên.

Lần đầu tiên trong đời, hắn có cảm giác đau lòng với một nữ nhân giống như thế này.

Hắn hôn lên lệ trên mặt nàng. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Nhìn nàng sợ hãi bất an như thế, hắn thật muốn đem mình đánh một trận!

Môi của hắn che lại nàng, đôi môi ấm nóng quấn quít, Mộng Tiểu Trúc cảm nhận được một loại cảm giác an toàn đã lâu không thấy, say sưa, mê loạn đón nhận nụ hôn của hắn.

Lúc này, cả người nàng như vùi lấp trong biển lửa, cảm giác nóng quá, rồi lại không nở rời đi, chỉ muốn chặt chẽ giữ lấy hắn.

Tất cả phát sinh hết sức tự nhiên, dục hòa từ từ lan tràn, bụng dưới lần nữa hiện lên nóng ran quen thuộc.

Đức Chiêu không nhìn được hôn lên cái cổ trắng nõn, hàm răng khê cắn, Mộng Tiểu Trúc mềm mại dựa sát trên người hắn, hai tay vòng ở cổ hắn, hơi thở ấm áp cùng hắn dây dưa chung một chỗ.

“Ta nóng quá.” Nàng theo bản năng nhẹ lắm bám.

Hắn thay nàng trút bỏ y phục còn lại. “Như vậy còn nóng không?”

Bàn tay to của hắn nắm lấy ngọc phong đầy đặn của nàng, không chút kiêng kỵ xoa nắn.

“A.” Nhũ hoa của nàng được hắn vuốt ve mà trở nên cứng rắn, thân thể mềm mại vô lực vận vẹo không ngừng, cho thấy nàng cũng động tình.

Nàng càng giãy giụa càng làm bùng lên ngọn lửa.

Không nên như vậy. Nàng hi vọng hắn lưu lại bởi nàng, chứ không hề có ý câu dẫn hắn, hắn làm sao lại không an phận rồi?

“Chúng ta không nên nữa. Nữa.”

“Nữa như thế nào?” Hắn cúi đầu ngậm nhũ hoa đã đứng lên kia.

“A.” Nàng không tự chủ được rên rỉ, trên mặt đỏ ửng.

“Trời ạ, nàng thật ngọt!” Hắn khàn khàn thở dài.

Mộng Tiểu Trúc biết mình cần phải kháng cự, nhưng thân thể hắn đè ép nàng, nàng không cách nào kháng cự, cũng không muốn kháng cự không thể làm gì, nàng nhỏ giọng nói: “Ta có thể cho ngươi, bất quá.”

Nghe được nàng nguyện ý phối hợp, hắn lập tức ngừng đầu nhìn nàng, “Bất quá như thế nào?”

“Bất quá, muốn ngươi nhẹ nhàng một chút.” Nàng cúi đầu xấu hổ nói, giống như tiểu nữ nhân hi vọng được người thương yêu thật nhiều.

Đức Chiêu câu dẫn ra một nụ cười tà mị hấp dẫn, “Yên tâm, ta sẽ rất nhẹ nhàng.”

Hai chân hắn kẹp lại thân thể nhỏ nhắn của nàng, dùng vật nam nhân trâu đùa, liếm mút thân thể của nàng, không ngừng khơi lên sắc dục trong lòng nàng.

“Nàng đã là người của ta, đời này chỉ một nam nhân là ta, cũng chỉ được phép có nam nhân là ta!”

Nàng bắt đầu đi lắc đầu một cái, “Nào có người bá đạo như vậy?”

“Ta chính là bá đạo như vậy, nàng phải sớm làm quen.” Hắn lần nữa lay động nhũ hoa nàng, đầu lưỡi linh hoạt lượn quanh điểm nhỏ nhạy cảm.

“A.” Mộng Tiểu Trúc dồn dập thờ dốc, ánh mắt mông lung, như tỉnh như say.

Đức Chiêu hưng phấn vô cùng, một tay tận tình xoa lên da thịt trắng như tuyết của nàng, mỗi một tác da thịt của nàng đều mềm mại trơn mịn, làm người ta yêu thích không buông tay.

“Đức Chiêu.” Tiếng thờ gấp không ngừng truyền đến, nàng cắn môi dưới muốn không chế, nhưng lại không thể thành công.

“Nàng thật ngọt! Ta muốn nàng, cho ta.”

“Ừm.” Nàng mê loạn rồi, cũng không kháng cự được nữa, chỉ cảm thấy khoái cảm đã lan tràn khắp tứ chi nàng, thân thể xích lửa cũng không ngừng vận vẹo.

Tay Đức Chiêu trượt đến hạ thể chặt chẽ hai người, nhẹ nhàng di chuyển trên bắp đùi, đầu ngón tay trượt nhẹ vào trong, bắp chân như ngọc nhẹ co lại, toàn thân hơi run rẩy.

“A.” Nàng rên rỉ từng trận yêu kiều, tất cả lý trí trong đầu từ từ biến mất, chỉ còn lại bản năng theo đuổi tình dục.

Đức Chiêu mãnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại, trên tay không nhanh không chậm xoa nắn đôi ngọc nữ phong cao vút, ra sức khiêu khích tình hoà ái sâu trong nội tâm thiếu nữ.

Mộng Tiểu Trúc tình mê khép hờ, gương mặt phỉếm hồng, hai tay nắm chặt bên giường, bụng dưới truyền tới trận trận khoái cảm, giống như núi lửa bộc phát, lan tràn khuếch tán ra xung quanh.

Bàn tay to gan của hắn không ngừng xoa bóp thịt non trong bắp đùi, cảm nhận được nhiệt độ nóng rực áp lên hắn, cặp đùi thon dài của nàng mờ thêm ra, một dòng điện dài tràn vào trong người.

Nàng khẽ run, yêu kiều thờ gấp, nằm mơ cũng không nghĩ đến, mình lại có thể khoan khoái đến mức này. Ý thức của nàng từ từ mơ hồ, chỉ còn lại thoải mái, thoải mái, thoải mái.

Đức Chiêu vừa xoa thịt non bên đùi nàng, vừa chậm rãi tiến về phía trước, dần dần cảm nhận được vườn hoa thiếu nữ tiết ra lộ thủy.

Tím của hắn càng đập mạnh, từ đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm mại ẩm ướt, chắc chắn nàng đã động tình. Hắn hơi dùng sức đưa tay về phía trước, lập tức cảm giác được phảng phất Thiên đường ẩm áp mềm mại.

Cơ thể Mộng Tiểu Trúc không ngừng rung động, cái mông cơ hồ muốn tránh né, nhưng hắn tay vẫn chấp nhất trêu đùa vuốt ve cánh hoa non nót của nàng.

“A.” Mộng Tiểu Trúc không nhịn được thấp giọng rên rỉ, kích thích mãnh liệt khiến thân thể nàng cong lên.

Ngón tay của hắn chơi đùa trên cánh hoa của nàng, đồng thời ngón tay cái cũng không ngừng ma sát tiểu hạch đã sớm sưng đỏ, khiến nàng khẽ kêu.

“Không muốn.”

“Nàng cũng ướt. Nhìn không ra bề ngoài nàng thanh khiết, bên trong lại là một con mèo hoang nhiệt tình.” Hắn thờ phỉ phò, ngón giữa từ từ đi vào huyệt nhỏ chặt chẽ.

“Không phải.” Nàng thờ gấp phủ nhận.

“Nàng thật chặt!” Hắn cảm giác được ngón tay mình bị thịt non ẩm nóng bao lại chặt chẽ.

Khi ngón tay hắn bắt đầu di chuyển trong cơ thể nàng, vốn là đau đớn bị khoái cảm mãnh liệt đè ép, nàng kêu mị kêu, cặp mắt trong veo giờ phút này đã tràn đầy khát vọng với hắn.

“Ừ. Thật thoải mái.” Nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong thế giới tình dục, chỉ muốn lấy được nhiều hơn nhiều hơn khoái cảm.

Đức Chiêu cúi đầu ngậm nhũ hoa run rẩy của nàng, cái lưỡi nóng rực điên cuồng lật khuấy hút vào, thay phiên liếm láp hai bên.

“A! Đừng có ngừng.” Đầu lưỡi hắn ở trên điểm nhỏ của nàng vòng quanh, còn dùng hàm răng gặm nhẹ, nhũ hoa nàng căng lên không thôi.

Mà tay của hắn cũng không ngừng ra vào, làm nàng cơ hồ muốn thờ không thông.

“Ta không thể.” Cả người nàng như muốn tan chảy trong ngực hắn, miệng anh đào nhỏ cũng không ngừng phát ra tiếng kêu dâm đãng nhưng lại có vẻ khả ái yêu kiều.

“Nàng thật là một tiểu mèo hoang ngọt ngào!”

Hắn chưa từng có dục vọng mãnh liệt như vậy với nữ nhân, mà nàng lại giống như một ngọn lửa, không ngừng đẩy lên ham muốn của hắn.

Môi của hắn chầm chậm từ ngực của nàng đi xuống, lúc lướt qua vùng bụng bằng phẳng khiến thân thể nàng run rẩy, sau đó hai tay kéo đùi nàng ra, vùi sâu vào giữa hai chân của nàng —

“Không được! Nơi đó không được. A.”

Mộng Tiểu Trúc vô lực lắc đầu, chỉ có thể mặc cho hắn dùng đầu lưỡi trên đầu tiểu hạch nhạy cảm, liếm qua lại khe hẹp nhỏ của nàng.

“Không thể Ta không chịu nổi.”

Nàng muốn kháng cự, hai tay lại không tự chủ được đem đầu hắn hướng về phía mình, từ hạ thể truyền tới khoái cảm làm nàng rên rỉ có chút hỗn loạn cùng vô lực —

“Ta không thể!”

Nàng quát to một tiếng, toàn thân một hồi run rẩy, trong cơ thể chảy ra một dòng nhiệt nóng —

Mộng Tiểu Trúc vô lực xụi lơ ở trên giường, liên tục thở gấp.

Nhưng Đức Chiêu không dừng lại động tác, bởi vì hắn còn chưa thấy đủ.

“Muốn ta sao?” Hắn bàn tay dùng sức xoa nắn ngực của nàng, hỏi.

Nàng giống như con mèo nhỏ tham lam lắm lắm nũng nịu với hắn, “Ta muốn!”

Cảm giác vui vẻ này như một loại độc dược, nàng cảm thấy mới mẻ lại hiếu kỳ.

“Muốn, vậy hôn ta.”

Nàng không chút nghĩ ngợi, liền cho hắn một cái hôn ngọt ngào.

“Thật ngoan!”

Đức Chiêu nhanh chóng cõng y phục mình, lộ ra thân thể dương cương cường tráng kiện mỹ, Mộng Tiểu Trúc còn chưa kịp đồ mắt, hắn đã lần nữa đặt lên nàng.

“Sẽ có chút đau, ta sẽ nhẹ nhàng.”

Hắn đứng ở giữa hai chân nàng, nâng lên bấp đùi trắng như tuyết của nàng, đột nhiên hướng về phía trước —

“A!”

Mộng Tiểu Trúc kêu đau một tiếng, vật cứng rắn của hắn đã nhập hết vào nơi chật chội của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy một loại cảm giác mềm nhũn, tê tê, ngứa ngáy, ê ẩm, xen lẫn thoải mái cùng thống khổ theo hắn truyền đến, trong cơ thể giống như có lửa đốt, cháy sạch toàn thân nàng, không ngừng run rẩy lay động.

“Thả lỏng.” Hắn thương yêu, không ngừng hôn lên khuôn mặt nàng.

“Đau quá.” Nước mắt đang thương của nàng như hạt trân châu lăn xuống, làm Đức Chiêu vừa đau lòng vừa không thể tiến.

“Nàng chịu đựng một chút, lập tức sẽ không đau.”

“Ừm. Vậy nguoi nhanh lên một chút.”

Nhận được mệnh lệnh của nàng, Đức Chiêu từ từ rút ra, lại đâm vào sâu hơn.

“A.” Nàng đau đón kêu lên, “Nguoi gat nguoi.”

“Rất nhanh sẽ qua.” Hắn dụ dỗ nói.

Mộng Tiểu Trúc mới không tin hắn, nàng thật sự không thể chịu được cảm giác đau đón tê liệt này.

Nhưng nàng không đoán được. Dần dần, đau đón bớt dần, thay vào đó là khoái cảm đánh thẳng làm nàng thờ không nổi.

“A” Nàng không nhìn được phát ra tiếng yêu kiều, cảm giác được cự đại của hắn cùng tâm huyết của nàng bao vây thật chặt, không tự chủ được vươn hai tay ôm thân thể của hắn.

Đức Chiêu ôm chặt nàng, để mặc cho thú tính nguyên thủy tiếp quản hết thảy, hung hăng đi vào, mỗi một lần đầu chạm tới nơi sâu nhất của nàng.

Một cảm giác dòng nước ấm ngửa ngáy từ hạ thể từ từ dâng lên, cái mông trắng nõn của Mộng Tiểu Trúc điên cuồng nghênh hợp hắn vận động, khoái cảm dục tiên dục từ đó khiến cho toàn thân nàng run rẩy, móng tay cũng đâm sâu vào đầu vai hắn.

Đức Chiêu chỉ cảm thấy vật cứng rắn của mình không ngừng bị thịt non ẩm áp mà sát đè ép, ở đỉnh càng giống như có cái miệng nhỏ nhắn cường lực mút, làm hắn cảm thấy thất lực tê dại, khoái cảm liên tiếp.

Nhìn Mộng Tiểu Trúc mặt đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, hai mắt mông lung, một bộ dáng thoải mái đắm mê, làm nam nhân thật muốn chinh phục, khiến Đức Chiêu càng điên cuồng ra vào, bàn tay nắm hai ngực trắng mịn không ngừng xoa bóp, thỉnh thoảng còn cúi đầu liếm mút nhũ hoa màu hồng nổi lên.

Mới nếm thử tư vị tiêu hồn tuyệt đỉnh, Mộng Tiểu Trúc cảm thấy trên dưới toàn thân thoải mái cực độ. Nàng thở gấp, mặc hắn tận tình dong ruổi trên người nàng, trợn sóng khoái hoạt nhanh chóng lan tràn toàn thân.

Đức Chiêu lật thân thể nàng lại, từ sau lưng đi vào, cũng hôn lỗ tai, gò má của nàng.

Hắn ra vào càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt, đột nhiên một dòng nóng rực từ huyết mềm Mộng Tiểu Trúc phun ra ngoài, giống như núi lửa bộc phát, khoái cảm không ngừng khuếch tán, nàng không tự chủ được phát ra một tiếng kêu nhẹ, thoải mái cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh —

Sau khi đạt tới cao trào tuyệt đỉnh, khí lực nữ nhân tựa như bị hút hết, cả người ngòai phịch ở trên giường, cũng nhúc nhích không được.

Gò má kiều diễm của nàng vẫn nồng đậm xuân ý, khê nhũ mảy, tinh mâu đóng chặt, rõ ràng dư vị cao trào vẫn còn trong nàng.

Môi anh đào hồng diễm hé mở, phun ra hơi thở thơm tho, toàn thân mềm nhũn, chỉ có thể mặc cho nam nhân ở trước mắt định đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Hương Nhi bị Đức Chiêu ngủ cả đêm ở bên ngoài, bị một tiếng vang đánh thức, nàng mở đôi mắt nhập nhèm ra, lại thấy tiểu thư trong phòng lên lút lút chạy đến.

“Tiểu thư! Nàng không có sao chứ?” Hương Nhi vội vàng vọt tới bên người nàng.

Nhưng Tiểu Trúc không nói lời nào đi thẳng về phía trước.

Hương Nhi vội vàng đuổi theo chủ tử nói xin lỗi, “Tiểu thư, thật xin lỗi, không phải ta cố ý để nàng ở trong đó một mình.”

“Đừng nói!”

“Tiểu thư, nàng tức giận sao? Sắc mặt nàng thật khó coi.”

Khó coi?

Sáng sớm phát hiện mình tỉnh lại trong ngực một nam nhân xa lạ, sắc mặt của nàng dĩ nhiên sẽ khó coi! Khi hai người đi tới nơi yên tĩnh, Tiểu Trúc cũng không nhìn được nữa, hốc mắt đỏ lên. “Hương Nhi, ta xong rồi!”

“A?”

Hương Nhi kinh ngạc nhìn tiểu thư trước mắt phảng phất muốn khóc, vội vàng quan tâm hỏi, “Tiểu thư, nàng bị giam vào phòng chứa củi nhất định là rất sợ?”

“Ừ! Khắp nơi đều là chuột và gián, thật đáng sợ! Ở trong đó cũng thật tối.”

“Ta biết, ta biết.” Thấy tiểu thư bị dọa sợ, Hương Nhi không nhìn được oán giận Sơn đại vương lãnh khốc vô tình.

Đột nhiên, nàng thấy trên cổ của chủ tử hiện đầy những vết xanh xanh tím tím, không khỏi sợ hãi kêu lên, “Tiểu thư! Cổ nàng thế nào lại đầy những vết xanh xanh tím tím?!”

“Có thật không?” Tiểu Trúc theo bản năng đưa tay sờ sờ, sau đó kéo cao cổ áo, che đậy kín những vết tím bầm nhìn thấy mà hoảng sợ kia.

“Tiểu thư, nàng không có sao chứ? Ta thật lo lắng!”

“Ta.” Tiểu Trúc đang không biết đáp lời như thế nào, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân đi về phía các nàng.

“Một người lớn như vậy, sao lại không tìm được?”

A! Là bạo quân độc tài đó. Hắn đang tìm ai?

Không phải là đang tìm nàng chứ?

“Tiểu thư, là ——”

“Hừ! Trốn trước.”

Tiểu Trúc kéo Hương Nhi muốn tránh vào một bên, nhưng bởi vì quần quá dài, một chân nàng dẫm lên váy, không giữ được trọng tâm liền ngã về phía trước, trong lúc hoảng hốt, nàng quơ lung tung muốn bắt thứ gì chống đỡ mình, lại không nghĩ rằng có chết lại bắt được tay áo Đức Chiêu ——

“A ——”

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, đang lúc mọi người kêu to, thì một hồi tiếng xé rách vang lên, Tiểu Trúc cũng ngã mạnh xuống đất.

“Tiểu thư!” Hương Nhi vội vàng tiến lên đỡ tiểu thư ngã dưới đất.

Tiểu Trúc đứng lên, nhìn tay áo mình đang nắm chặt, lại nhìn nam nhân xanh mặt trước mắt, nhất thời không biết nên đem tay áo trả lại cho hắn hay là cầm.

Đức Chiêu đứng thẳng, ánh mắt giận dữ nhìn nàng, “Nàng!”

“Thật xin lỗi!” Tiểu Trúc đột nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng đem tay áo đưa cho hắn, “Ta không phải cố ý. Hay là, ta thay ngui vá lại?”

Tất cả mọi người cảm như hén, không dám lên tiếng, thay tiểu nữ tỳ này đổ mồ hôi lạnh.

“Đại vương, là ta không tốt! Đều là ta không cẩn thận đẩy tiểu thư, nàng mới có thể đụng vào ngài, xé rách tay áo của ngài. Muốn trách thì trách ta được rồi!” Hương Nhi gấp gáp quỳ xuống, lo lắng đến sắp khóc.

“Không, Đại vương, là ta làm rách tay áo của ngui, phạt ta được rồi!” Tiểu Trúc không muốn nha hoàn thiếp thân chịu phạt, cũng quỳ xuống.

Đức Chiêu nhìn chằm chằm người đang cúi đầu quỳ trên đất, thật lâu không phát một lời, cuối cùng mới thở dài một tiếng, “Bỏ đi! Tất cả các nàng đứng lên đi!”

Tiểu Trúc ngẩng đầu lên, Đức Chiêu nhìn thấy trong con mắt long lanh nước của nàng không có bất kỳ sợ hãi, lúc này mới chột hiểu ra.

Cô gái nhỏ này căn bản không phải thật sự thấy sợ, nàng làm như vậy chỉ vì không muốn hắn giận chó đánh mèo Hương Nhi!

Trong lòng một trận tức giận lên cao, ánh mắt của hắn lạnh lẽo như tên bắn về phía nàng.

“Chờ một chút, ta đổi ý.” Đức Chiêu đưa tay nắm được cái cầm nhỏ của Tiểu Trúc, ép nàng nâng mắt nhìn thẳng vào hắn, “Buổi tối nàng tới đây giúp ta vá tay áo.”

“Buổi tối?!”

“Không muốn tới cũng có thể, nhưng hậu quả nàng tự mình phụ trách.” Hắn nhìn Hương Nhi một cái, rõ ràng nếu như Tiểu Trúc không đến, người thân nhất bên nàng sẽ xui xẻo.

A! Nam nhân độc tài, bá đạo, không nói đạo lý, lại dám uy hiếp nàng? !

Nhưng. Nàng có thể thế nào đây?

“Hiểu chưa?” Hắn ép hỏi.

“Hiểu.”

Lưu lại một nụ cười thỏa mãn, Đức Chiêu liền rời đi, để lại Tiểu Trúc trong miệng lẩm bẩm không ngừng mắng hắn. . .

Buổi tối, trước thư phòng, vang lên tiếng gõ cửa nhỏ nhẹ.

“Vào đi!” Đức Chiêu nhận nhặt phân phó.

Cửa mở ra, xuất hiện là Tiểu Trúc vẻ mặt mắt húng. Nàng sai bước đi vào, dùng lực đóng cửa lại, ra vẻ kháng nghị.

Đối với biểu hiện tức giận của nàng, hắn quyết định làm như không thấy, chỉ vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, muốn nàng ngồi xuống.

Tiểu Trúc cảm hộp may và ngồi xuống bên cạnh hắn, hoàn toàn không chú ý tới hai người có bao nhiêu gần sát.

Từ trên người nàng truyền đến một mùi thơm đặc biệt của phái nữ, làm tâm hắn đập mạnh một cái.

“Ta tới giúp ngươi sửa tay áo. Bất quá ta nói trước, ta chưa từng vá tay áo. Vậy nên ngươi nên tìm người khác tới? Ta nghĩ nơi này để một nữ tử khác làm sẽ tốt hơn.” Nàng lăm nhăm nói, mắt vừa nhìn, lúc này mới phát hiện hắn cũng không cời cái áo có cái tay bị rách ra.

“Ngươi cời y phục ra.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Trúc liền biết mình nói sai. Nàng ngênh đón trông mắt đen của hắn, thấy đùa cợt trong mắt hắn, mặt không tự chủ đỏ lên.

“Ta. Ta không có ý gì khác! Ngươi đừng hiểu lầm.”

Hắn vẫn nhìn nàng chăm chăm, bất quá cũng cời áo ra.

Lòng ngực rắn chắc màu đồng của hắn đập vào mắt, làm Tiểu Trúc nhớ tới tình cảnh mập mờ giữa hai người. Nàng nhớ tới lòng ngực này thật ấm áp, thật mạnh mẽ, chỉ cảm thấy mình sắp không thở nổi.

Nàng nuốt nước miếng một cái, vội vàng cảm y phục và lung tung lên, ý đồ che giấu tay chân luống cuống của mình, cũng muốn đánh gục xung động với hắn.

Mà hết thấy này đều rơi vào trong mắt Đức Chiêu, làm hắn hưng khởi ý nghĩ trêu chọc nàng. “Đây là lần đầu tiên ta ở trước mặt nữ nhân cời y phục, mà nàng lại ngồi trước mặt ta.” Hắn lẳng lặng mở miệng.

Lời của hắn làm nàng tò mò ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

“Nếu không ta ngồi ở đâu?”

“Nàng không phải ngồi.”

“Không phải ngồi?”

“Nàng sẽ nằm ở trong ngực ta!”

“A!” Ngón tay của nàng không cẩn thận bị kim châm vào, đau mĩ kêu lên, vội vàng đem đầu ngón tay chảy máu bỏ vào trong miệng nuốt.

Tiểu Trúc hung ác trừng mắt nam nhân cười vô cùng vui vẻ trước mắt.

Lại đùa bỡn nàng? !

“Nhàm chán!” Nàng khinh thường nói.

Đức Chiêu cười to, phát hiện tiểu nữ nhân trước mắt này hết sức thú vị, lập tức dừng khí mùi phàn, thoáng cái giống như khuê nữ thẹn thùng, có khi lại hết sức kiêu ngạo.

Trước khi nàng kịp phản ứng, hắn đưa tay rút câu trâm của nàng, mái tóc đen nhánh trong nháy mắt rũ xuống như thác nước.

Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn hắn, phát hiện trong mắt hắn tản ra tia nóng rực, mà hành động của hắn càng làm tiếng chuông cảnh báo trong lòng nàng kêu to.

Hắn liên tục đến gần nàng, thân hình cao lớn làm nàng thở không nổi, chỉ có thể bị vây ở trên ghế, không thể động đậy.

“Không.”

Nàng chỉ kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, hắn đã bắt ngờ nhào tới nàng —

“Dừng tay! Ngươi muốn làm gì?” Nàng hô to, giãy giụa ngăn cản tay hắn đưa vào trong quần nàng.

“Chạm vào nàng.”

“Không cho phép.”

“Không cho phép? !”

“Đúng, không cho phép.”

“Nàng càng nói không cho phép, ta càng muốn !”

“Không thể!”

“Nàng đã là nữ nhân của ta rồi, nào có cái gì không thể ?”

“Dĩ nhiên không thể! Ta đâu đến muốn chết đều là nguoi làm hại” Lời vừa ra khỏi miệng thì nàng muốn đem đầu lưỡi của mình cắn đứt!

Nàng làm sao lại nói ra những lời thành thật đó?

Nơi riêng tư của nàng bị hấn giằng co nguyên buổi tối, ngay cả đi bộ cũng có chút khó khăn. Hơn nữa toàn thân đau nhức, nàng hôm nay căn bản cũng không thể làm việc.

“Đừng tức giận, lần đầu của con gái vốn là như vậy. Hơn nữa chúng ta làm một buổi tối, nàng đau cũng là đương nhiên.”

“im miệng!” Mặt nàng hồng lên, cúi đầu. Miệng hấn sao lại không biết ngậm vào như vậy?

Tuyệt không được nóng nảy!

“Sau này sẽ không đau.” Hấn vươn tay ôn nhu vuốt gương mặt trắng mịn của nàng.

Khẩu khí ôn nhu cùng đụng chạm như vậy, làm thân thể nàng lập tức một hồi rung động mãnh liệt.

Làm sao bây giờ? Tìm nàng bắt đầu đập thành thích, căn bản là không chế không được. Đã vậy hấn cũng không phải là nam nhân xấu xí, ngược lại, hấn là loại nữ nhân thấy đều muốn la hét, sau đó té xỉu trong ngực hấn.

“Buông ta ra.” Nàng giẫy giụa muốn cách hấn xa một chút, bởi vì hai người đến gần quá mức sẽ làm đầu nàng trống rỗng.

Nàng nghĩ có thể chỉ có tối hôm qua, bàn tay to của hấn ôn nhu như lại ngang ngược vuốt ve mỗi một tác da thịt của nàng, đôi môi kêu gọi như ngọn lửa rơi xuống trên người nàng, giống như ở trên người nàng in lại ký hiệu của hấn, làm nàng như thế nào cũng không quên được.

“Ta muốn nàng.” Đứ Chiêu vùi sâu mặt mình trong mái tóc mê người của nàng, thanh âm khàn khàn tiết lộ khát vọng của hấn.

“Nguoi rút cuộc muốn làm cái gì?” Nàng vô lực hỏi.

“Nàng cho là thế nào?”

Thanh âm hấn êm ái trầm thấp như gió xuân nỉ non bên tai nàng, hơi thở của nàng lại là mùi thơm đặc biệt mê người kia.

Hấn phát hiện hấn cực kỳ thích mùi hương trầm nhân nhạ trên người nàng.

“Ta không phải là con giun trong bụng nguoi!”

Tiểu Trúc đơn giản bỏ lại một câu, xoay người muốn rời khỏi, nhưng hấn lại giữ lấy mặt nàng, cúi đầu đặt lên môi của nàng —

Hấn khao khát đôi môi hấn từng được nếm thử, cũng vô cùng yêu thích mùi vị ngọt ngào. Môi của nàng như cánh hoa tường vi hồng điểm mê người. . . .

Hấn đặt trên môi của nàng lâm bầm nói: “Nàng không thể cự tuyệt ta!”

Tất cả kháng nghị của nàng đều bị hấn cố ý hôn sâu hơn, khiến nàng từng trận vô lực thở gấp.

Nàng cảm thấy mình giống như khối băng gặp phải mặt trời, hòa tan vào trong hấn.

Không thể! Mong Tiểu Trúc, tại sao nàng có thể khinh địch như vậy, liền ở nơi này khuất phục trong ngực nam nhân bá đạo, vô lễ, tự đại, trong mắt không coi ai ra gì ? Như vậy thật mất mặt phái nữ!

Nàng vẫn không tự chủ được mặc cho hấn dụ dỗ, đầu lưỡi nhẹ trêu chọc cái lưỡi thơm tho của nàng, ý đồ khơi lên ngọn lửa ham muốn trong lòng nàng.

“Tiểu Trúc, nàng thật là một tiểu nữ nhân ngọt ngào, ta không cách nào quên nàng ở dưới thân ta thở gấp. Ta nhất định phải nếm thử tư vị nàng lần nữa, nếu không ta sẽ không chịu được!”

Môi của hắn tham lam roi trên cái cổ tinh tế của nàng, sau đó chậm rãi dọc theo da thịt trơn mịn đi tới trước ngực nàng.

Bàn tay hắn dùng sức vuốt ve bộ ngực nàng.

“Nàng thật nhạy cảm.”

“Không được! Đừng như vậy.” Nàng xấu hổ đẩy hắn.

Nhưng hắn vẫn ngậm nhũ hoa của nàng, cách lớp vải mỏng manh dùng sức mút điểm nhỏ nhạy cảm của nàng

“Không được.”

Nàng muốn ngăn cản hành động hắn vô lễ, nơi cổ họng rồi lại không tự chủ theo trêu chọc của hắn mà thở dốc yêu kiều.

Mà nàng yêu kiều càng khiêu khích dục hòa của hắn dâng lên!

Hắn thừa dịp nàng đầu trống rỗng, không có lực phản kháng hoàn toàn phái nam của hắn, mạnh mẽ xâm lược, đặt thân thể nhỏ nhắn của nàng trên ghế, một tay từ trên cổ áo nàng thăm dò vào, trực tiếp đụng chạm bộ ngực mềm mại của nàng, ngón tay ở trên điểm nhỏ lôi kéo, cọ xát.

“A. Đừng.”

“Ta chưa từng có dục vọng mãnh liệt đối với nữ nhân như vậy. Ta thật sự bị nàng mê hoặc!”

Tay của hắn lặng lẽ trượt vào giữa hai chân đang khép chặt, vuốt ve nơi non nớt nhất trên người nàng, khiến nam nhân ngọt ngào, tiêu hồn.

Lý trí Tiểu Trúc nói cho nàng biết không thể tiếp tục như vậy nữa, nhưng bàn tay đầy ma chú kia không an phận di động trên người nàng, làm cả người nàng không tự chủ được hưởng ứng hắn.

Hắn dùng lực kéo xuống y phục cùng áo yếm của nàng, chỉ thấy bộ ngực khá ái cao vút của nàng được buông thả liền nhảy đánh ra ngoài, lộ ra độ cong mê người ở trước mắt hắn.

“Thật đẹp.”

“Không được nhìn!”

Hắn kéo bàn tay nàng che ở trước ngực mình, dùng giọng nói cương quyết lại đầy khao khát mà nói với nàng: “Ta muốn nhìn toàn bộ nàng!”

“Ta.”

Khi đôi mắt nàng nghênh đón đôi mắt lộ liễu kia, không có chút nào che giấu khát vọng, trong lòng nàng thậm chí có loại thỏa mãn cùng kiều ngạo khó nói lên lời.

Nàng chưa bao giờ biết mình đối với nam nhân có ảnh hưởng lớn như vậy, hơn nữa đối phương còn là một nam nhân xuất sắc nữa!

“Tiểu Trúc.” Thanh âm của hắn run rẩy vô cùng, chứng tỏ trong lòng hắn phập phồng bất an.

Chợt nàng có ý xấu muốn trêu đùa hắn.

“Ngươi thật rất muốn sao?” Nàng kiều mị hỏi, hai tay cũng ở trước ngực hắn chậm rãi hoạt động trên dưới.

Đôi mắt thái độ thay đổi bất ngờ của nàng, hắn đã có trình độ cảnh giác.

“Nàng muốn chơi trò gì?”

“Ta nào có?” Nàng bĩu môi, đáng vẻ rất vô tội. “Thật ra thì, ngươi là nam nhân đẹp trai nhất ta từng gặp, vừa gặp ngươi ta đã ý loạn tình mê, không cưỡng lại được.” Nàng nói là sự thật.

“Thật sự?” Hắn cười rất vui vẻ.

“Bất quá.” Nàng có chút tiếc hận. “Tôi qua ngươi làm ta đau quá, cho nên tôi nay ta thật không cách nào có thể cùng ngươi. Thật xin lỗi!”

Đức Chiêu vươn tay bắt được nàng, đem nàng kéo đến trước mặt, “Nàng thật muốn theo ta?”

Nàng sùng sốt một chút, sau đó miễn cưỡng nặn ra nụ cười, gật đầu một cái. “Đúng vậy! Nhưng ta vẫn còn đau ——”

Nàng còn chưa nói xong, hắn đã một phen cời tiết khổ nàng ra.

Lúc này nàng hoàn toàn xịch lỏa.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Nàng không phải nói không thể nào bởi hấn sao?

“Giữa nam nữ không nhất định phải tiến vào mới có cao trào.” Hấn xấu xa nói.

“Cái gì? !”

Cùng với tiếng kêu của nàng, hấn mở hai chân của nàng ra, để nơi riêng tư của nàng lần nữa hiện ra trước mắt hấn.

“Không muốn.”

Nàng muốn kẹp chặt, hấn lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên tiểu huyết mềm mại vẫn có chút sưng đỏ, nàng chỉ có thể vô lực rên rỉ.

“A.” Tay của nàng đặt trên vai hấn, cũng không có lực đẩy hấn ra.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng vén lên cánh hoa mê người của nàng, không hề đứt đoạn trên chốc hoa hạch nhạy cảm, làm cho nàng cong nửa người trên, không tự chủ đóng đưa eo nghênh hợp hấn.

“Không. Mau dừng lại ! Ta không chịu nổi.”

Tiểu Trúc toàn thân nóng lên, nhìn đỉnh đầu hấn chôn ở giữa hai chân mình, nàng cảm giác mình dường như là thức ăn bị dã thú liếm qua.

“A a. Ta không thể.” Tiểu huyết của nàng bị hấn liếm chảy ra càng ngày càng nhiều mật dịch, từng trận làm người ta tê liệt, khoái cảm càng làm cho nàng không thở nổi.

Hấn vươn tay nhẹ nhàng qua lại trên tiểu hoa nàng, khiến cả người nàng càng run rẩy.

“Không nên đi vào. Sẽ đau.”

“Sẽ không!” Nói xong, ngón tay của hấn liền thật sâu thăm dò vào tiểu huyết của nàng, ái dịch tràn đầy làm ngón tay hấn hoạt động càng thêm thuận lợi.

Nàng thở hổn hển đóng đưa eo nghênh hợp tay hấn, hấn chỉ dùng ngón tay ra vào đã làm nàng đạt tới cao trào.

“Thoải mái sao?” Thanh âm của hấn khàn khàn lại hấp dẫn.

Tiểu Trúc chỉ có thể nhắm mắt, đỏ mặt gật đầu một cái.

Hấn cung chiều cho nàng một cái hôn thật sâu, một tay xoa nhẹ lên nhũ hoa đã trở nên cứng rắn, một tay kia cũng không chậm lại động tác ra vào.

“Tiểu bất điểm! Nàng thật làm ta mê muội.” Hấn thở dốc chôn ở trước ngực nàng, cái lưỡi nóng rực liếm trên ngực nàng.

“A.”

“Tôi nay ta sẽ cho nàng cảm nhận được hoan vui chân chính của nam nữ!”

Đầu lưỡi hấn lượn vòng trên nhũ hoa nàng, khiến nàng hô hấp dồn dập, hai tay cũng ôm hấn thật chặt, hưởng thụ sự âu yếm nhẹ nhàng của hấn.

Thấy nàng kiều mị rên rỉ như vậy, muốn hấn không đoạt lấy nàng thực rất khó.

Nhưng lần này, hấn nhất định sẽ nhẹ nhàng một chút.

Hấn để cho nàng nằm trên ghế, bàn tay bá đạo vuốt ve qua mỗi tác da thịt nàng, tựa như một loại ma chú, chạm đến đâu cũng như có lửa cháy.

Hấn cầm cái gối nhỏ đệm ở hông của nàng, sau đó mở chân nàng ra, thấy có một đám lông mềm còn dính ái dịch trong suốt, thoát nhìn mê người như vậy.

Hấn cời hết y phục trên người mình, thả ra vật cứng rắn đã sớm căng thẳng.

Nhìn thấy hấn cự đại, Tiểu Trúc bây giờ rất khó tưởng tượng ban đầu nó tiến vào mình như thế nào?

Khó trách nàng đau như vậy —

“Không muốn! Ngươi lớn như vậy. Ta nhất định sẽ đau chết!” Nàng muốn rời khỏi, lại bị hấn dùng thân thể cường tráng ngăn chặn, nàng xấu hổ cảm nhận được vật nóng rực kia đang chống đỡ trên người mình.

“Nàng có thể cầm nó, từ từ đưa vào!” Hấn cầm lấy tay của nàng, chạm vào thiết bồng nóng rực kia.

Tiểu Trúc lần đầu tiên chạm vào thứ đó của nam nhân, chỉ cảm thấy trên mặt, lỗ tai đều đỏ!

Nhưng thân thể nàng lại muốn hấn đi vào, không cách nào không chế dục hỏa, lý trí của nàng bị thiêu đốt gần như không còn —

Nàng cẩn thận đặt nó trước tiểu huyết mình, nhẹ giọng nói: “Người có thể từ từ đi vào, nhưng nếu ta hô ngừng, người phải dừng đó!”

“Được!” Hấn hưng phấn hưởng ứng.

Khi hấn chậm rãi đem mình vùi vào tiểu huyết chặt chẽ của nàng, Tiểu Trúc có cảm thấy hơi đau, nhưng cũng cảm thấy sự tràn đầy, loại thỏa mãn trước nay chưa có.

“Như thế nào? Không đau chứ?”

“Ừ!”

“Vậy ta có thể.”

Nàng mắc cở đỏ mặt gật đầu một cái, “Bắt quá người phải nhẹ nhàng một chút đó!”

Hấn yêu thương roi xuống môi nàng vô số nụ hôn, hai tay vuốt ve bộ ngực tuyết non của nàng, phía dưới chậm rãi di động.

Mỗi một lần hấn di động, nàng cũng cảm giác thân thể mình bị điện giật một lần.

“Thật tuyệt. Người có thể nhanh một chút.” Nàng thở phì phò nói.

Đối với yêu cầu của nàng, hấn thật sự là cầu cũng không được, bởi vì dục vọng cấp thiết trong cơ thể hấn cần nàng tới thỏa mãn và phóng thích.

Thân thể hấn đè trên người nàng, sau đó ở trên người nàng biểu hiện nguyên thủy nhất, dục vọng cuồng liệt nhất. Hai người ôm chặt nhau, hấn không ngừng chạy nước rút trong tiểu huyết của nàng, mà nàng cũng kiều mị rên rỉ cùng đồng đưa hưởng ứng nhiệt tình của hấn.

“A. Thật tuyệt vời! Ta không được.” Nàng vong tình kêu.

Hấn đặt hai chân của nàng trên vai, càng tiến sâu hơn trong cơ thể nàng, mỗi một lần đều chạm đến hoa tâm của nàng, khiến toàn thân nàng cuồng loạn, cơ hồ bị từng trận vui sướng mãnh liệt bao phủ.

“A a. Ta không chịu nổi. Người chậm một chút.”

Đức Chiêu không những không thể chậm lại, ngược lại càng ngày càng cuồng liệt ma sát vách tường non nớt của nàng, một lần lại một lần dùng sức ở trong cơ thể nàng qua lại, mang đến cho hai người từng đợt lại từng đợt cao trào.

“A.” Tiểu Trúc phát ra tiếng kêu ngay cả mình cũng thấy dấm dăng. Nàng cắn ngón tay của mình để giảm thanh lượng, nhưng vẫn là không nhịn được bật ra âm thanh rên rỉ.

Thấy nàng yêu kiều tiêu hồn như vậy, hấn càng thêm hưng phấn thẳng tiến.

“Người hại ta. Không còn là mình.” Nàng thở gấp oán giận.

Đức Chiêu chỉ lộ ra một nụ cười đắc ý, phảng phất dụng ý của hấn chính là như thế.

Hấn ôm lấy nàng, để nàng ngồi trên người mình, vật cứng rắn vẫn như cũ hùng dũng trong cơ thể nàng.

“Đau không?” Hấn quan tâm hỏi.

“Không. Chỉ có loại cảm giác là lạ.”

“Di chuyển trên dưới một chút!” Hấn nhẹ giọng ra lệnh.

Nàng chậm rãi khi di động trên người hấn, mà hai tay của hấn đi vòng qua trước mặt, xoa nắn ngực của nàng.

Hấn mặc cho nàng tự di chuyển, để cho nàng tự mình tìm kiếm tình yêu tuyệt vời, hấn liên tục roi xuống vô số cái hôn trên cổ nàng, cuối cùng đi tới vành tai nàng, há miệng nhẹ cắn.

“A a.” Nàng không tự chủ vận vẹo thắt lưng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng ngâm tiêu hồn.

Mà bàn tay to của hấn cũng vuốt ve mỗi tấc da thịt trơn mịn của nàng, cùng ngón tay không ngừng trêu đùa, kích thích làm ngực nàng cũng lay động.

Dần dần, động tác của nàng càng lúc càng nhanh, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Hấn biết nàng sắp đạt tới cao trào!

Hấn ôm lấy cả người nàng, nằm ở trên ghế, sau đó giữ eo nhỏ của nàng tăng nhanh tốc độ —

Hai người đồng thời phát ra tiếng kêu vong tình, hấn từ phía sau tiến vào nơi sâu nhất của nàng, để cho khoái cảm bao phủ hai người.

Đợi đến khi Đức Chiêu hôn hấp bình thường trở lại, hấn phát hiện Tiểu Trúc đã mệt mỏi ngủ thật say.

Ôm nàng đến bên giường phía sau thư phòng, hấn thay nàng đắp chăn, in xuống một cái hôn trên môi nàng.

“Ngủ ngon. Mơ thấy ta.”

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Đức Chiêu còn đang trong giấc mộng, liền nghe được ngoài cửa truyền đến một hồi xôn xao không nhỏ.

Là người phương nào dám ồn ào như vậy? Hấn ghét nhất người tới ám ỉ khi hấn đang ngủ!

Hấn mở mắt ra, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn không khách khí đẩy cửa vào.

Hấn còn đang suy nghĩ người phương nào lớn mật như thế, lại thấy Tiểu Trúc mặc một thân quần áo lụa trắng, tức giận bùng bùng, ánh mắt mờ thật lớn — nếu như ánh mắt có thể giết người, hấn đã bị nàng giết chết trăm ngàn lần.

“Đại vương, chúng ta muốn ngăn cản nàng, nhưng.” Tiểu lâu la hầu hạ hấn khó xử nói.

“Các người lui ra, đóng cửa lại.” Hấn phát tay một cái, ra lệnh những người khác đi xuống.

“Dạ!”

Tiểu Trúc đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, mới mở miệng nói: “Tại sao không để cho ta rời đi? Người mau ra lệnh cho những thủ hạ kia đừng ngăn cản ta!” Nói xong nàng xoay người muốn đi.

“Chờ một chút, nàng không cần đi nơi nào cả!” Hấn lạnh lùng nói.

Tiểu Trúc sắc mặt trắng nhợt, “Người muốn giam lỏng ta?”

Trên khuôn mặt anh tuấn của Đức Chiêu lộ ra chút mệt mỏi, đồng thời cũng mang theo nụ cười vô cùng khêu gợi, “Nếu nàng muốn gả cho son tặc, không bằng gả cho ta làm áp trại phu nhân!” Nói xong, hấn vén chăn đi xuống giường.

Tiểu Trúc tức giận xoay đầu lại, “Cho dù phải gả cũng sẽ không — A!”

Trời ạ! Hấn hấn hấn. Quang lưu!

Tiểu Trúc lập tức cũng quên phải dời đi ánh mắt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chăm chăm lửa thể hoàn mỹ như thần của hấn. Vai hấn to rộng bền chắc, hai chân cùng khe móng mạnh mẽ, giữa hai chân còn có cái thứ kia —

“Sắc lang! Ngủ cứ nhiên không mặc quần áo?!” Nàng đỏ mặt, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

“Ta đã quen thể này, lại có trợ giúp rất lớn với thân thể. Còn nàng. Nàng thích những chỗ đã thấy sao?” Trong lời nói hấn còn mang theo ý cười.

“Người nào sẽ thích chứ !” Nàng nói thẳm.

Không xong rồi, tim đập rất nhanh. Hơn nữa nàng tin tưởng hiện tại mặt của nàng nhất định cũng đỏ đến bất bình thường.

“Ta. Ta thấy lát nữa quay lại cũng được!”

Nói xong, nàng nhanh chóng đi tới bên cửa, lại bị hấn lấy tốc độ nhanh hơn ngăn trở.

“Xấu hổ sao?” Hấn xấu xa, cố ý hỏi.

Nàng phát hiện trên người hấn có mùi xạ hương làm tim nàng đập rộn lên, toàn thân cũng không được tự nhiên.

Đức Chiêu nhìn nàng mặt đỏ bừng, cảm thấy nàng cực kỳ đáng yêu!

“Ngươi”

“Bí mật, ta cho phép nàng gọi ta Đức Chiêu. Bất quá ở trường hợp công khai, nàng vẫn phải gọi ta Đại vương.” Khẩu khí của hắn dường như đối với nàng là ban ân trời biển.

Thái độ của hắn làm Tiểu Trúc không nhịn được phản kháng nói: “Ngươi không thể bởi vì giữa chúng ta phát sinh quan hệ liền cho rằng có thể khống chế nhân sinh của ta! Ta ——”

Nàng còn chưa nói xong liền bị hắn kéo vào trong ngực, cúi đầu hung hăng che lại môi nàng.

Tiểu Trúc liều chết phản kháng giãy giụa, nhưng hắn chỉ đơn giản ôm nàng thật chặt, khóa lại nàng trong cánh tay, không để cho nàng rời đi. Từ từ, Tiểu Trúc bị nụ hôn nóng bỏng kia hòa tan, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, để cho đầu lưỡi hắn tiến vào, thân mật tìm kiếm, dây dưa. Hai người bắt tri bắt giác ôm nhau, nụ hôn này khơi lên dục vọng trong cơ thể lẫn nhau, phảng phất ngay cả không khí đều muốn bốc cháy.

“Ta có nói nàng hôm nay thật đẹp?” Hắn ở bên tai nàng thổi khí nóng.

Mái tóc của nàng rủ xuống hai vai, ánh mắt xinh đẹp chưa ham muốn vô hạn, gương mặt kiều diễm đỏ ửng như hoa. Toàn thân nàng tản mát ra ngây thơ của thiếu nữ, sự hấp dẫn của nữ nhân, hắn có thể cứ như vậy nhìn nàng cả đời cũng không chán ghét.

“Không có!” Nàng nhỏ giọng nói.

“Không sao, ta có thể dùng hành động bày tỏ.” Hắn cúi đầu, cho nàng một nụ hôn ôn nhu mà bá đạo.

Tiểu Trúc hít thật sâu mùi nam nhân quen thuộc của hắn, ngọn lửa trong cơ thể bị bàn tay không an phận kia nhen nhóm “Đức Chiêu.”

“Đúng! Gọi tên ta. Ngươi ôm nàng là ta, không phải người khác, nàng là của một mình ta.”

Tay của hắn cầm bộ ngực sữa tròn mịn màng của nàng, ngón tay xoa bóp lôi kéo điểm nhỏ mê người trên đó, kéo tới trận trận tê dại làm nàng không cách nào kháng cự. Hắn cúi đầu, há miệng ngậm nhũ hoa màu hồng sớm đã trở nên cứng rắn.

“Trời ạ.” Nàng hít thở thật sâu, cái lưỡi linh hoạt của hắn tham lam mút lấy nhũ hoa nhạy cảm, còn dùng hàm răng nhẹ cắn, trêu đùa thưởng thức tiểu hoa trước ngực nàng.

“Đừng như vậy. Ta sẽ không chịu được.” Phản kháng của nàng không mạnh mẽ như ngày xưa nữa, ngược lại nhẹ kêu êm ái như vui mừng, thân thể nóng rực của vằn vện dưới thân hắn, lần này hắn cảm nhận động tác càng thêm hưng phấn cùng nhiệt tình.

“Tiểu mèo hoang, nàng thật ngọt! Chỉ cần đem toàn bộ nhiệt tình trong cơ thể nàng giải phóng ra ngoài, nàng sẽ giống như quả cầu lửa cực kỳ nóng bỏng.”

Tay của nàng bị kéo chạm vào vật cứng rắn của hắn, “Thật là nóng.”

“Đây là bởi vì khát vọng nàng mới biến thành như vậy. Nàng cảm nhận được không?”

Nàng đỏ mặt muốn rút lại tay mình, nhưng hắn vẫn không chịu để cho nàng rút lại. “Ta hi vọng nàng có thể bày tỏ một chút tâm tình với ta.”

“Ta?” Nàng không biết nên làm sao làm.

“Nàng thích ta sao?” Gương mặt tuấn tú của hắn dán sát lại nàng, làm tâm nàng một trận cuồng loạn.

“Có quan hệ gì sao?”

“Ta muốn biết khi nàng lấy lòng ta là cảm giác gì?”

Hắn để cho bàn tay của nàng cầm vật cực đại đang đứng ngao nghể của hắn, cũng cường bách nàng khuấy động trên dưới, mà nàng nhìn thấy dáng vẻ hắn dường như rất hưng phấn, cũng không nhịn được tự động vuốt ve hắn.

“Đó! Nàng thật là quá tuyệt vời!” Hắn cố nén từng trận khoái cảm lên tận mây xanh. Mặc dù kỹ thuật của nàng còn ngây ngô, nhưng vẫn có thể làm hắn hết sức sung sướng.

Hắn biết tất cả đều là bởi vì đối phương là nàng, nữ nhân hắn yêu.

Nhìn thấy bộ dạng hắn say mê, trong lòng Tiểu Trúc có loại cảm tình với hắn, muốn cho hắn cũng được cảm thấy vui vẻ.

Nhưng nàng nên làm sao làm đây?

Nhớ tới động tác lần trước hẳn làm với nàng, nàng tựa như được cài đặt mà há miệng nhỏ, dùng đầu lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm phía trước vật đứng thẳng của hắn, bởi vì nàng không có cách nào dung nạp toàn bộ cự đại của hắn.

“Trời. Nàng từ nơi nào học được.” Hắn cắn răng cắn lợi nói, sắp bị nàng làm cho nổ tung. “Ngươi không thích sao? Ta cho là ngươi sẽ thích.” Nàng dừng lại động tác, mặt vô tội nhìn hắn.

“Đáng chết, ta chính là rất thích. Tại sao nàng muốn làm như vậy?” Trên khuôn mặt anh tuấn của hắn tràn đầy kích tình.

“Ta muốn để cho ngươi vui vẻ.” Nàng xấu hổ, càng nói càng nhỏ.

Hắn hiểu được trong lòng nàng đã có hắn, bởi vì quan tâm, cho nên mới muốn cho đối phương vui vẻ.

Hắn yêu thương ôm nàng, hôn lên bờ môi hồng điểm của nàng, tiếp đến ánh mắt của hắn rơi vào miệng anh đào của nàng, trong lòng dâng lên một loại ý niệm tà ác.

“Có muốn biết cách để cho ta vui vẻ hơn không?”

“Cách gì?”

Hắn ở bên tai nàng nói thầm mấy câu, chỉ thấy trên mặt nàng một hồi hồng đỏ, cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Nhất định phải như vậy không?”

“Nam nhân đều thích nữ nhân làm với hắn chuyện như vậy.” Hắn nghiêm túc nói.

“Nhưng. Được rồi!” Cúi đầu nhẹ ngậm vật cứng rắn của hắn, cũng theo cách hắn nói, đầu lưỡi liếm vòng quanh trên đỉnh, sau đó từ từ di chuyển trên dưới, tiếp đó động tác càng lúc càng tăng nhanh.

Đức Chiêu chỉ cảm thấy một hồi kích thích mãnh liệt, làm hắn không nhịn được thờ hồn hể.

Rốt cục, hắn cũng không cách nào chịu đựng được hành hạ ngọt ngào nàng mang đến đó, gặm nhẹ một tiếng ôm lấy thân thể xinh đẹp trên người mình, vươn ngón tay ra đưa vào giữa hai chân nàng không ngừng ra vào, mà trong tiểu huyết nàng cũng vì hắn mà tiết ra mật dịch.

“Ư.” Một tiếng rên rỉ từ trong miệng của nàng bật ra.

Một tay khác của hắn dọc theo cái mông mịn màng của nàng vuốt lên, nắm lấy hai luồng cao vút của nàng, ngón tay không ngừng đưa bốn nhũ hoa nàng ngậm lấy nó, đầu lưỡi không ngừng kích thích, treu chọc, làm nàng thở gấp, cả người không cách nào an phận mà giãy dụa.

“Đức Chiêu, cho ta. Đừng hành hạ ta nữa.”

“Nói nàng muốn ta.”

“Ta muốn ngươi! Ta muốn ngươi.” Nàng vong tình kêu lên kích thích cùng khát vọng trong lòng.

Một trận sóng lớn không cách nào kháng cự đánh úp về phía nàng, nàng chỉ có thể nắm chặt vai hắn, ngay cả móng tay cắm sâu vào da thịt hắn cũng không phát giác.

Mà hắn cũng không để ý vết thương nhỏ nàng tạo ra, chỉ chuyên tâm đem toàn bộ kỹ xảo cao siêu dùng toàn bộ trên người nàng, để cho thanh âm khả ái lại có chút dâm đẳng đem ham muốn thiêu đốt đến đỉnh điểm.

“Tiểu Trúc của ta, nàng phải nhận được ta.”

Hắn chưa bao giờ tham lam muốn hết thảy của nữ nhân như vậy, thân thể của nàng, lòng của nàng, ngay cả kỹ xảo trên giường của nàng với hắn cũng muốn lấy, muốn biết nàng không phải là khát vọng hắn mà là nàng cần hắn.

“Tiểu Trúc, nàng muốn ta sao?” Thanh âm hắn khàn khàn lộ ra tất cả ham muốn.

“Ta muốn ngươi.”

“Muốn bao nhiêu?”

“Yêu ta! Đức Chiêu, xin ngươi yêu ta.” Nàng hôn môi cùng lồng ngực cường tráng của hắn, để cho tia tự chủ cuối cùng của hắn đã biến mất không thấy tung tích.

“Ta sẽ yêu nàng thật nhiều.”

Hắn giữ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, cũng mở chân ngọc của nàng ra để bên hông hắn, đem vật cự đại của mình đã sớm đứng thẳng đặt tại tiểu huyết ướt át của nàng.

“Tới đây! Cầm nó đưa vào đi.”

“VẬY.” Nàng chần chờ một chút. Vật to lớn kia, nàng căn bản là không cách nào chịu đựng.

Nàng bởi vì sợ mà chần chờ, hân cũng đã không chịu nổi, cũng không thương hương tiếc ngọc chính mình dùng sức một cái ——

“A ——” Tiểu huyết vô cùng chặt chẽ của nàng chỉ có thể dung hạ được một nửa của hân. “Không được.”

“Tiểu Trúc, kiểm chế.” Hân để cho nàng lên trên một chút, ngồi xuống một chút——

Động tác như thế lặp lại mấy lần, nàng rốt cục đem toàn bộ hân vào trong cơ thể.

Đau đớn rồi đến một cảm giác ngọt ngào dâng lên khó nói được, mà khi hân tràn đầy trong cơ thể nàng thì trong lòng nàng cũng đã chất đầy bóng dáng của hân, không cách nào nói mình không quan tâm hân nữa.

Đức Chiêu giữ eo nhỏ của nàng để cho nàng chậm rãi di động trên dưới, mà từng trận nhiệt huyết kia cũng theo nàng ra vào, làm nàng không nhịn được phát ra thanh âm yêu kiều.

“Đức Chiêu. A. Ta không thể!” Động tác của nàng càng lúc càng nhanh, toàn thân đỏ mồn hôi đầm đìa. Hét lớn một tiếng, vô lực xụi lơ trong ngực hân.

Trong nháy mắt lên cao trào, nàng tựa hồ muốn chết đi, hoàn toàn không cảm giác được cái khác, chỉ có sung sướng tuyệt vời.

“Bảo bối, ta còn chưa muốn đủ nàng.” Hân lật thân thể mềm yếu của nàng, để cho nàng nằm ngang trên giường. Mắt của nàng khép hờ, gương mặt phỉ phò mê người.

“Tiểu Trúc.” Hân ôn nhu gọi nàng, cũng ở trên đôi môi hồng nộn của nàng in lại một cái hôn kỳ lạ.

Hân cũng rất kinh ngạc mình lại hôn ngọt ngào như vậy.

Bất quá hân tin tưởng, như này nhất định đều là bởi vì nàng. Chỉ có nàng có thể có được ôn nhu của hân, chỉ có nàng có thể dễ dàng lôi kéo nội tâm nhu tình vạn thiên của hân.

“Không cần.” Nàng bĩu môi, nhong nhong nói, hai tay trắng nõn nhẹ nhàng chống đỡ trước lồng ngực cường tráng của hân, thẹn thùng lắc đầu một cái.

“Như vậy thì không được?” Hân vươn tay nâng lên mái tóc rối loạn của nàng, hít thật sâu hương thơm mê người của nàng.

“Ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Nàng cảm giác mình vẫn còn ở giữa không trung, mới vừa rồi được hân đưa đến cho nàng kích tình cùng vui vẻ, toàn thân chỉ có thể vô lực rúc vào trong ngực hân thở phà phò.

Nhìn bộ dáng nàng kiệt sức, khi xưa Đức Chiêu chẳng những không bức mình với nữ tử của hân, hoặc là không để ý tới đối phương chỉ lo phát tiết mình, ngược lại rất ôn nhu ôm nàng vào trong ngực, để cho nàng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Hân nuông chiều nàng, cười nói: “Lần đầu tiên ta gặp nàng, đã cảm thấy nàng giống như một búp bê sứ dễ vỡ, nhưng không có nghĩ đến, nàng vậy mà có thể thỏa mãn dục hỏa không thể ngưng lại của ta. Nàng đúng là nữ nhân trời sinh thuộc về ta!”

“Ta là ta, cái gì là nữ nhân của người?” Vì thỏa mãn hân, toàn thân nàng bị hân làm cho mệt rã!

“Thân thể nàng ngọt ngào lại mê người như vậy, ôm nàng tựa như ôm một cái bánh hoa quế ngọt ngào có thể làm hòa tan người ta.”

Tiểu Trúc muốn mắng hân cư nhiên dùng lời không đẹp như vậy để hình dung nàng, nhưng môi cùng tay của hân đã ở trên người nàng triển khai một đợt tấn công ôn nhu mà tiêu hồn.

“Yêu ta! Tiểu mỹ nhân của ta.” Hân ở bên tai nàng nhẹ nói, hai tay đầy ma lực vẫn trêu đùa ngực nàng, đùa bỡn nhũ hoa đỏ hồng đã sớm trở nên cứng rắn kia.

“Tha cho ta đi, ta không thể!”

“Tin tưởng ta, rất nhanh nàng sẽ lại đáp ứng ta, tựa như một ngọn lửa lớn.” Hân cúi đầu liếm qua nhũ hoa đang run rẩy của nàng, nàng đột nhiên thở dốc vì kinh ngạc, sau đó lại ôm đầu của hân, hai tay cắm vào tóc trong tóc hân, trong miệng theo ma lực đầu lưỡi nóng rực ướt át mang đến mà khó nhịn được tiếng yêu kiều.

“A.” Nàng nhắm mắt lại, hai chân không tự chủ được vòng vào hân, với một tư thế tiêu hồn ma sát thân thể hân.

“Nàng tiểu ma nữ này!” Nàng không biết nàng như vậy căn bản là đang khảo nghiệm tự chủ của hân sao? !

Hắn hung hăng hôn lên đôi môi nàng đã bị hắn hôn đến sưng đỏ, sau đó nâng chân ngọc nàng lên, lần nữa đem vật cứng rắn của mình tiến vào thật sâu vào trong cơ thể nàng ——

Tiểu Trúc nhẹ kêu một tiếng, sau đó cuồng liệt theo hắn chạy nước rút, thân thể kiều mị của nàng không tự chủ mà đung đưa theo hắn.

Tiểu huyết chất chề của nàng không ngừng tiếp nhận ra vào của hắn, từng trận cuồng triều làm cho từng tế bào của nàng rõ ràng cũng khát vọng hắn như vậy.

“Đức Chiêu, cho ta. Xin ngươi.” Nàng thở gấp cầu khẩn hắn giải thoát cho nàng.

Thấy nàng nũng nịu uyển chuyển dưới thân hắn, toàn thân đỏ ửng như hoa anh đào, trong lòng hắn dâng lên cảm giác thương hương tiếc ngọc, cũng không nhẫn tâm để cho nàng chịu khổ.

Nàng ở trong lòng hắn cũng không phải là công cụ phát tiết dục vọng, nàng là nữ nhân hắn yêu thương nhất ——

Đức Chiêu gầm nhẹ một tiếng, tăng nhanh tốc độ, sau đó đem mình tất cả mầm mống nóng rực phun sâu trong cơ thể nàng, nàng cũng không khỏi tự chủ cong người lên để nghênh đón hắn mạnh mẽ bắn ra, hai người cũng không nhận được nhẹ phát ra tiếng kêu thỏa mãn ——

Hắn ôm chặt lấy giai nhân đỏ mặt hồng đôi má, hôn lên mái tóc thơm ngát của nàng, thật lâu không nỡ buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng sớm, Tiểu Trúc đang ở trong phòng bếp loay hoay bận rộn chết đi được.

Nàng cảm thấy chỉ cần ở phòng bếp chăm chỉ nấu ăn, thấy đại gia ăn ngon, nàng cũng rất vui vẻ.

Nàng thật không hiểu, người ta không phải là thường nói con gái phải vào bếp sao? Tại sao cha muốn nàng đọc sách, không để cho nàng nấu ăn?

“Tiểu thư.” Hương Nhi chạy đến bên người nàng, vẻ mặt khác thường kêu lên.

“Hương Nhi, ngươi tới đúng lúc. Giúp ta rửa sạch nguyên liệu, ta phải ——”

“Tiểu thư, không thể đợi lâu được, người kia muốn gặp nàng.”

“Người nào?”

“Cô gia tương lai!”

Con dao trong tay Tiểu Trúc ngừng một chút, sau đó nàng đột nhiên giơ dao lên để ở lỗ mũi Hương Nhi, dọa Hương Nhi sợ đến sắc mặt trắng bệch.

“Tiểu thư. Cẩn thận dao không có mắt.”

“Hắn mới không phải là cô gia nhà ngươi! Về sau không được nói lung tung, biết không?”

“Nhưng.”

“Hử?” Con dao của Tiểu Trúc lại lung lay một chút.

Một con dao sắc bén đặt ở chóp mũi, cho dù Hương Nhi có muốn nói cái gì, cũng chỉ có thể nuốt trở lại.

“Giúp ta rửa rau.” Tiểu Trúc đút một ít rau cho Hương Nhi, bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho cả trại.

“Tiểu thư, nhưng nàng có hay không nghe qua câu nói, là người ở dưới mái hiên, không ——”

“Không cúi đầu.”

Lời của Hương Nhi bị một thanh âm lạnh lùng vô tình cắt đứt.

Hương Nhi vội vàng hành lễ, “Đại vương.”

Đức Chiêu đen mặt vọt tới trước mặt Tiểu Trúc, Tiểu Trúc theo bản năng lui lại mấy bước. “Ngươi Ngươi muốn làm gì?”

“Ta gọi nàng tới gặp ta, thế nhưng không để ý tới mệnh lệnh của ta? !”

“Ai nói mệnh lệnh của ngươi ta phải nghe?” Nàng kháng nghị.

Nữ nhân đáng giận này — Đức Chiêu lao tới trước mặt nàng một phát bắt được cổ tay của nàng, hơi thở nóng rực phun trên mặt của nàng.

“Nàng vẫn còn chưa hiểu tình hình.” Hắn nhẹ nhàng nói, hắc mâu chỉ cách nàng mấy tấc, “Khi ta gọi nàng, nàng nhất định phải tới.”

“Bá đạo.” Nàng nhìn thẳng mắt của hắn, thốt lên.

“Có lẽ là ta bá đạo, bắt quá nàng phải nghe lời của ta, nếu không —”

“Nếu không như thế nào?”

“Như vậy!”

Hắn ôm cổ nàng, ôm thật chặt, Tiểu Trúc cảm giác mình sắp nghẹt thở.

“Ngươi buông ta ra! Ta không thở được.”

“Không muốn.”

Cái gì? Trong suy nghĩ, hắn đã không nói đạo lý, hơn nữa còn bá đạo, nhưng trái tim của nàng không tự chủ được đập nhanh.

Hình ảnh hai người kích tình trước đó lần nữa hiện lên trong đầu nàng, trong cơ thể nàng xuất hiện một cảm giác đau đớn vừa quen thuộc vừa xa lạ, trong lòng nàng thế cũng dâng lên khát vọng.

Nàng cũng muốn hắn.

Phảng phất biết khát vọng nàng, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng không ngừng hấp dẫn hắn.

Bản năng Tiểu Trúc muốn kháng cự, muốn kéo ra khoảng cách giữa hai người, cánh tay của hắn lại càng siết chặt hơn, dường như muốn đem cả người nàng nhập vào trong cơ thể hắn.

Nàng không thể làm gì chỉ thở dài, xấu hổ đáp lại hắn, hai người thâm tình ôm hôn nhau, quên chính bản thân đang trong phòng bếp, cũng không biết bốn phía phòng bếp rất nhiều người đứng.

Thì ra là những người này bởi vì đến thời gian ăn cơm mà chưa có cơm ăn, mới tò mò đi xem một chút. Không ngờ rằng, đầu bếp của bọn họ đang bề bộn.

Không biết qua bao lâu —

Có người ho khan.

Đôi tình yêu này không có động tĩnh gì.

Một người khác ho khan vài tiếng.

Vẫn không có phản ứng.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không dám quấy rầy chuyện tốt của Đại vương. Nhưng bọn họ đói bụng rồi.

Đúng vào lúc này —

“Không được rồi! Đại vương, không xong!”

Hộ vệ coi giữ trại về mặt kinh hoàng chạy tới, cắt đứt nụ hôn nóng bỏng say sưa của hai người.

Tiểu Trúc vội vàng đẩy Đức Chiêu ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ — nàng cảm giác dường như mình vừa chạy đường núi thật dài, thở hồng hộc.

Khi nàng thấy một đám người đứng bên cạnh, nàng thật muốn đào cái hố trốn đi.

“Đại vương, không xong.”

“Im miệng! Ta rất khỏe, ngươi ít nói hươu nói vượn đi!” Đức Chiêu rống to, trong lòng không nhận được khê nguyên rủa, cũng hết sức kinh ngạc tiểu nữ

nhân trước mặt có thể để cho hắn say sưa như thế.

Làm sao ở trước mặt nhiều người lại hôn một nữ nhân.

Nếu là trước kia có người nói với hắn như vậy, hắn nhất định sẽ cười to nói không thể nào, bởi vì luôn luôn đều chỉ có nữ nhân vì hắn thần hồn điên đảo

“Đại vương!” Tiểu lâu la không hiểu phong tình cắt đứt trầm tư của hắn, “Không được rồi!”

“Có lời gì nói mau, nếu không ta lôi người ra chém!”

“Dạ Là Đại Đầu trại đã tới!”

“Tiểu thư, hiện tại song phương đang đàm phán.”

“Phải không?” Tiểu Trúc đáp lời, miễn cưỡng ra vẻ bộ dạng mình không quá lo lắng — một mặt là nàng không muốn để cho bất luận kẻ nào hiểu lầm nàng đối với Sơn đại vương đó có tình cảm, mặt khác nàng biết hắn thân là người đứng đầu một trại, loại trường hợp này thường phải đối diện như cơm bữa.

Hương Nhi càng không ngừng chạy ra chạy vào mặt báo, bận rộn vô cùng.

“Tiểu thư, dường như đàm phán hỏng.”

“Chuyện hắn như thế nào không liên quan đến ta.” Tiểu Trúc cố ý lãnh huyết vô tình nói.

“Nhưng nếu như hắn có việc bất trắc.”

“Hương Nhi, nàng dường như còn quan tâm bạo vương đó hơn ta?” Tiểu Trúc ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn thẳng vào nha hoàn nàng luôn luôn coi là hảo tỷ muội.

Nàng đột nhiên phát hiện hảo tỷ muội của mình cũng đã tuổi biết yêu. Hương Nhi kia chẳng lẽ.

“Hương Nhi, người sẽ không. Thích hắn chứ?”

“Hắn?” Hương Nhi sững sốt một chút, “Người nào ?”

“Người kia.” Nàng tức giận nói, lại không che giấu được ghen tức nồng đậm trong lòng.

Nha hoàn thân thiết như thế nào không biết tâm sự của nàng?

Tiểu thư ghen, chứng tỏ nàng quan tâm hắn, đây là chuyện tốt; bởi vì nàng cho rằng hai người bọn họ rất xứng đôi, nàng vui mừng thấy hai người sẽ thành một nhà.

Nhưng tiểu thư cùng nàng ghen? Hiểu lầm kia quá lớn.

“Tiểu thư, nàng đừng hiểu lầm —”

“Tóm lại chuyện của hắn không liên quan tới ta. Chúng ta đi thôi.” Tiểu Trúc lấy ra bọc quần áo đã chuẩn bị xong.

“Tiểu thư, giờ nàng muốn bỏ trốn? !”

“Đúng vậy.” Lúc này không trốn, còn đợi khi nào?

“Nhưng tiểu thư, chúng ta.”

“Hương Nhi, người nói cho ta biết, có phải người thích hắn không?”

Hương Nhi thờ hốc vì kinh ngạc, đầu lắc đến cơ hồ muốn rớt, “Không có, không có! Ta làm sao có thể chứ? Nhưng là Sơn đại vương đấy!”

Sơn đại vương? Tiểu Trúc hí mắt.

Đúng, hắn là Sơn đại vương, luôn luôn làm theo ý mình. Hắn có thể đối với nàng như vậy không chút kiêng kỵ, nếu như là Hương Nhi —

Tiểu Trúc bỏ lại bọc quần áo trong tay vọt tới bên cạnh Hương Nhi, hai tay dùng sức giữ lấy nàng, dùng giọng nói kiên quyết, an ủi nói với nàng: “Hương Nhi, không cần sợ, nói cho ta biết, hắn đối với người như thế nào?”

“Người nào?”

“Son đại vương đó, xú bạo quân, Đức Chiêu chết tiệt đó!”

“Hắn? !”

“Hương Nhi, ngươi đừng sợ. Mặc dù ta luôn luôn mơ mơ màng màng, nhưng cũng không có nghĩa ta không thể thay ngươi chủ trì công đạo.” Nàng nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Hương Nhi vội vàng kéo nàng lại, “Tiểu thư, nàng muốn đi đâu?”

“Ta đi thay ngươi chủ trì công đạo!”

“A?”

“Hắn cho hắn là Son đại vương thì có thể muốn làm gì thì làm sao?” Ân hiếp mình nàng là đủ rồi, lại có thể hạ thủ với Hương Nhi thiện lương. Thật không thể tha thứ!

“Nhưng tiểu thư, chúng ta là người một nhà, không thể không cúi đầu. Hơn nữa hiện tại nàng cũng chỉ có thể theo hắn, đi lần này, sợ rằng.” Hương Nhi càng tỏ càng đen. (giống câu thêm dầu vào lửa ^^)

“Sợ cái gì? Cùng lắm thì ta cả đời không lấy chồng! Nhưng ngươi thì khác, nam nhân hạ lưu đó phải phụ trách!”

“Phụ trách?”

“Đúng vậy! Chẳng lẽ ngươi không muốn nam nhân kia phụ trách?”

“A?” Tim Hương Nhi chấn động, cúi đầu. Thăm rồi, chẳng lẽ tiểu thư phát hiện chuyện của nàng và Tiểu Vương? Kể từ lúc đi tới Cuồng Phong trại, Tiểu Vương đối với nàng rất tốt, nàng cũng rất thích hắn, hai người thường tặng đồ cho nhau, kết quả tối ngày hôm qua, hai người rốt cục không kèm chế được, đã lên giường.

“Ô! Tiểu thư, ta không thể đi! Đòi ta chỉ có thể cùng hắn.”

Tiểu Trúc nghe Hương Nhi nói như vậy, hóa khí lần nữa xông lên, căn môi dưới cũng đau đớn.

“Hương Nhi, đừng sợ, ta sẽ thay ngươi chủ trì công đạo.”

“Có thật không?”

“Hắn dám làm sẽ phải dám đảm đương!”

“Này. Tiểu thư, nàng muốn đi đâu?”

“Giết người!”

Đức Chiêu cảm thấy rất đau đầu, hắn rất muốn giết người.

Vốn là hắn đang định cùng Tiểu Trúc yêu quý tiến một bước, Đại Đầu trại tấn công lúc này —

Hơn nữa đám người trước mắt này quả thật danh bất hư truyền, mỗi một người đều thật nhưc đầu, không hổ danh Đại Đầu trại.

“Này, gọi Lôi Diệt Thiên ra đây!” Lớn giọng chính là Nhị đương gia Đại Đầu trại, Tam Đại Đầu.

“Hắn không có ở đây, bây giờ ta là đương gia. Còn có, ngươi là người nào?”

“Ngươi!”

Tên không biết sống chết! Đức Chiêu nỗ đem đóm mắt, “Bỏn thiếu gia gọi Đức Chiêu, không gọi này. Gọi ta này ngươi sẽ không ra khỏi đây được.”

Hai Đại Đầu sừng sốt một chút, bắt quả ngay sau đó lại lớn lối, cho là chỉ cần đối thủ không phải là Lôi Diệt Thiên và huynh đệ của hắn, cũng không cần sợ. “Hừ, ta mới không sợ ngươi!”

“Phải không?” Đức Chiêu híp mắt.

Rất tốt, đã lâu hắn chưa có động thủ đẹp người —

“Nghe giọng nói của ngươi, ngươi không biết ta?” Giọng nói hắn lạnh lùng ẩn giấu sát khí.

Một trận lạnh lẽo đánh tới, hai Đại Đầu không tự chủ được rung mình một cái.

Đức Chiêu từng bước từng bước đến gần, “Ta không giống người ngu ngốc như vậy, ta muốn giết một người, diệt một trại không cần dùng đến nhiều nhân thủ như vậy, ta chỉ cần một người là đủ rồi.”

Hai Đại Đầu tròn to mắt, “Nói hươu nói vượn!”

“Cho nên ta nói người ngu ngốc Làm son tặc thật đáng buồn, không được đọc nhiều sách!”

Hai Đại Đầu cảm giác mình bị người mắng, nhưng hắn lại không nghe được một chữ thô tục của đối phương

Đức Chiêu nhếch lên một nụ cười, “Không hiểu sao? Ai, bắt giặc phải bắt vua trước! Bắt quá nếu như muốn động thủ, ta cũng vậy rất sẵn lòng phụng bồi.”

“Được, các huynh đệ lên!”

Đang lúc đối phương chuẩn bị đánh, Đức Chiêu cũng vung lên trường bào, chuẩn bị đánh —

“Chờ một chút!”

Một thân ảnh nhỏ nhấc vọt đến giữa hai bên hô to.

“Tiểu Trúc? !” Đức Chiêu mở to mắt. Nàng chạy đến làm gì?

“Này! Tiểu nữ nhân, nam nhân đánh nhau, nàng trở về nhà thêu hoa, tránh để bị thương sẽ không tốt.” Hai Đại Đầu cũng biết thương hương tiếc ngọc.

Tiểu Trúc thêm chú ý tới tình cảnh trước mắt như thế nào, nàng đang nổi giận, mà một khi nàng nổi giận thì sẽ không dễ ý được nhiều như vậy.

“Đại bạo quân, hôm nay người nhất định phải cho ta một cái công đạo!”

Thấy nàng có vẻ rất tức giận, Đức Chiêu cũng quan tâm hỏi, “Sao vậy? Nàng thoát nhìn rất tức giận.”

Hắn muốn chạm vào nàng, nhưng là nàng lại tránh ra, không để cho Đức Chiêu luôn luôn cao cao tại thượng một chút mặt mũi, hỏa khí cũng nổi lên.

“Nàng tới tìm ta cãi nhau sao?”

“Đúng!”

“Vậy cũng phải xem tình hình! Hiện tại.” Đức Chiêu nhìn chung quanh, thấy địch quân cố nén cười. Hắn hơn nổi giận, “Nàng trở về cho ta!”

“Người làm gì hung dữ với ta như thế? Mới vừa người đâu có như thế với nhiều người?”

Lần này đổi lại là người bên Cuồng Phong trại phát ra tiếng cười.

Nữ nhân đáng chết! Nàng thật sẽ biến đại gia hắn trở thành trò cười!

“Tiểu Trúc, đừng làm ồn. Ta sẽ cho nàng cái công đạo, nhưng không phải là bây giờ.”

“Ta biết bây giờ không thích hợp, với người chính là không chờ được rồi! Người nhất định phải phụ trách!”

“Tiểu thư.” Hương Nhi thở hắt ra xuất hiện.

Tiểu Trúc thấy Hương Nhi, kéo nàng qua, đem nàng đẩy tới trước mặt Đức Chiêu, “Hương Nhi, nàng nói, hắn không phải là nên cho cái công đạo?”

Hương Nhi bị hỏi đến mơ mơ màng màng, bắt quá nàng vẫn gật đầu một cái, “Đúng vậy, cô gia nên cho cái công đạo.”

“Ngay cả Hương Nhi cũng gật đầu, người có lời gì để nói?”

“Ta nói ta sẽ phụ trách. Giờ nàng đi về trước được không?” Hắn đang chuẩn bị đánh, cũng không thể nhỡ nữ tình trường ở trước mặt địch nhân được.

Tiểu Trúc tưởng rằng hắn sẽ giải thích, sẽ kháng nghị, sẽ tức giận, vậy mà hắn cũng không có. Nàng cảm giác tâm mình giống như bị dao cứa, phảng phất như bị sét đánh trúng, cả người tan xương nát thịt.

“Người. Người thật sự có làm?” Nàng từng bước một lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Đức Chiêu lúc này mới phát giác nàng có cái gì không đúng, đến gần nàng một bước, “Tiểu Trúc, có phải nàng hiểu lầm cái gì không?”

“Ta nào có hiểu lầm?” Thanh âm của nàng nghẹn ngào. “Các người đã chính miệng thừa nhận, mà người cũng nói phải chịu trách nhiệm rồi, còn có cái gì hiểu lầm?”

Đức Chiêu trầm mặt xuống, trong lòng càng thêm chắc chắn rằng nàng nhất định là hiểu lầm, hơn nữa hiểu lầm kia lớn đến mức hẳn nhất định phải lập tức giải thích.

“Tiểu Trúc, bất kể nàng hiểu lầm cái gì, nàng lập tức cùng ta trở về, ta sẽ giải thích rõ.”

“Không cần.” Nàng lấy tay lau đi lệ ở khóe mắt, thút tha thút thít nói: “Ngươi tốt nhất nên đối đãi Hương Nhi thật tốt là được rồi, ta không cần ngươi quan tâm.”

“Hương Nhi?”

“Ta?”

Đức Chiêu cùng Hương Nhi nhìn nhau một cái, bộ mặt hoang mang.

“Nàng nói hươu nói vượn cái gì?”

“Ta không có! Cha ta nói không sai, nam nhân đều rất xấu, ngươi càng tệ hơn! Ngươi tuyệt không coi trọng nữ nhân, ngươi coi nữ nhân là chiến lợi phẩm, góp nhặt con mồi, vứt bỏ những cái cũ sau gáy.” Nàng cảm giác nước mắt cũng nhanh tràn mi ra.

“Nàng nói gì ta nghe một chút cũng không hiểu!”

“Có hiểu hay không không sao cả. Dù sao Hương Nhi nàng không thể là cô phụ, nàng là cô gái vô tội khuất phục dưới dâm uy của ngươi. Mặc dù nàng chỉ là nha đầu, nhưng ta coi nàng như tỷ muội, ngươi không được ăn hiếp nàng, phải chăm sóc nàng thật tốt.”

Mặc dù nàng nói mơ hồ không rõ, nhưng Đức Chiêu cũng không phải là kẻ ngốc, đã đoán được bảy, tám phần — sắc mặt của hắn càng khó nhìn hơn.

“Nàng muốn ta chăm sóc nha hoàn nàng, vậy còn nàng?”

“Ta. Ta về nhà !” Nàng cũng hết cách. Mặc dù miệng nói muốn về nhà, bất quá về nhà một lần, nàng nhất định sẽ bị buộc gả cho Tiểu vương gia.

“Về nhà?”

“Đúng, về nhà.”

“Nàng không phải nói về nhà nhất định phải gả cho Tiểu vương gia sao?”

“Đó là chuyện của ta.”

Hắn híp mắt, “Nàng dám gả người khác chính là chuyện ta!”

“Ngươi đừng nghĩ một mũi tên mà hai con chim!”

“Nàng!”

“Ta nói là bí mật ngươi, đúng không?”

“Ta nào có bí mật gì? Nàng suy nghĩ nhiều quá! Nàng ngoan ngoãn về trước, nơi này rất nguy hiểm, có bất kỳ hiểu lầm nào ta nhất định sẽ giải thích rõ, ta bảo đảm”

“Không có hiểu lầm gì cả, ta chỉ muốn ngươi đáp ứng ta chăm sóc Hương Nhi thật tốt.”

“Đừng mơ tưởng!”

Cái gì? ! Tiểu Trúc không thể tin được hắn cư nhiên sẽ nói như vậy!

“Nói chuyện với ngươi không tính là lời nói!”

“Nàng mới nói hươu nói vượn! Nữ nhân ngốc, nàng lập tức trở về cho ta, nếu không ta —”

“Ngươi như thế nào?” Tiểu Trúc bị lừa gạt không chế tâm tình, lần đầu tiên trong đời, nàng có kích động muốn giết người.

Kẻ bạc tình, không thể tha thứ!

“Đừng cho là ta không làm gì được ngươi!” Nàng nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

Những người khác đang tò mò nhìn xem nàng tìm cái gì, Tiểu Trúc đã thừa dịp người chưa chuẩn bị rút trường kiếm bên hông hai Đại Đầu, xông về Đức Chiêu —

“Ta giết ngươi, nam nhân phụ tình này!”

Đức Chiêu nhẹ nhàng tránh được, “Đáng chết! Mong Tiểu Trúc, nàng nổi điên làm gì vậy?”

“Ta không có điên! Ta muốn thay nữ nhân trong thiên hạ giết ngươi, nam nhân phụ tình này!” Nói xong, nàng lại dùng lực vung lên.

“Đủ rồi!” Hấn chịu đủ rồi! Không cho tiểu nha đầu này một chút trừng phạt, hấn cũng không cần làm nam nhân nữa! “Nàng quá vô pháp vô thiên!” (ý là coi là trời bằng vung ^^)

“Là ngươi mới đúng!” Nàng lại vung một chút, lần này hấn không có tránh, cánh tay phải bị kiếm của nàng trượt qua.

“Đáng chết!” Hấn thấy cánh tay của mình đang từ từ chảy máu .

“Này! Ngươi thế mà để cho nữ nhân lớn lối như vậy, còn đánh trả lại Nếu như là nữ nhân của ta, đã sớm cho nàng mấy quyền rồi!” Hai Đại Đầu ở bên cạnh âm ỉ, hoàn toàn quên mục đích tới nơi này của hấn và các huynh đệ khác.

Đức Chiêu bị Tiểu Trúc chuẩn bị lần nữa đại loạn vung kiếm, tiến tới gần bên cạnh nàng, bắt được cổ tay của nàng.

“Bắt được nàng!”

“Buông ta ra!”

“Đừng hòng!” Hấn giành lại kiếm trong tay nàng, sau đó khiêng nàng trên vai.

“A! Ngươi đại khôn kiếp này, thả ta xuống!” Tay nàng chân cùng sử dụng, liều chết đá ngực của hấn, lưng của hấn.

Đức Chiêu không để ý tới nàng âm ỉ, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm hai Đại Đầu, nghiêm nghị nói: “Bốn công tử hiện tại không thể ứng phó các ngươi, mời các ngươi đi, nếu không hậu quả tự mình phụ trách!”

“Này.”

Lúc này Tiểu Trúc lớn tiếng gọi, “Không cần đi! Giết kẻ bạc tình này — A!” Cái móng của nàng bị đánh mạnh một cái.

“Im miệng! Nếu không ta lại đánh!”

Nam nhân đáng giận, hết thầy đều là hấn gây ra, hấn lại vẫn dám đánh nàng, hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy.

Quá mất mặt!

“Buông ta ra! Ngươi lòng lang dạ sói, hỗn đản!”

“Câm miệng! Nói nữa ta liền giết nàng!”

Tiểu Trúc ngây ngẩn cả người, cũng không phản kháng nữa, bởi vì nàng vô cùng đau lòng — chính hấn làm hỏng chuyện, còn như vậy.

“Hai Đại Đầu, một câu nói.” Hấn không có kiên nhẫn!

“Cũng tốt. Dù sao chúng ta cũng không thiếu mấy ngày nay. Ngươi giải quyết nữ nhân của mình trước đi, đừng làm mất mặt mũi nam nhân chúng ta!”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ thuận phục nàng.”

Đây là chuyện gì? Vốn là đôi bên chuẩn bị đánh sao biến thành cùng đứng một bên?

Nam nhân!

“Xú nam nhân, các ngươi ăn hiếp một cô gái yếu đuối. A!”

Cái móng nhỏ đánh thương của nàng lại vô tình bị đánh một chưởng, nàng không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, tránh cho cái móng bị đánh đến nở hoa.

“Được, chúng ta đi trước, hôm khác trở lại.” Hai Đại Đầu nói.

Đại Đầu trại luôn luôn cùng Cuồng Phong trại đối địch lần này lại dễ dàng rút đi, tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Bất quá bọn hấn kinh ngạc hơn chính là đôi nam nữ cãi nhau trước mắt này.

“Không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được làm phiền ta!” Hấn khiêng nàng sải bước đi vào bên trong nhà, đi được một nửa lại dừng bước

giao phó, “Trời Hương Nhi lại cho ta, nhốt vào phòng chứa cũi đi!”

“Ngươi không thể!” Tiểu Trúc kêu to.

“Tiểu thư, cứu mạng!” Hương Nhi sợ hãi.

“Nam nhân chết tiết, ngươi không thể làm như vậy!”

“Mộng Tiểu Trúc, nàng nói thêm một câu nữa, ta liền giết nàng!” Một câu đe dọa tức giận của hắn nói ra làm hiện trường lập tức yên tĩnh.

Mộng Tiểu Trúc không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn để hắn khiêng vào phòng, giống như bao cát thô lỗ vút xuống trên giường.

“Ngươi thật thô lỗ!”

“Bởi vì ta tức giận.”

“Ngươi tại sao tức giận? Ngươi ——”

“Nữ nhân đáng chết!” Hắn cũng không chịu được nữa rồi, không nói hai lời tháo đai lưng bắt lấy hai tay của nàng, trói chặt lại.

“Ngươi làm gì —— A!” Tiếng kháng nghị của nàng bị khăn lụa nhét lại.

“Ta sợ nàng nói nữa, ta sẽ không nhịn được đánh ngươi!”

Đôi mắt to của Tiểu Trúc căm tức nhìn hắn, vẻ mặt không phục.

“Nàng không phục?”

Không, ta là hận ngươi, hận ngươi chết đi được! Tiểu Trúc dùng ánh mắt nói cho hắn biết.

Đức Chiêu ngưng mắt nhìn nàng, vuốt ve gương mặt của nàng, khẩu khí trầm thấp tựa như gió đêm, nhẹ nói, “Hận ta sao?”

Đúng! Kẻ bạc tình!

“Vậy ta an tâm”

Nàng không hiểu nhìn chăm chú vào hắn.

“Chuyện kể tiếp ta cần làm. Sẽ làm nàng càng hận ta hơn.”

Không thể nào? ! Chẳng lẽ hắn muốn đánh nàng, hay là. Muốn giết nàng?

Làm sao bây giờ? Người nào có thể cứu nàng? Xong rồi, nàng lần này chết chắc!

Đang lúc Tiểu Trúc không biết làm sao, hắn lại đưa tay cởi y phục nàng ra ——

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Ừm.” Hắn muốn làm gì? !

“Nàng chẳng những hiểu lầm ta, còn muốn trở về gả cho người khác, không thể tha thứ!” Ánh mắt của hắn giống như là muốn một miếng ăn sạch nàng.

“Ừm.” Nàng muốn thay mình giải thích, nhưng không nói được.

“Ta muốn trừng phạt nàng! Ta muốn để cho nàng biết, đời này nàng chỉ có một nam nhân là ta!”

“Ừm!” Không muốn!

Mặc cho trong lòng nàng điên cuồng kêu to, vẫn không ngăn cản được động tác của hắn. Hắn như dã thú nổi điên lao tới trước mặt nàng, giữ lấy bả vai của nàng điên cuồng lay động. “Nàng để cho ta trở thành kẻ bị mọi người nhạo báng!”

Tiểu Trúc cảm giác mình sắp bị hắn lung lay đến vỡ ra.

Đức Chiêu dùng sức đẩy nàng, đứng ở trước giường, mặt tức giận nhìn nàng.

Bên trong phòng nặng nề, không khí âm ỉ ép người ta tới khó thở, Tiểu Trúc nâng đôi mắt đầm lệ nhìn hắn, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

“Không ai có thể lừa gạt ta!” Hắn cứng nhắc nói. “Bất cứ kẻ nào dám lừa ta. Nhất định phải trả giá thật lớn!”

Hắn bắt ngờ lao tới trước mặt nàng, thò tay vào trong ngực nàng, bỏ miếng khăn trong miệng nàng ra, sau đó bắt chấp hung hăng hôn nàng.

Nàng muốn phản kháng, bắt đầu dĩ sức lực của nàng căn bản là không lay động được hắn. Nàng cự tuyệt nụ hôn của hắn, tự tôn còn lại khiến nàng phản kháng, cuối cùng ——

Nàng dùng sức cắn môi của hắn, làm hắn đau, kêu một tiếng.

“Nàng dám cắn ta? !”

Trên môi của nàng có máu của hắn, trên mặt tái nhợt là chỗ nước mắt, tóc tai rối bời.

“Không được chạm vào ta! Ngươi không có tư cách chạm vào ta!” Nàng lớn tiếng trách cứ.

“Nàng!” Hắn tức giận, bàn tay chậm rãi đặt lên cái cổ yếu ớt của nàng, từ từ dùng sức, làm nàng cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó.

Tiểu Trúc nhắm mắt lại chờ đợi hắn kết thúc tính mạng của nàng, cũng cùng nhau kết thúc tình yêu cùng thống khổ của nàng với hắn ——

Nhưng hắn lại chậm chậm buông lỏng tay ra.

Tiểu Trúc từ từ mở mắt ra, trong con ngươi đen của hắn nhìn thấy cái chết càng làm nàng thêm sợ.

“Ta sẽ không để nàng dễ dàng như vậy.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Nếu nàng đem mình làm vật chơi đùa của nam nhân, vậy nàng sẽ phải cố gắng phục vụ ta, thỏa mãn ta.”

“Không!” Nàng muốn tránh ra hướng khác, lại bị hắn mạnh mẽ áp đảo ở trên giường.

“Ngươi buông ta ra!” Nàng liều mạng giãy giụa.

Chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đức Chiêu phát ra một nụ cười tà ác, bàn tay nhẹ vuốt ve da thịt tuyệt non như hải nhi của nàng.

“Từ trên thân thể xinh đẹp này của nàng, ta có được rất nhiều thú vui, nhưng ta vẫn có thể để cho nàng sống không bằng chết!”

“Ngươi không phải là người! Ngươi là cầm thú!”

Nàng bắt đầu dĩ mạng chửi hắn thậm tệ nhưng không ngăn cản được hắn cời y phục nàng ra, hai chân của nàng cố gắng di chuyển. Lại bị chân hắn đè lại.

Cả người hắn ngồi trên chân nàng, ánh mắt lãnh khốc nhìn nàng run rẩy không thôi.

Hắn lột sạch y phục trên người nàng chỉ để lại một cái yếm nhỏ màu hồng, tiếp đó bàn tay kéo cái yếm ra ——

Tiểu Trúc tức giận mắng to, “Ta hận ngươi!”

Đức Chiêu sắc mặt biến hóa, nhưng hắn rất nhanh dùng sự lạnh nhạt che giấu. “Hiển nhiên nàng vẫn không rõ tình cảnh của mình —— bây giờ ta là chủ nhân nàng, bất kể nàng phản kháng như thế nào, oán hận như thế nào, cuối cùng cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!”

“Không ——” Tiểu Trúc nhắm mắt lại, cái yếm bị hắn dùng lực xé ra, bộ ngực đầy đặn căng tròn hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

“Ngươi dùng vũ lực uy hiếp ta, cái gì mà chính nhân quân tử chứ?”

“Ta muốn nàng chính là muốn nàng, cùng chính nhân quân tử chẳng có quan hệ gì!”

Hắn cúi đầu cuồng liệt lại tức giận lần nữa hôn nàng, nàng liều mạng phản kháng, không để cho lưỡi của hắn có cơ hội xâm nhập, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ xâm lấn, không để ý tới nỗi thống khổ của nàng, cho nàng chịu đựng sự trừng phạt khó khăn nhất của kháng cự.

“Không.” Nàng quay đầu đi chỗ khác, môi của hắn lại chậm rãi trượt xuống, đôi môi nóng rực như một ngọn lửa thiêu đốt, dọc theo cổ của nàng, đi tới bộ ngực đầy đặn mềm mại.

“Thật đẹp.” Hắn há miệng ngậm nhũ hoa run rẩy kia, nhẹ sáp lõi kéo nụ hoa nhạy cảm, đưa tới trong cơ thể nàng từng luồng nhiệt nóng.

“Dừng tay.” Nước mắt của nàng chảy xuống, chậm rãi chảy xuống, len vào trong mái tóc đen nhánh của nàng, biến mất không thấy.

“Ồ trong suy nghĩ của nàng, ta đã là tội đáng chết vạn lần, không thể tha thứ, vậy ta xấu xa, cũng không có gì khác biệt!” Hắn lãnh khốc nói, một tay vuốt ve da thịt nàng, một tay kia trượt vào giữa hai chân nàng.

“Không!” Nàng lắc đầu mãnh liệt kháng cự.

“Tiểu mèo hoang, đừng chọc giận ta, nếu không ta không dám bảo đảm ta sẽ không mất khống chế tổn thương nàng.”

“Người đã tổn thương ta!”

Hắn mặt lạnh, dùng sức kéo chân của nàng ra đồng thời dùng thân thể mình chống đỡ, nàng chỉ có thể xấu hổ chịu đựng nơi thần bí của nàng bị hắn nhìn không sót cái gì.

“Nàng chẳng lẽ còn không hiểu, ta chính là muốn trả thù, tổn thương nàng sao?”

Sắc mặt của nàng lập tức trắng xanh, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Hắn nhìn mặt nàng như hoa đào, bộ dáng kiều diễm ướt át, mặc dù trong lòng tức giận với nàng, nhưng khát vọng lại sâu hơn.

Hơn nữa thân thể nàng mềm mại xinh đẹp như một búp bê bạch ngọc tinh xảo, đã sớm làm nam nhân mất đi lý trí càng thêm cuồng bạo.

Hắn điên cuồng mút nhũ phong mê người của nàng, dùng lực xoa nắn, Tiểu Trúc cảm nhận được một cảm giác đau đớn cùng thoải mái, làm nàng không tự chủ được nũng nịu, bất đắc dĩ kêu nhỏ.

“Buông ta ra.” Nàng kêu khóc lắc đầu, chỉ cầu hắn đừng đối xử nàng tàn khốc như vậy.

“Không có khả năng! Nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu!” Hắn mâu hắn lóe ra tà khí, ngón tay vô tình lần nữa đâm vào tiểu huyết của nàng.

“A. Đau quá.” Ngón tay hắn thô bạo nhanh chóng ra vào trong cơ thể nàng, một hồi đau đớn xen lẫn hưng phấn không thể nói lên, chậm chậm thiêu đốt nàng.

Đức Chiêu cố ý đối xử thô bạo với nàng như vậy. Lúc trước hắn đối xử với nàng tràn đầy ôn nhu, thật lòng thương tiếc, nàng ngược lại hiểu lầm hắn, coi hắn là đại phiêu dân dùng vũ lực cùng quyền thế ăn hiếp nữ tử yếu đuối.

Đáng giận hơn chính là, nàng còn đem hắn cùng Hương Nhi ở chung một chỗ. Loại chuyện hoang đường này, bất kỳ người có đầu óc đều biết là không thể nào.

Cho nên hắn bởi vì nàng không phải là quá đàn, chính là cố ý muốn lấy cớ này rời xa hắn.

“Nàng nhớ nàng từng nói qua một câu không?” Hắn thờ dốt hỏi, trên mặt lộ đầy kích tình, nhưng giọng nói vẫn lạnh lẽo vô tình.

Tiểu Trúc căn bản là không cách nào mở miệng, chỉ có nước mắt nhệch nhả chấp nhận sự trừng phạt, đùa bỡn của hắn. Mà nàng càng hận thân thể chính mình không chịu thua kém khi hắn trêu chọc, lại không tự chủ được đưa eo nghênh hợp.

Đức Chiêu cũng không ép nàng trả lời, hưng hăng hôn nàng, mang theo trừng phạt cùng cừu hận chà đạp cánh môi mềm mại của nàng, từ trên người nàng truyền tới một mùi thơm nhẹ nhàng như một loại thuốc thúc giục, kích thích thân thể hắn căng thẳng.

Mặc dù từng giọt nước mắt của nàng thấm vào tim hắn, nhưng lại không ngăn cản được khát vọng hắn đoạt lấy nàng — khi nàng ở dưới thân hắn thờ gáp, thân thể mềm mại run rẩy dưới hắn, ngọc ngậy, cái hấp dẫn đó đối với nam nhân mà nói đủ để trí mạng —

Khi hắn phát hiện tâm mình vẫn rung động vì nữ nhân đáng giận trước mắt này thì hắn đem toàn bộ tức giận biến thành ngôn ngữ, phát tiết ở trên người của nàng.

“Quả thật là nữ nhân dâm tiện! Trong miệng nói không muốn, thân thể lại phản ứng như vậy. Nàng cũng đã ướt đầm!”

Tiểu Trúc tan nát cõi lòng muốn tránh thoát hắn, nhưng thân thể hắn đè ép nàng, nàng như thế nào cũng thoát không được. “Không cho phép người chạm vào ta, nếu không ta chết cũng sẽ không tha thứ chuyện hôm nay người đã làm với ta!”

Ánh mắt hắn bốc lửa gắt gao nhìn thẳng vào khuôn mặt thương tâm đầy nước mắt của nàng. “Vậy thì như thế nào? Dù sao ta không quan tâm!”

Tiểu Trúc lập tức xanh mặt, hắn không chút lưu tình mở rộng thêm hai chân nàng ra, tiếp đó nhanh chóng cỡi y phục mình xuống, hoàn toàn lộ ra thân thể

phái nam cường tráng, tràn đầy.

Nàng cảm giác được trước tiểu huyết của nàng có một vật nóng rực chĩa vào.

“Không muốn?” Nàng nức nở nói, cầu xin hắn đừng đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy.

“Muốn hận ta thì hận đi!”

“Không. A!”

Nàng kêu to một tiếng, nước mắt nhanh chóng từ trong mắt rơi xuống, cảm thấy thân thể bị hắn kịch liệt đâm vào, mạnh mẽ như vậy, kiên quyết đoạt lấy nàng.

Mặc dù thân thể của nàng không đau, nhưng lòng của nàng lại bị xé rách.

Nàng nhắm mắt lại cự tuyệt nhìn hắn, cự tuyệt cảm giác, nhưng vẫn khắc chế không được nước mắt.

Đức Chiêu hôn mặt của nàng, môi của nàng, hai tay vuốt lên ngực mềm mại của nàng, treu chọc, vuốt ve nhũ hoa nhạy cảm kia, làm bản năng thân thể của nàng tiết ra nhiều ái dịch hơn, để cho hai người kết hợp dễ dàng hơn.

Tiểu Trúc cắn răng nhắm hai mắt chịu đựng hắn ở trong cơ thể mình ra ra vào vào, cho rằng đây chính là trả thù tàn khốc nhất của hắn đối với nàng.

Nhưng nàng sai lầm rồi!

Theo tốc độ hắn càng lúc càng tăng nhanh, càng ngày càng có lực, hô hấp của nàng trở nên dồn dập, có tia lửa nào đó quen thuộc phát tán ra từ dưới bụng của mình ——

Môi của nàng không tự chủ được bật ra tiếng rên rỉ xấu hổ, tất cả lý trí, tức giận, oán hận từ từ bị bỏ quên, một sức mạnh xa lạ xâm chiếm tới, làm nàng hoàn toàn không khống chế được mình.

“A.” Nàng nhẹ giọng kêu khiến người ta mất hồn, sự phần nộ của hắn vào giờ khắc này hoàn toàn tiêu tán.

Hắn ôm chặt lấy nàng, “Nàng cự tuyệt không được ta! Nàng là của ta, đúng không?”

“Ta.” Nàng muốn mở miệng, nhưng lại bị môi của hắn hung hăng che lại. Hắn phảng phất như một dã thú đói khát, cuồng dã hôn nàng, hôn đôi môi sưng đỏ, hạ thân chiếm đoạt nàng không ngừng.

Dục vọng của hắn làm nàng hoàn toàn không thể ngăn cản hoặc chống cự, chỉ có thể đắm chìm vui thích hắn mang lại cho nàng, nhiệt tình nghênh hợp hắn.

Hai người hoàn toàn để mặc cho tình cảm của mình, để mặc cho ham muốn lẫn nhau, lần lượt cuồng dã lại nguyên thủy kết hợp, tất cả tức giận, cừ hận vào thời khắc này toàn bộ hóa thành kích tình.

Khi Tiểu Trúc thờ hồn hên theo hắn vòng tình rên rỉ kêu to, mặc cho sóng lớn cao trào bao phủ mình, nàng tuyệt vọng hiểu được, thì ra nàng không bao giờ có thể là nàng.

Trong cuộc chiến nơi này, nàng hoàn toàn thua cuộc.

Hắn chẳng những có được thân thể nàng, cũng lấy được tâm của nàng.

Đạt được kích tình dục vọng thỏa mãn trước nay chưa có, nhưng tâm Đức Chiêu lại vẫn không cách nào bình ổn.

Hắn vẫn nằm ở trên người nàng, bên tai nghe được tiếng thờ dốc của hai người, trong mũi là mùi thơm mê người trên người nàng, còn có một mùi tình yêu.

Hắn lật thân thể của nàng, đưa tay muốn ôm nàng, lại bị nàng đẩy ra.

“Không được chạm ta!” Nàng kiên quyết nói. Hắn rút cuộc còn phải làm nhục nàng như thế nào mới cam nguyện?

Hắn vươn tay giữ lấy cằm nàng, ép nàng nhìn hắn.

“Không nghĩ tới ta ở trong lòng nàng lại không đáng tin như vậy. Nàng đối với ta một chút cảm giác tín nhiệm cũng không có!”

Tiểu Trúc muốn chạy trốn, lại bị hắn vòng ở thắt lưng, lần nữa áp đảo trên giường.

“Xú nam nhân, ngươi hành hạ ta còn chưa đủ sao? Để cho ta đi!”

Chỉ thấy trên mặt Đức Chiêu chậm rãi hiện lên nụ cười tà khí làm người ta bất an, “Tiểu mèo hoang cố chấp của ta, trừ trên giường của ta, nàng nơi nào

cũng không thể đi.” Ánh mắt của hắn lướt qua con mồi yêu thích của mình, “Nữ nhân ta muốn chỉ có một mình nàng —”

“Ta cho là ngươi sẽ không như vậy.” Nàng đột nhiên bật ra một câu.

“Như vậy?” Hắn cau mày hỏi.

“Hoa ngôn xảo ngữ, lời ngon tiếng ngọt. Ta cho ngươi biết, ta mặc dù không thông minh, nhưng không có ngốc đến mức sẽ bị một, hai câu lời ngon tiếng ngọt lừa gạt đến không tỉnh táo.”

Mặc dù nàng rất muốn tin tưởng lời đường mật của hắn.

“Ta chỉ muốn nàng hiểu, nàng thuộc về ta. Bất kể nàng có ghét ta bao nhiêu, đều không thay đổi được sự thật.”

“Ngươi!”

Nàng tức giận nhìn hắn, lại bị vẻ nghiêm túc trên mặt hắn dao động — phảng phất hắn so với lúc trước càng thêm nghiêm túc hơn.

Hừ, đừng tưởng rằng như vậy là có thể lừa gạt nàng! Hắn, xú nam nhân ăn hiếp tỷ muội tốt nhất của nàng, nàng không thể động tâm cũng không thể tin tưởng hắn —

Khoan đã, động tâm?

Không, nàng mới không thích xú thô phi bá đạo lại chuyên chế này, sẽ không!

Nhìn thấy quật cường đầy mắt nàng, Đức Chiêu bình sinh không có nổi giận như vậy.

“Vi sao nàng không muốn phục tùng ta?” Hắn bắt đầu nói.

Mà hắn cũng là đáng chết như vậy, hung hăng muốn nàng, phảng phất cả thế giới chỉ còn lại một nữ nhân là nàng.

Trong lúc bất chợt hắn nghĩ đến, nàng tới nơi này là muốn tìm chân mệnh thiên tử đích thực của nàng —

“Nàng không phải là vẫn còn vọng tưởng gặp chân mệnh thiên tử thầy tướng số nói chứ?” Hắn không nhịn được ghen ghét dữ dội.

“A?” Nàng quên mất chuyện này.

“Ta nói cho nàng, nàng đã là nữ nhân của ta, không được dựa đầu vào ngực nam nhân khác, nàng có nghe không? !” Hắn nói xong còn dùng lực lắc lắc nàng, như muốn đem nàng lay động cho tỉnh.

“Ngươi cho là ta.” Nàng là nữ nhân thủy tính dương hoa như vậy sao? Hiểu lầm của hắn làm nàng cảm thấy một hồi bị thương.

Mặc dù ban đầu nàng vì tìm kiếm chân mệnh thiên tử mà đến, nhưng hôm nay thân thể của nàng đã thuộc về hắn, đã không thể dựa đầu vào ngực nam nhân khác được nữa.

Mà hắn cư nhiên hoài nghi nhân cách của nàng, trình tiết của nàng.

“Nàng nói, trong lòng nàng không phải nghĩ như vậy?” Hắn hăm dọa.

“Cho dù là thế thì sao?” Nàng giận dữ rống to. Dù sao hắn cũng không thuộc về nàng, hắn muốn kết hôn Hương Nhi, gánh lấy trách nhiệm!

“Tiện nhân!”

Đức Chiêu giận đến cả người phát run, không chút suy nghĩ liền quăng Tiểu Trúc một cái tát, đánh nàng ngã về một bên.

“Nàng nằm ở bên cạnh ta, nhưng trong lòng nghĩ tới nam nhân khác, nói cho nàng, ta không có, người khác cũng đừng mơ tưởng có được! Giờ nàng có chết đi, bất kể nàng có nguyện ý hay không, nàng vĩnh viễn đều chỉ có một nam nhân là ta đây!”

Hắn giận dữ đẩy nàng ra, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, phát tay áo rời đi.

Tiểu Trúc nằm ở trên giường, cuộn tròn lại thân thể mình, giọt nước mắt lớn không nhịn được lăn xuống.

Kết quả như nàng muốn, không phải sao? Tại sao lòng của nàng lại đau như vậy.

Nàng cũng không lừa được mình nữa. Nàng căn bản không muốn đem hắn cho bất cứ kẻ nào, cho dù là Hương Nhi thân như tỷ muội !

Bất quá tất cả đều đã quá muộn.

Thôi! Nàng mệt quá, cái gì cũng không muốn, cũng không cần biết

Tiểu Trúc khóc lóc rồi ngủ thiếp đi, trong mộng, nàng cùng Đức Chiêu vui vẻ, yêu nhau, hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“Người người yêu không phải là Đức Chiêu?” Tiểu Trúc mở to mắt.

“Không phải.” Hương Nhi lắc đầu. Nàng làm sao có thể thích Sơn đại vương chuyên chế lại đáng sợ đó? !

“Hắn không có bội tình bạc nghĩa?” Tiểu Trúc ánh mắt mở càng lớn.

“Tiểu thư, ta căn bản không thể cùng cô gia có cái gì — ngay cả người mù cũng biết người trong lòng cô gia là nàng!”

“Nhưng người không phải nói thương hắn?”

“Ta yêu là Tiểu Vương! Là tiểu thư hiểu lầm ý ta nói. . . , mà ta cũng biết tiểu thư hiểu lầm, mới có thể khiến tiểu thư hiểu lầm cô gia, kết quả là cãi nhau như vậy.” Thật là vô cùng phức tạp. Không nghĩ tới kịch trên sân khấu cũng phát sinh ở trên người bọn họ.

Tiểu Trúc lập tức khóc lên, “Ta nhất định là điên rồi, mới có thể tổn thương hắn như vậy. Hắn nhất định sẽ không để ý ta nữa, làm sao bây giờ?”

Hương Nhi vỗ vỗ bả vai của nàng an ủi, “Tiểu thư đừng lo lắng, chỉ cần cùng ngài giải thích rõ, bồi thường một chút không phải là. Đại vương thương nàng như vậy, sẽ không tức giận nàng nữa.”

“Thật sao?” Tiểu Trúc lau nước mắt, rốt cục có một chút hi vọng.

Nhưng vào lúc này, có người vội vã chạy vào.

“Không xong!”

“Sao vậy?”

“Đại vương bị người ám toán, bị thương!”

Tiểu Trúc tâm mất khống chế, kinh hoàng, trong đầu hiện lên tất cả những chuyện đáng sợ.

Xú thổ phi đó ngàn vạn không thể có chuyện, nếu không nàng nhất định sẽ khóc chết

Nàng đi tới trước cửa phòng Đức Chiêu, người đứng quanh ở bên ngoài vừa nhìn thấy nàng, lập tức tự động nhường đường.

Tiểu Trúc bước vào phòng, thấy nam nhân ngồi ở bên trong phòng.

Hắn ngồi im, chẳng qua là trên ngực dính vết máu loang lổ, có chút dọa người.

“Người không sao chứ?” Nàng quan tâm hỏi.

Đức Chiêu nhìn thấy nàng, trong mắt không có xuất hiện thâm tình ngày xưa, ngược lại là lạnh lùng, bên mép dâng lên nụ cười hờ hững, “Nàng còn có thể quan tâm ta?”

“Dĩ nhiên —”

“Không cần!”

Tâm Tiểu Trúc đột nhiên chấn động, vì sự vô tình của hắn mà lui về phía sau một bước. Nàng biết hắn đang giận nàng, mà hắn vô tình là làm nàng đau khổ sống không bằng chết.

Nàng hít thật sâu, “Người đừng như vậy. Ít nhất cũng chờ vết thương tốt hơn chút nữa —”

“Ta không cần nàng giả bộ!”

Hắn dùng sức khẽ động vết thương, chân mày không khỏi nhíu lại.

“Làm sao người bị thương?” Nàng cố nén cảm giác muốn cãi nhau với hắn, không hy vọng để cho hắn quá mức kích động mà lần nữa làm động tới vết thương.

“Nàng không cần lo lắng. Nàng sẽ không trở thành quả phụ đâu.” Hắn cười lạnh.

Tiểu Trúc giận đến nói không ra lời, định trực tiếp đi tới bên cạnh hắn, muốn cởi áo khoác của hắn ra.

Đức Chiêu vươn tay cầm tay của nàng, ánh mắt lạnh lẽo đầy đe dọa nhìn nàng, “Đừng ép ta nổi giận với nàng.”

“Người muốn đánh ta hay hung dữ với ta đều được, nhưng trước hết, ta nhất định phải xử lý vết thương của người.” Nàng xoay người phản phó, “Hương Nhi, đi lấy chút nước nóng và vải sạch, còn nữa, lấy kim sang được ta mang từ nhà đi, cầm tắt cả tối đây.”

“Dạ.”

Đức Chiêu muốn đẩy nàng ra, kê nàng cách hắn xa một chút, nhưng tay của hắn giữ chặt nàng, không nỡ buông ra.

Chờ Hương Nhi mang tất cả đồ tới, Tiểu Trúc hạ lệnh trực khách, “Toàn bộ các người đi ra ngoài, Đại vương có ta chăm sóc là được.”

Mọi người chần chờ, không biết nên hay không nên nghe lời của nàng.

“Các người cũng đi ra ngoài đi!” Đức Chiêu lạnh lùng nói.

Chờ tất cả mọi người đều rời đi, Tiểu Trúc mới chậm rãi xoay người lại đối mặt hắn.

Khi nàng cởi xiêm áo dính vết máu loang lổ kia, bị vết thương của hắn làm giật mình. “Vết thương của người thật sâu!”

“Không sao, chẳng qua là vết thương nhỏ thôi.”

“Vết thương nhỏ? !” Nàng nhìn vết thương máu chảy đầm đìa kia, cố gắng k té xi, cầm khăn vải sạch ngâm ở trong nước nóng.

“Sao người lại bị ám toán vậy? Không có ai bảo vệ người sao? Người ——”

“Nàng thật rầy rà!” Hắn gầm nhẹ một tiếng.

Tiểu Trúc im lặng, trong lòng vô hạn ủy khuất.

Đức Chiêu không nói gì, không muốn nói cho nàng biết, bởi vì hắn vô cùng nhớ nàng mà thất thần, mới có thể không có chú ý tới có người ám toán. Cũng may công phu của hắn không tệ, nếu không có thể liền đi đòi nhà ma.

Tiểu Trúc tay chân vụng về thay hắn băng bó vết thương. “Ta không thường xuyên làm chuyện như vậy.” Nàng ngượng ngùng nói.

“Nhìn ra được.” Đức Chiêu ngẩng đầu lên, muốn nói với nàng băng bó xong có thể đi ra ngoài, nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn nàng, lại bị lạc ở trong đôi mắt ngập nước kia.

Lão Thiên, nàng thật đẹp! Tựa như đóa hoa mùa xuân mới nở. Hắn nhớ mình đã thật lâu không có chạm vào da thịt như oa nhi của nàng, hôn đôi môi đỏ mọng như anh đào đỏ mọng của nàng, nàng bây giờ đang chạm vào hắn, hắn lại không thể chạm vào nàng. Thật là khó chịu!

“Nàng có biết mình phạm vào một sai lầm cực lớn?” Ngữ khí của hắn lạnh như băng.

“Sai lầm? Ta không hiểu người nói gì.”

Hắn thành linh một tay chế trụ vai nàng, lực đạo to lớn, làm nàng đau kêu thành tiếng.

“Đức Chiêu, người làm đau ta! Ta nào có phạm lỗi gì?”

“Có! Nàng đáng chết!”

“Người bây giờ tâm tình không tốt, chúng ta hôm nào bàn lại.” Nàng muốn chạy trốn, hắn lại không chịu buông.

“Ta biết, trong đầu nàng vẫn không vứt bỏ ý nghĩ tìm kiếm nam nhân có ký hiệu trước ngực.Được, ta liền đi lấy một ký hiệu, như vậy nàng có thể từ bỏ chứ?”

Tiểu Trúc mờ to mắt nhìn nam nhân nổi giận trước mắt. Mặc dù hắn dữ dội như vậy, cũng không làm tổn hại nị lực nam tính của hắn.

Tóc đen xổ ra cùng hơi thở cuồng dã càng làm cho hắn có loại phóng đảng, một chút cũng không giống sự lạnh nhạt tự đại bình thường của hắn, giống

như một nam nhân đầu khổ vì tình.

Đức Chiêu đột nhiên hướng ra ngoài rống to, “Mang rượu tới!”

Tiểu Trúc cả kinh, “Ngươi bị thương không thể uống rượu!”

“Ta mặc kệ!” Hắc bá đạo nói.

Không bao lâu, người làm liền dọn rượu và thức ăn lên, Đức Chiêu đi tới trước bàn ngồi xuống.

“Tới đây!” Hắc ra lệnh với Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc chậm rãi đi tới bên cạnh hắc, bị hắc một phát kéo vào trong ngực. “Uống rượu!”

“Ta không ——”

Hắc không chấp nhận nàng cự tuyệt, “Ta ra lệnh nàng uống, nàng phải uống!”

Tiểu Trúc còn muốn phản kháng, hắc đã đem chén rượu uống cạn, sau đó giữ lấy đầu của nàng, môi không chậm trễ đặt lên nàng.

“A.” Rượu trong miệng hắc chảy hết vào trong miệng nàng, nàng cảm thấy nhịp tim mình trở nên rối loạn, toàn thân mềm yếu, hoàn toàn bị lạc trong sự kích động của hắc.

Lưỡi của hắc nhẹ mở đôi môi nàng, thừa dịp mà tiến vào, không chút kiêng kỵ trêu chọc nàng, làm nàng không thể không theo hắc nhảy múa.

Khi hắc luyến tiếc rời khỏi đôi môi mê người của nàng, nàng thẹn thùng nhưng lại xinh đẹp bất khả tư nghị như vậy.

“Uống ngon sao?” Thanh âm của hắc khàn khàn, ngay cả chính hắc cũng giật mình.

“Đức Chiêu.” Nàng khẽ gọi tên hắc.

Hắc ôm chặt lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng, tham lam hấp thụ mùi thơm làm người ta quẩn luyến ở trên người nàng.

Hắc vươn tay giữ lấy mặt nàng, “Nàng là của ta, không có ai có thể chạm vào nàng, nàng biết không?”

Nghe được lời bá đạo của hắc, tức giận trong lòng Tiểu Trúc liền không nhịn được bùng lên. “Tại sao ngươi lại nói ta là của ngươi?”

“Chỉ bằng ta là nam nhân đầu tiên của nàng!” Hắc bắt lấy bả vai của nàng.

“Đau quá. Ngươi điên rồi phải không?” Nàng bị hắc bắt lấy mà đau đớn kêu thành tiếng.

“Đúng! Ta điên rồi, ta đồ kị hơn là nổi điên!” Hắc tựa như dã thú bị thương rống giận.

“Nhưng thầy tướng số nói chân mệnh thiên tử của ta không phải là ngươi ——”

Lời của nàng làm hắc càng thêm tức giận, “Chính là ta! Chỉ có ta có thể hôn nàng, chạm vào nàng, đoạt lấy nàng!”

Mặt nàng đỏ lên, hai tay liều mạng muốn đẩy hắc ra, “Ngươi không thể! Buông ta ra!”

“Nàng không thể cự tuyệt ta!” Nói xong, hắc liền mãnh liệt hôn nàng.

Lửa ghen cộng thêm rượu còn thúc giục, hắc không còn là Đức Chiêu tinh táo, tự đại, hắc bây giờ chỉ là một nam nhân bị ghen tỵ hành hạ.

Hắc đẩy ngã Tiểu Trúc không ngừng giãy giụa ở trên giường, lại đem thân thể của mình đặt lên nàng.

“Đức Chiêu, đừng như vậy! Ta sợ.” Nàng nói là sự thật, lúc này nàng thật sự sợ hãi nam nhân mất khống chế này.

“Không phải sợ ta! Ta vĩnh viễn cũng sẽ không tổn thương nàng.” Hắc ở bên tai nàng không ngừng roi xuống những cái hôn.

“Không! Thả ta ra, van cầu ngươi.” Nàng không nhịn được cầu khẩn.

Hắc gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ hoa dung thất sắc của nàng, trong lòng tràn ngập khó chịu, nhưng vừa nghĩ tới trong lòng nàng có nam nhân khác, hắc không cách nào nhịn được.

Hắc lắc đầu một cái, trên mặt xuất hiện cổ chấp trước nay chưa có, “Không! Ta vĩnh viễn cũng sẽ không thả nàng !”

“Ngươi.”

Nàng còn chưa kịp phản ứng kịp, y phục liền bị hấn lột sạch. Mà thân thể xinh đẹp lại trắng nõn của nàng càng làm hấn thêm điên cuồng.

Hấn lúc này chỉ muốn chà đạp tiểu nữ nhân vô cùng khả ái lại mê người trước mắt này.

Hấn gần như điên cuồng hôn nàng, hai tay không ngừng vuốt ve trên người nàng, há miệng ngậm nhũ hoa của nàng dùng sức mút.

“A. Đứ Chiêu.” Nàng giống như bị điện giật, toàn thân tê dại.

“Tiếng kêu của nàng thật là dễ nghe, kêu lớn hơn chút nữa!”

Tiểu Trúc mặt đỏ bừng, nhưng vẫn không cách nào khắc chế phát ra rên rĩ mất hồn làm lòng người lay động.

Đứ Chiêu đem hai chân của nàng vòng bên thắt lưng mình, không có báo động trước liền dùng sức xâm nhập tiểu huyết chặt chẽ của nàng.

“A. Nhẹ một chút.” Tiểu Trúc không tự chủ được kêu thành tiếng.

“Tiểu mèo hoang, nàng là của ta! Ta sẽ không để cho cho bất luận kẻ nào.” Hấn không ngừng nói, cũng không có thả chậm cuồng liệt đoạt lấy, tựa như là dâm thú không ngừng ở trên người của nàng tiến vào, khiến nàng kêu lên liên tiếp.

“Đứ Chiêu. Chậm một chút.” Cả người nàng cũng bị hấn lay động mà sắp tan ra.

Đứ Chiêu không quản được nhiều như vậy, dục hỏa thiêu đốt lý tính hấn, hấn chỉ muốn hung hăng đoạt lấy nàng, để cho nàng chỉ muốn hấn, nghe cái miệng nhỏ của nàng chỉ gọi tên hấn, chỉ có hấn có thể vuốt ve, liếm mát từng tác thân thể nàng, vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng.

“Không được! Ta không chịu nổi.” Tiểu Trúc vong tình kêu, hai tay ôm chặt hấn.

Hấn càng mãnh liệt rút ra, thanh âm nàng kêu càng lớn, cảm giác cả người bị hấn dẫn tới Thiên đường.

“Tiểu Trúc. Ta yêu nàng!”

Đứ Chiêu gầm nhẹ một tiếng, sau đó cả người run rẩy một cái, đem tất cả dục vọng theo lửa nóng kia bắn vào hoa tâm của nàng ——

Tiểu Trúc đón nhận nóng bỏng kia, lần nữa đạt tới cao trào.

“Đứ Chiêu.” Nàng vô lực ôm thân thể ướt mồ hôi của hấn, để cho thủy triều kích tình bao phủ hai người. hấn yêu nàng? !

Tiểu Trúc mở to mắt, một chút cũng không buồn ngủ.

Đứ Chiêu còn lại là dựa vào trước ngực mềm mại của nàng, một tay ôm hông của nàng, một cái chân khác bá đạo ngăn chặn bắp đùi của nàng, tràn đầy tham muốn giữ lấy.

Nghe được tiếng kêu nhẹ của hấn, nhìn hấn ngủ say trước mặt, trái tim của nàng lần nữa rung động vì hấn.

Nàng vừa mới nghe được hấn nói ba chữ kia.

Nàng ôn nhu vuốt mái tóc đen dày của hấn, trong lòng tràn đầy quyến luyến với nam nhân này.

Nhưng. Hấn nói như vậy, có thể chỉ bởi vì hấn uống say.

Nếu như tỉnh rượu hấn liền quên những lời đã từng nói. . . , đến lúc đó nàng phải làm sao?

“Đứ Chiêu. Ta nên làm cái gì bây giờ?” Nàng ôm hấn lăm bầm hỏi.

Hấn dĩ nhiên không có trả lời nàng.

Vì vậy hai mắt nàng nhắm lại, tham lam hấp thụ nhiệt độ ấm áp của hấn. Hi vọng thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này.

Trong sự ấm áp của hấn, nàng bất tri bất giác cũng tiến vào mộng đẹp.

Đứ Chiêu hoảng hoảng hốt hốt mở mắt ra, một trận nhức đầu vô cùng nhanh chóng đánh úp về phía hấn.

Đáng chết! Hấn đã lâu không có uống nhiều như vậy.

Hấn phát hiện vật nhỏ ngọt ngào trước ngực mình, hơi thở an ổn nhẹ phẩy ngực hấn.

Hấn không nhịn được vươn tay vuốt ve sợi tóc mềm nhỏ của nàng, cũng không che giấu được tình cảm trong lòng nữa.

Khuôn mặt trắng nõn của nàng trở nên ửng hồng mê người, hàng lông mi dài kia bao trùm lên mỹ mâu trong veo, đôi môi bị hấn hôn sưng đỏ, chứng tỏ

hai người từng có kích tình.

Hắn muốn nàng vĩnh viễn đều thuộc về hắn.

Hắn chưa từng có tham muốn giữ lấy mảnh liệt với một nữ nhân, cũng bởi vì không chiếm được nàng yêu mà khó chịu.

Cho dù mỹ nữ thiên hạ mặc cho hắn chọn lựa, hắn muốn cũng chỉ có tiểu mào hoang đánh đá trước mắt này.

Hắn muốn người của nàng, lòng của nàng, toàn bộ yêu thương của nàng.

Hắn thâm tình ở trên trán nàng in lại một cái hôn, trong lòng có một sự hạnh phúc chảy qua.

“Ta vĩnh viễn cũng sẽ không thả nàng! Nàng là của ta!”

Đây hắn đã tuyên bố rõ, cũng là quyết định của hắn.

Lúc này, người trong ngực hắn cũng tỉnh. Nàng hỏi: “Người nói cái gì?”

Đức Chiêu hít sâu một hơi, ném ra một câu sét đánh ngang tai —

“Nàng trở về lập gia đình đi!”

Nếu như nói nữ nhân là nước, tiểu thư nàng nhất định sẽ khóc đến cạn nước.

Hương Nhi mắt thấy cửa nhà ở đằng trước, không nhịn được khuyên nhủ: “Tiểu thư, nàng khóc như vậy, lão gia nhất định sẽ đau lòng chết”

Mặc dù nàng không rõ ràng lắm tiểu thư cùng Đại vương có hiểu lầm gì, bất quá nhìn tiểu thư khóc đến thương tâm như vậy, nàng cũng khó chịu.

“Đại vương thật là quá đáng! Hắn biết rõ tiểu thư thương hắn, hắn còn —”

“Ai nói ta yêu hắn? Người không được nói hươu nói vượn.” Tiểu Trúc nghẹn ngào trách móc. “Hắn là đại phiêu nhân nhẩn tâm, ta không thương hắn.”

Tiểu Trúc không ngừng lắc đầu, cố gắng bỏ đi khuôn mặt trong đầu, lại như thế nào cũng không quên được.

Này nhất định là lão Thiên trừng phạt nàng — trừng phạt nàng bởi vì mê tín mà rời nhà trốn đi, hại cha nàng thương tâm, cho nên để cho nàng gặp gỡ một đại bại hoại như vậy.

Đôi mắt Tiểu Trúc đắm lệ nhìn về phía trước, thấy cửa nhà có một thân ảnh quen thuộc, cũng nhịn không được nữa xông lên trước —

“Cha!”

Nàng nhào vào phụ thân, khóc rống thất thanh, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Con về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ làm cha đau lòng nữa.”

Mộng lão gia dù có tức giận rung trời, nhìn thấy nước mắt nữ nhi bảo bối, cũng không nỡ trách cứ nàng nữa.

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

Tiểu Trúc vốn tưởng rằng Tiểu vương gia sẽ không muốn nàng, không nghĩ tới nàng sai lầm rồi.

“Cha, cha không có nói với bọn họ con. Không thể lập gia đình?”

“Có! Nhưng Tiểu vương gia nói không sao, hắn vẫn muốn cưới con.”

Mộng lão gia mới vừa biết tất cả cũng rất tức giận, nhưng hắn cũng là người từng trải, biết chuyện rất khó khăn.

Cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm bị chặt đầu đến phủ Vương gia từ hôn, vậy mà đối phương lại vẫn muốn thú Tiểu Trúc.

“Cái gì? Có nam nhân ngốc như vậy?” Hương Nhi kêu to.

Người nam nhân nào không hy vọng thế tử của mình là thân trong sạch? Xem ra Tiểu vương gia này không phải điên thì cũng là con trâu đực.

“Cha, bất kể đối phương nói thế nào, con đều không gả.”

“Nữ nhi, con còn không quên được tên bạc tình đó sao?”

Tiểu Trúc không mở miệng, nhưng nước mắt lại không cầm được rơi xuống.

Nếu như nàng vẫn cố ý từ hôn, đến lúc đó chỉ sợ sẽ đắc tội lớn với nhà Vương gia — một mình nàng bị chặt đầu không sao, nhưng nàng tuyệt đối không thể để liên lụy đến cha cùng những người khác.

Trải qua một phen suy xét, Tiểu Trúc lau khô nước mắt, kiên định nói: “Nếu như đối phương không ngại ta đã không phải là thân trong sạch, vậy ta gả.”

Ngày thành thân đến, đội ngũ rước dâu hoan hỉ, khua chiêng gõ trống tới đón, đáng tiếc người nhà gái lại không cảm nhận được một chút không khí vui mừng.

Tiểu Trúc đến giờ lên kiệu hoa, đến nửa đường, nàng quyết định thực hành kế hoạch ngày hôm qua nàng nghĩ đến, một có thể trì hoãn hôn kỳ, lại không liên lụy phụ thân.

Cỗ kiệu đang ổn định đi lại, nàng cắn răng kéo hi mành ra, mắt nhắm lại, tung người nhảy ra —

Suốt một ngày một đêm, Đức Chiêu không dám rời khỏi bên cạnh Tiểu Trúc.

Hắn lẳng lặng vuốt khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong mắt là tình yêu vô hạn cùng đau lòng.

Tiểu Trúc, tỉnh lại đi!

Nếu không tỉnh lại, ta sẽ bị nàng ép điên mất.

Chờ đợi cùng lời gọi tình yêu của hắn tựa hồ tràn vào trong đầu nàng, mí mắt nàng khẽ động dậy, từ từ mở mắt ra.

“Tiểu mèo hoang, nàng tỉnh!” Đức Chiêu mừng rỡ kêu.

Tiểu mèo hoang? Chỉ có xú nam nhân đó mới gọi nàng như vậy!

Thần trí Tiểu Trúc vốn vẫn ngơ ngẩn giờ phút này lại trở nên thanh tỉnh, nàng đột nhiên muốn quay đầu, lại khẽ động vết thương trên người, sắc mặt một hồi trắng bệch.

“Nàng nằm im đừng cử động!” Hắn ngăn cản nàng rục rịch.

“Sao ngươi lại ở đây? Ta thế nào lại ở chỗ này?” Nàng mở to mắt nhìn chăm chăm hắn, đơn giản không thể tin mình còn có thể được gặp lại hắn.

“Nàng có phải ngốc hay không? Ngồi trong kiệu cũng bị ngã!” Hắn thật ra thì cũng không phải thật muốn mắng nàng, nhưng mở miệng vẫn là trách cứ.

Tiểu Trúc lập tức cũng không biết phải nói thế nào, chỉ muốn biết một vấn đề mấu chốt nhất —

“Làm sao ngươi lại ở chỗ này?” Còn một thân hi phục.

“Ta vốn là chờ cưới nàng, vậy mà lại đợi đến một cô dâu chồng chất vết thương.”

“Cái gì? !” Nàng có nghe lầm hay không? “Ta không phải gả cho ngươi, ta gả cho Tiểu vương gia.”

“Ta chính là Tiểu vương gia.”

Tiểu Trúc chấn động ngay người một lúc lâu, đưa tay bắt lấy ống tay áo của hắn, “Ngươi nói ngươi là ai?”

“Ta là Tiểu vương gia.”

“Nhưng ngươi không phải là Sơn đại vương sao?”

“Ai kêu nàng đào hôn, còn vọng tưởng chạy đi gả cho sơn tặc, ta chỉ mua chuộc Đại đương gia Cuồng Phong trại, để cho ta làm Sơn đại vương mấy ngày —”

“Cho nên ngươi vì trêu ta, trả thù ta? !”

“Ta không có ý này!” Đức Chiêu khẩn trương giải thích. “Ta chỉ muốn cho nàng một bài học.”

Thì ra là như vậy.

Hắn hao tổn tâm tư như thế, chỉ vì tự ái phái nam của hắn.

Nàng giùng giàng muốn xuống giường, “Để cho ta đi!”

“Không được! Mặc dù còn chưa bái đường, nhưng nàng đã vào cửa nhà ta, là Vương Phi của ta rồi.”

“Vây. Ngươi lập tức hưu ta!”

Hắn mong nhớ ngày đêm cưới nàng, nào có thể hưu thê?

“Ta tuyệt đối sẽ không hưu thê.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ngươi vô lại ——”

Tiểu Trúc mới nói ba chữ, hắn nhanh như chớp ngăn lại môi của nàng.

“Không.” Nàng muốn giãy giụa, nhưng hắn dùng thân thể cường tráng đè trên thân thể nhỏ bé của nàng, còn đem hai tay của nàng đặt tại trên đầu, làm nàng không thể động đậy.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Nàng thờ hồn hèn hỏi, ngực phập phồng, dấy lên dục vọng nóng bỏng trong cơ thể hắn.

Đức Chiêu ngắm nhìn nàng thật lâu, bị lạc trong xinh đẹp ngọt ngào của nàng, tinh thần bập bênh, không thể tự kiềm chế.

Nàng chỉ có thể thuộc về hắn, chỉ có thể là hắn!

Hắn không để ý tới kháng nghị nàng, cúi đầu vào cái cổ mềm mại của nàng, một tay nhân cơ hội kéo xuống cái áo mỏng, vuốt ve hai luồng mềm mại của nàng.

“Xin ngươi. Đừng như vậy.” Nàng hết lời cầu khẩn, nhưng ngón tay hắn không chút kiêng kỵ lướt hai điểm nhỏ nhạy cảm trước ngực nàng, không ngừng lôi kéo, nàng bị hắn mang đến khoái cảm làm tứ chi như nhũn ra, trong miệng cũng bật ra nhiều tiếng rên rỉ mất hồn.

“Ta là trượng phu của nàng, mỗi một tác thân thể nàng đều thuộc về ta!” Hắn ở trên người trắng mịn của nàng rơi xuống, làm nàng không tự chủ được hướng thân thể gần sát hắn.

“Không được.” Nàng liều chết lắc đầu, muốn trốn tránh nụ hôn cuồng nhiệt của hắn.

“Nàng cho là nàng ngăn cản được ta sao?” Hắn dùng lực xé ra. Bộ ngực tuyết trắng tròn trịa hiện ra trước mắt hắn, nhũ hoa màu hồng cũng theo phản ứng bản năng của thân thể mà đứng thẳng, như hai khóa thực quả trong suốt lại hồng nộn trần quý, dẫn dụ hắn thương thức.

“Không.” Nàng thờ dốc vì kinh ngạc, lại không ngăn cản được đầu lưỡi hắn ướt át nóng rực liếm láp nàng, làm tan chảy phản kháng cùng lý trí còn sót lại của nàng, thức tỉnh dục vọng ẩn sâu trong nàng, theo hắn cùng nhau trầm luân trong biển tình.

“A.” Nàng khép hờ mắt, ở trong ngực hắn uốn éo không yên, cảm giác mình dường như bị người đốt cháy, tất cả kháng nghị cũng đều hóa thành từng trận rên rỉ.

“Ta thật thích nghe nàng gọi như vậy, tựa như con mèo nhỏ kêu. Ngoan, ta sẽ thương yêu nàng.”

Nhìn thấy nàng đã từ từ lâm vào lưới tình do hắn bày ra, lưỡi của hắn khẽ liếm vành tai khéo léo của nàng, bàn tay một đường trượt xuống, dừng ở giữa hai chân nàng, xâm nhập nơi mềm mại của nàng.

“Nhìn ta.” Thanh âm hắn trầm thấp mang theo khát vọng mãnh liệt.

Tiểu Trúc phảng phất như bị thôi miên, ánh mắt sưng mù nhìn hắn.

“Bất kể nàng có đồng ý hay không, nàng đã là thê tử của ta. Từ giờ trở đi, ta muốn nàng toàn tâm toàn ý thuận theo ta, hưởng ứng ta, không cho phép nghĩ người khác, chỉ được nghĩ tới ta.”

“Nhưng là.”

“Không có nhưng là.” Hắn bá đạo hôn nàng, ngón tay vuốt ve vườn hoa thần bí của nàng, làm nàng phát ra trận trận yêu kiều mất hồn.

“A.” Nàng cảm thấy nàng đã không còn là mình, chỉ là một nữ nhân trầm luân ở trong dục vọng.

“Nàng thật đẹp.” Ngón tay của hắn càn rỡ trong cơ thể ướt át của nàng, mỗi một tế bào của nàng đều muốn hòa tan trong hắn, nàng chỉ có thể theo bản năng đưa thân thể phối hợp ngón tay đang giãy vò đến bất khả tư nghị kia.

“Muốn ta sao?” Hắn xấu xa hỏi.

“Ta.” Nàng muốn! Nàng không nói ra miệng, chỉ có thể thẹn thùng nhắm mắt lại kéo hắn đến gần hơn, hi vọng hắn có thể kết thúc hành hạ ngọt ngào như vậy.

“Nói!” Hắn ra lệnh.

“Ta muốn! Muốn.” Nàng rút cục cũng không che giấu được tình cảm của mình nữa.

Hai người hợp lại làm một, cảm giác làm nàng cảm thấy thỏa mãn bất khả tư nghị, phảng phất mình tìm được một nửa thiếu sót kia.

Đức Chiêu cũng có cảm giác như thế. Hắn không thể tin được mình sẽ không chế không được, chỉ có thể theo dục vọng dâng cao tận tình ở trên người nàng gia tăng tốc độ.

“Đức Chiêu. Ta không chịu nổi.” Nàng vong tình kêu, cảm giác mình thân thể phảng phất muốn theo một lần lại một lần đoạt lấy của hắn mà nổ tung, chỉ có thể thờ gấp giữ được cánh tay hắn, chỉ sợ buông lỏng tay sẽ từ trên trời rơi xuống đất.

“Ta yêu nàng ——” Hắn găm nhẹ ra tiếng yêu, thân thể một hồi mãnh liệt run lên, cùng nàng đạt tới cao triều trước nay chưa có ——

Kích tình đi qua, Đức Chiêu chôn ở trong hương thơm của nàng, quyến luyến mùi thơm nhân nhật đặc biệt trên người nàng.

Một lát sau, tiểu nhân nhĩ trong ngực hắn lên tiếng. “Ngươi vừa mới nói là nghiêm túc chứ?”

Đức Chiêu lật thân, lần nữa đem Tiểu Trúc đè ở trên giường, cảm thụ đường cong mê người của nàng, cảm thấy toàn thân mềm yếu, tâm thần nhộn nhạo.

Hắn yên lặng nhìn nàng, “Ta đối với nàng là nghiêm túc bất quá. Vì lấy được tâm của nàng, ta tình nguyện làm tên lừa gạt, nhất định phải đem nàng lừa tới tay, để cho nàng phụng bồi ta cả đời, vĩnh không xa rời nhau!”

Tiểu Trúc cảm động, chủ động hôn hắn, dùng nụ hôn nhiệt tình hưởng ứng thâm tình của hắn. Cho đến hai người cũng thờ dốc không thôi, nàng mới mở miệng, “Không đúng, ngươi mới là bị ta lừa.”

Đức Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, “Nàng nói rất đúng, là nàng sắc dụ ta trước, sau đó không biết, bắt giặc trộm đi lòng của ta. Nói như vậy, nàng mới thật là đại lừa gạt.”

Nàng chu miệng lên, đánh hắn vài cái. “Ta nói đùa, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ, nói ta lừa ngươi trước!” Cho hắn ba phần màu sắc, hắn liền khơi lên màu sắc trong phòng!

Hắn cười bắt lấy tay của nàng. “Tốt như vậy, về sau có thể nói cho con cháu đời sau, nói tổ mẫu chúng lừa tình tổ phụ ngây thơ.”

“Ngươi không sợ không có mặt mũi, mất đi tự ái nam nhân?” Nàng cười hỏi.

“Lòng ta cam tâm tình nguyện!” Hắn thâm tình ngưng mắt nhìn khuôn mặt thẹn thùng của nàng.

Nước mắt cảm động liền xông lên hốc mắt, Tiểu Trúc tựa sát hắn, hai tay vòng ở vai hắn.

“Ngươi là đại ngốc!” Nàng nghẹn ngào cười mếu, lại bổ sung một câu, “Bất quá, ta thích ngươi ngốc một chút.”

Đức Chiêu lộ ra nụ cười khiêu gợi, cúi đầu hôn nàng. thật sâu

“Ta yêu nàng!”

“Ta cũng yêu ngươi.”

Nàng mặc cho hắn lần nữa khơi lên nhiệt tình của nhau.

Từ nay về sau, người của nàng, lòng của nàng, sự nhiệt tình của nàng đều chỉ thuộc về hắn, hắn dẫn nàng cùng hướng về hạnh phúc tương lai.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Áp Trại Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.